

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAYLA FROST

Until
NOX

kindle
worlds

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Metnin telif hakkı ©2018 Yazar tarafından alınmıştır.

Bu çalışma Kindle Worlds yayıncılık programı aracılığıyla özel bir lisansla mümkün olmuştur ve Aurora Rose Reynolds tarafından gözden geçirilmemiştir. Orijinal Happily Ever Alpha'da yer alan tüm karakterler, sahneler, olaylar, olay örgüsü ve ilgili unsurlar Aurora Rose Reynolds'ın veya bağlı kuruluşlarının veya lisans verenlerinin münhasır telifli ve/veya ticari markalı mülkiyeti olarak kalır.

İçin daha fazla BİLGİ üzerinde Kindle
Dünyalar: <http://www.amazon.com/kindleworlds>

İçindekiler

[Nox'a kadar](#)

[Kindle Worlds Başlıkları](#)

[Layla Frost Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Yazarın sapık zihninden..edilmiştir.](#)

[ARR'ye ithaf](#)

[Aurora Rose Reynolds'dan bir not Birinci](#)

[Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında Layla](#)

[Frost ile Bağlantı Kurun](#)

Until
NOX

KINDLE DÜNYALARI BAŞLIKLARI

Happily Ever Alpha Kindle World, Aurora Rose Reynolds'ın çok satan Until Serisi'ne dayanmaktadır.

Her kitap tek başına okunabilir. Okuma sırası yoktur.

Jenika Snow'[dan Sen Benim Olana](#)

[Kadar 'dan](#) S. Van Horne[Daha](#)

[Kadar](#)Fazlasına

[Nox'a Kadar](#) by Layla Frost

[Tekrar Buluşana Kadar](#) K.D. Robichaux

[Avery' Kadar](#) eBrynne Asher

[Arsen'e Kadar](#) by K.L. Donn

[Leo'ya Kadar](#) by Rochelle

Paige

[Yaza Kadar](#) 'Elle Jefferson [Kaylaya](#)

[Kadar Sana Kadar](#) CC Monroe

Samantha Lind

[Gün Doğana Kadar](#) Sarah O'Rourke

[Brandon'a Kadar Seni Görene Kadar](#)

[Kadar](#) Natasha Madison Jordan Marie

[Mallory'ye](#) Ella Fox

[Susan' Kadar](#) aC.P. Smith

[Rayne'Kadar](#) e Elle Christensen

LAYLA FROST'UN DİĞER KİTAPLARI

Hyde Serisi Hyde

[ve Arayışı En İyi](#)

[Kase Senaryosu](#)

Amato Serisi

[Bizimle](#)

Diğerleri

[Tutku, Yeminler ve Bebekler: Rahatsız Etmeyin \(Kindle Worlds Novella\)](#)

YAZARIN SAPIK ZIHNINDEN...

Bunu kısa tutuyorum çünkü **elimi başparmağım ve işaret parmağım neredeyse birbirine değecek şekilde kaldırıyorum** kelime sınırına ulaşmama çok az kaldı.

Brynne Asher ve Sarah Curtis'e kelimenin tam anlamıyla her şey için teşekkürler. Bu seri hep devam etsin ve prenses Zoe'ye selam olsun!

Gi, Laurie, Lindsay, Penny, Sarah, Tonya... Teşekkür ederim! Görüşleriniz çok değerli ve dostluğunuz paha biçilemez.

Bayım... Bana buzlu kahve ve iyi bir penis veriyorsun, ama bu sırayla olması gerekmiyor. Sen benim kayımsın ve sensiz berbat olurum. Seninle zaten dağınığım, ne kadar kötü olacağını hayal et. **Shudder** Seni çok seviyorum.

Güzel biçimlendirme için CP Smith'e, şimdiye kadar gördüğüm en seksi kapak için Dark Water Covers'a ve muhteşem tanıtımlar için Amber "Ball" Sachs'a sanatsal teşekkürler.

Yazarlara, blog yazarlarına, okuyuculara... Hayranlık içindeyim. Bu topluluk başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde bir araya geliyor, birbirini seviyor ve destekliyor. Biz rekabet içinde değiliz... Biz lanet olası bir takımız. Beni bu kadar güzel bir şeye dahil ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve en önemlisi, [Yaramaz Keklerime](#) teşekkürler... Mucizevi bir şekilde, daha fazla Hyde Serisi istediğinize dair *ince* ipuçlarınızı deşifre etmeyi başardım. Bu hikâyeyi bir novella olarak yazıp yazamayacağımdan emin değildim ama hepimiz için denemek istedim. Beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Beni zorladığınız için. Bana içki, kahve ve penisle ilgili komikliklerle rüşvet verdiğiniz için. Umarım Killian ve Gus'ı benim kadar seversiniz.

ARR'A ADANMIŐTIR

Kitaplarınız güzel kelimelerle dolu. Güzel bir kalp ve ruhla dolusunuz. Karakterlerinizi ve dünyanızı kısa bir süreliğine bize ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu asla unutamayacağım bir onurdu.

AURORA ROSE REYNOLDS'DAN BİR NOT

Sevgili okurlar,

Happily Ever Alpha Kindle Dünyası'na hoş geldiniz.

Happily Ever Alpha Kindle World'e katılan her yazarı kişisel olarak seçtim çünkü kitaplarını ve bir hikayeyi anlatma biçimlerini seviyorum. Bununla birlikte, bu kitap tamamen onu yazan yazarın eseridir ve hikayenin yazım sürecinde herhangi bir rolüm olmamıştır.

BOOM'un tadını çıkarın!

Xoxo

Aurora Rose Reynolds

BİRİNCİ BÖLÜM

SIRTIMDAKI CANAVAR

GUS

BU İYİ BİR ŞEY.

Bu doğru seçim.

Kesinlikle dünyanın en büyük hatasını yapmıyorum.

Gözlerimi devirerek, arabamın kapısını kapatmak için kalçamı kullanırken elimdeki kutuyla oynadım.

Yeni bir yere taşındığım için gergin olmam normaldi. Tek başına bu bile yeterince stresli bir durumken, yeni evimi bir *erkekle* paylaşacağım için daha da korkmam normaldi.

Acayip bir adam ve benim erkek arkadaşım gibi.

Blake Hunt ve ben iki aydır görüşüyorduk. Boston'da doğup büyümüştü, hızlı yoldan başka bir şey düşünmezdi. Benim güneyli hızım ise çok daha yavaştı. Bu yüzden, benden kız arkadaşı olarak bahsetmeye başladığında karşı çıkmamış olsam da, henüz aynı seviyede değildim.

Tabii ki, geçici olarak da olsa onun yanına taşınmak üzere olduğum için -Sanırım etiket kullanmaya başlamamın zamanı geldi.

Kutuyu kalçama götürüp ana girişin şifresini girerken midem düğümlendi. Kırmızı ışık iki kez yanıp söndükten sonra, şifreyi yazdığı kâğıdı nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım. Aklımda, ezberlediğimden emin bir şekilde ukalaca kâğıdı ufalayıp çöpe attığım mükemmel bir görüntü vardı. Kırmızı hata ışığı benimle alay ederken bile egom ve ben yanıldığıma şaşırıştık. Sayılar benim olayımdı.

Ben zile basmadan kapıyı başka bir apartman sakini açtı, tüylü köpeği ayaklarının etrafında zıplıyordu. "7A?"

Yavrusunu geçici olarak okşamak için eğildim. "Evet."

"Sistemde bir sorun var." Kapıyı benim için tuttu, yüz ifadesi zoraki bir sertlikteydi. "Kimseye kural tanımaz biri olduğumu söyleme."

Ben de onun kasvetli tonuna karşılık verdim. "Sırrın benimle güvende."

Kutunun kenarına vurarak asansöre yöneldim ve yedinci kata çıktım.

Bu işe yarayacaktır. Yapılacak tek pratik şey bu.

Bu düşünce karşısında homurdandım. İlişkilerde pratikliğin yeri yoktu ve analitik zihnim bile bunu değiştiremezdi.

Ayrıca, biraz daha vahşi olmaya başlamamın zamanı gelmişti. Hâlâ Tennessee'deymişim gibi yaşamayı bırakmalı, zavallı meema'ma utanç getirmemek için elimden geleni yapmalıydım.

Boston büyük bir şehirdi ve kimse kiliseye gitmememi, bütün gece dışarıda kalmamı ya da evlenmeden önce bir çocukla birlikte yaşamamı umursamıyordu.

Kimse ne yaptığımı izlemiyordu.

Bu özgürleştiriciydi, bu yüzden havalı -ve sadece *havalı*- bir *avukatla* lüks bir dairede yaşamaktan neden bu kadar korktuğumu anlayamıyordum. Kutlama yapıyor olmalıydım. Çantalarımın birinde, tam da bunu yaptığımızda giymek için bir kumaş parçası vardı.

Asansör kapıları açıldığında, lobiye geri dönmek için çılgınca bir istek duydum.

Ve ne? Arabanda mı yaşayacaksın?

Diğer alternatifi hatırlayarak dairesine yürüdüm.

Dairemiz, en azından bir süreliğine.

Bana verdiği anahtarı bulmak için cebimi karıştırırken kutuyu kapı pervazı ile kalçam arasına sıkıştırdım. Elim boş dönünce başımı arkaya attım ve her tesadüf bir işaret olarak algılayan Meema'yı yönlendirmemeye çalıştım.

İç çekerek, Blake'in uyanık olduğunu umarak kapıyı çaldım.

Kapı birkaç saniye sonra açıldı.

Ama diğer taraftaki Blake değildi. Tabii onu son gördüğümünden beri memeleri büyümediyse.

Yana doğru eğilerek içeri bakmak için kadının etrafına bakındım. Her katta sadece iki daire vardı ve ben A'nın önünde duruyordum, ama yine de yanlış kata inip göz alıcı bir yabancının kapısını çalmış olabileceğime dair umudumu korudum.

Yapmamıştım.

Bulduğum noktadan Blake'in devasa oturma odasına açılan kısa koridoru görebiliyordum. Devasa televizyonu tavandan tabana pencerelerin arasındaki duvarda asılı duruyor, L şeklindeki kanepesi de televizyonun önünde yer alıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kapı görevlisi, bakışlarım ve sessizliğim çoktan ürkütücü bir hal aldığında.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Tekrarladım, irkilmesi bana niyetlendiğimden çok daha yüksek sesle konuştuğumu haber verdi. Devam ederken sesimi daha da kısma zorlayamadım. "Şaka yapıyor olmalısınız."

Bir gümbürtü duyuldu, ardından daha yüksek bir ses geldi ve ardından bir kapı çarpıldı. Blake aceleyle görüş alanına girdi, neredeyse bir lambayı deviriyordu. "Açıklayabilirim."

Kaşlarımı çatarak, Blake'in gömleklerinden birini giymiş olan manken benzeri güzelliği taradım. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, pantolon giydiğini ama düğmesinin açık olduğunu ve iç çamaşırı giymediğini gördüm. Saçları dağınıktı, yüzünde ve göğsünde fahişe kırmızısı ruj lekeleri vardı.

Dudağım tiksintiyle kıvrıldı. "Tam bir klişesin. Yani, bu yeterince kötü, ama bu konuda bu kadar basmakalıp olmak zorunda mıydın?"

Kadın geri çekildi ve yatak odasına doğru koşmaya başladı.

Blake yanından geçerken ona bakmadı bile. "Bak, sıçtım batırdım."

Gülüşüm acıydı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu inkar etmeye çalışmayacağım ama-"

"Gerçek tam anlamıyla yüzüme vurulduğunda bir yalana inanacak kadar aptal olmadığımı bildiğin için minnettarım."

"İçeri gelin, açıklayayım."

Başımı sallayarak, benim o kadar esnek olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Olmaz."

Avucunu yüzünde gezdirdi. "Beni dinle" diye yalvarırken sesi yumuşaktı.

Çenem o kadar sert sıkıldı ki dişlerimin kırılacağından korktum. "Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğin tek bir şey bile yok."

Kadın odaya kendi kıyafetlerini giymiş olarak geri geldi. Bu baştan çıkarıcı topuklar, küçük siyah bir elbise ve ıslak bir rakun gibi değil de taze görünen bir yüz anlamına geldiğinden, neredeyse diğer kıyafeti tercih edecektim. Kadınların üzerindeki büyük boy gömlekler doğası gereği seksiydi, bu yüzden çekiciliği bundan kaynaklanıyormuş gibi davranabilirdim. Gerçek kıyafeti ve topuklu ayakkabılarıyla rahatça kasıla kasıla yürümesi -Onun için topal dizli yeni doğan yürüyüşü yoktu. Gerçekten de ilk görüldüğü kadar kusursuz olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Tanrı onu korusun.

Özgüvenim düşük *değildi*. Harika ve yakışıklı avukatın karşısında titremiyor, neden beni seçtiğini merak etmiyordum.

Yine de, onun heykelsi güzelliği karşısında -çıkışa doğru aceleyle ilerlerken bile uzun ve kıvrak formu duygulandırıcıydı- birden kendimi eksik hissederken buldum. Sanki metropol dünyasında hâlâ taşralı bir kızmışım gibi.

Ve bu acıttı.

Bu da beni daha da sinirlendirdi.

"Tam bir pisliksin," diye tısladım. "Klişe ve sıkıcı bir hıyar."

Blake'in gözleri hakaretim karşısında kısıldı. Hıyarlık kısmını değil, bu kişilik özelliğini bir onur nişanı gibi taşıdığını biliyordum. Bir avukat olarak, bir pislik olmak onu ileriye götürdü. Onu kızdıran sıkıcı kısmıydı.

Kadın ceketini kaptı ve başka bir şey aramak için etrafta koşuşturmaya başladı. Kendi kendine mırıldanıyor, aradığı şeyi bulamadan önce daha da telaşlanıyordu. Eğilerek çantasını aldı ve kapıya doğru baktı. Gözleri yanımdan geçip çantayı düşürmeden önce genişledi ve içindekiler dışarı döküldü.

"Tanrı aşkına," diye hırladı Blake.

Kadını neyin ürküttüğünü görmek için omzumun üzerinden baktım ve sonra bir kez daha baktım.

Karşı dairenin kapısına yaslanmış bir adam -hayır, bir canavar -Gösteriyi izliyordu. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Hayatımda gördüğüm en iri adamdı. Kalın, koyu kumral saçları başını kaplıyor, telleri tişörtünün yakasına kadar uzanıyordu. Daha açık kumral olan sakalı da

büyümüştü. Tel tel ve seyrek bir 'kasık sakalı' değildi. Kalın ve dolgundu, bakımlıydı.

Ayrıca, derinlemesine incelediğimde küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü geç fark ettiğim dudaklarını da yarı gizlemişti.

Gözlerim açıldı ve arkama döndüm. Arkamdaki seyircilerden sessiz bir kıkırdama duyduğuma emindim ama duymazdan geldim. Bir seyircinin pembe dizi tarzındaki felaketime tanık olması yeterince utanç vericiydi, bana güldüğünü bilmek o noktada başa çıkamayacağım bir şeydi.

"Sakıncası var mı?" Blake canavarla konuşarak sordu.

"Hayır," dedi adam, ama yerinden kıpırdamadı.

Blake vazgeçip bana odaklanmadan önce uzun bir süre bekledi. "Dün gece bir hataydı. Bunu anlıyorum."

Eşyalarını çantasına geri tıkıştırarak kadın ayağa kalktı ve bana doğru yöneldi. "Özür dilerim," diye mırıldandı başını öne eğerek.

"Bekle." Küçük bedenimin elverdiği ölçüde kapının önünü kapattım. "Sarhoş muydu?"

Başını salladı ve ona ters ters baktı. "Birlikte bir içki içtik ama biz buraya gelmeden önce bitirmedi ve..." Hecelelemeye gerek duymadan sözlerini noktaladı.

"Doğru. Kafasına darbe
almadı mı?" "Gördüğüm
kadarıyla hayır."

"Yani, ayağının kayıp vajinana düştüğünü, sonra da çok korktuğunu ve titremeye başladığını iddia etmesi dışında, gerçekten sunabileceği bir mazeret yok mu?"

Sözlerim üzerine başını geriye attı, dudakları yukarı kıvrılırken kaşları aşağı indi. "Hayır."

"Doğru. Tamam." Onun gidebilmesi için kenara çekildim ve peşinden gitme isteğimle savaştım.

Bu, Blake'in paçayı kolayca kurtarmasına izin vermek olurdu.

Avucunu tekrar yüzünde gezdirdi, hatalı olduğunu anladığında bunu belli ederdi.

Bu gerçeği Massachusetts eyaletindeki diğer avukatlara e-posta ile gndermeliyim.

"İçeri gel de bunu konuşalım." Blake biraz da kendini beğenmiş bir tavırla başını öne eğdi. "Arabani boşaltacağız, kahvaltı siparişı vereceğiz ve gidecek başka bir yerin olmadığı için bu işi çözeceğiz."

Sözleri karşısında midem bulandı çünkü doğruydular. Eski dairemde geçirdiğim süreyi olabildiğince uzun tutmuştum ama bir uzatma daha alamamıştım.

O sabah itibariyle resmen evsizdim. Ama bu bile beni aptal yapmıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Hâlâ seninle kalacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir." Başparmağımı arkamdaki canavara doğru salladım. "Onun yanına taşınmayı tercih ederim."

"Evet," diye gürledi derin bir ses arkamdan. "Yapmalısın, genç kız."

Ona doğru bakarken, sözlerine karışan kalın aksanın içinde bir an kayboldum. Söyledikleri aklıma yattığında, Blake'e kaşlarımı çatmadan önce bana destek olduğu için ona küçük bir gülümseme sundum. "Gördün mü? Seçeneklerim var ve nereye gittiğin konusunda kimseye yalan söylemek zorunda kalmayacaksın."

"Dün gece çocuklarla dışarı çıktım," diye iddia etti Blake, "ama bardayken bana asıldı."

"O zaman ona hayır demeliydin!" Boştaki kolumu uzatarak bağırdım. "Çok kolay. "Biraz amcık ister misin?" Bir erkek gibi konuşmak için sesimi alçalttım. "Hayır teşekkürler, am diyetindeyim. Bam! Bitti."

Arkamda kesin bir kıkırdama vardı.

"İki ay oldu," dedi Blake, sesi neredeyse ağlamaklıydı. "Erkekler bu kadar uzun süre dayanmak için yaratılmamıştır."

"Ciddi misin sen?" Ona ters ters bakarak hırladım, "Hayır. Ciddi misin? İki ay bir ömür değil. Normal bir insan gibi salla."

"Bu-"

Sonra deli bir kadın gibi fevri bir hareketle canavara döndüm ve "Sadece elinle iki ay dayanabilirsin, değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye sertçe cevap verirken yüz ifadesinde bir değişiklik oldu.

Kafamda hızlı bir şekilde o görüntü belirdi. Bana bakışı ve aksanlı sesiyle birlikte beynimi bulandırmaya yetti. "Gördün mü? Bu mümkün." derken sesim havalıydı.

"Aptalca olduğunu biliyorum," dedi Blake. "Çocuklar yapmadığımızı öğrendiler-" "Nasıl?"

"Nasıl ne?"

Yavaş konuştum çünkü kitaplardan anlayan bir adama göre aptalın tekiydi. "Nasıl öğrendiler? Alnına damgalanmış gibi değil."

Omuz silkerken yüzünü buruşturdu. "Sohbet sırasında konu açıldı ve ben de onlara söyledim." Göğsünü kabartarak, "En azından seks yaptığımızı söyleyip böbürlenerek yalan söylemedim," diye eklediğinde kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Hayır, hak sahibi bir hıyar gibi mızımızlandın."

Hakaretimi görmezden gelerek haklı çıkma çabasına devam etti. "Beni oyaladığını söylüyorlardı. Bir kadın, parasının peşinde değilse bir erkeği bu kadar bekletmezmiş. Ben de buna inanmaya başladım."

"Artık endişelenmene gerek yok. Macy's Parade büyüklüğündeki kadın kuyruğunuzu karşılamak için lanet bir döner kapı kurun, umurumda değil." Öfkem üzerindeki baskı çoktan kalkmıştı, tıpkı süzgecim gibi. "Ama şunu bil ki, hiçbirisi senin sikini benim kadar sihirli bir şekilde ememeyecek ya da sürmeyecek."

Tam olarak doğru değildi ama yüzünün aldığı şekilden darbenin istediğim hasarı verdiğini anlayabiliyordum.

Çaresiz görünüyordu. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, tamam mı? Sen buraya taşınınca, yuva kurmadan önce son bir kaçamak yaptık. Sen buraya gelmeden önce gitmiş olması gerekiyordu."

Kaşlarımı çattım. "Bu durumu daha iyi yapmaz. Birinin taşınması gereken geceden bir gece önce kendi evinde tek gecelik bir ilişki yaşadığın için bu seni daha da büyük bir aptal ve serseri yapar."

"Bunu yapabiliriz-"

"Hayır, yapamayız." Birdenbire bitkin düştüm ve her şeyi geride bıraktım, kutumu onun aptal kafasına fırlatmamak için daha sıkı kavradım.

"Beni bir daha arama."

Blake'in gözleri büyüdü ve yüz hatlarında korku ya da acıyı andıran bir şey -belki de ikisi birden- parladı. Ama sonra değişti ve alay ederken çirkin bir şeye dönüştü. "Eğer iki ay boyunca bir şey yapmayacak kadar frijitsen, oturup beklemeyeceğime şaşırmamalısın. Hiç am bulamazsam am kırbacı da yiyemem."

Ağzımı açtım ama daha konuşmadan canavar arkama geçti.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Bu kadar e-yemek yeter."

Adama bakmak için boynumu büktüm ama gözleri Blake'in üzerindeydi.

Tehditkâr bakışlar karşısında Blake'in beti benzi attı. Ne yazık ki sessiz kalacak kadar zeki değildi. "Eğer onunla uğraşmak istiyorsan, buyur. Ama bu yüzyılda biriyle yatmayı bekleme."

Düşüncesiz olmak gibi kötü bir huyum vardı. Daha da kötüsü, önemsizdim. Eve döndüğümde, Savannah Mills'in bana çöp demesine karşılık olarak, MIT'ye gidip kendim için bir şeyler yapacağımı düşüncesizce ilan etmişim. Oyun kurucuyla çıkmaz bir evliliğe saplanıp kalacağını, oyun kurucunun da kaçınılmaz olarak şişmanlayıp kelleşeceğini ve seri bir hilekâr olacağını tahmin ederek devam etmişim.

Hakkımı yemeyeyim, MIT'ye gidiyordum, çünkü kısmen küçüklüğüm Savannah Mills'in haklı olmasına izin vermeyi reddetmişti. Ama bu ve dürtüselliğim, üzerinde çalışmam gereken iki özelliğimdi.

O zaman doğru değil.

Küçük, seksi bir gülümseme dudağımı büktü. Sesim bir telefon seks operatörünü kiskandırarak kadar yumuşak ve şehvetliydi. "İşte burada yanıyorsun. Onun canına okuyacağım çünkü iki ay bir kadın için sadece vibratörü ve aldatan bir göt deliği ile geçirilecek uzun bir süre." Kasıla kasıla - her ne kadar boyum ve topuklu ayakkabılarım kadının daha önceki çıkışından daha az etkili olsa da- karşı kapıya doğru yöneldim. Canavarın elinin kapı kolunu kavradığını ve Blake'in kapısını kapattığını görmek için durup omzumun üzerinden baktım.

Derin bir nefes alarak, titrek bir telaşla nefesimi bıraktım. "Bağırdığım için özür dilerim. Bunun için sabahın çok erken saatleri."

Sesi alçak ve hırçındı. "Üzgün olması gereken sen değilsin."

"Siktir" demesi bile çok havalı. Fook.

Harika.

"Yine de özür dilerim." Olanların büyüklüğü kafama dank edince küçük gülümsemem zoraki oldu.

Elveda, geniş oturma odası ve büyük küveti olan muhteşem daire.

Merhaba, moteller ve kanepe sörfü.

Adam düşüncelerimin nerede olduğunu hissetmiş gibi arkamı işaret etti. "Söylediğimde ciddiydim. Burada kalmalısın."

Oh, güzel. İlk olarak, benim aptalım, aptal bir dolandırıcıyla zamanını boşa harcadı.

Sonra sırtıma bir hedef çizdim ve kendimi bir canavarın yoluna koydum.

Hayatta harikayım.

Bu düşüncelere rağmen uyarı sensörlerimin hiçbirisi çalışmıyordu. İri yarı bir adam olabilirdi ama beni korkutmuyordu.

Bunun sadece yabancı tehlikesi içgüdülerimin erkek seçme yeteneklerime katılıp çöpe gittiği anlamına geldiğini varsayabilirdim.

"Teşekkürler," dedim ve hayatına devam edebilmesi için kapısının önünden çekildim. "Ama ben hazırım. Yardımın için minnettarım. Gürültü için de tekrar özür dilerim."

"Lass." Dairesine uzandı ve büyük bir bavul çıkardı. "Üç haftalığına şehir dışına çıkıyorum. Köpeğimi gezdirmek ve evime göz kulak olmak için benden bir kol ve bacak isteyen bir şirket geliyor. Bu işlerle ilgilenmek istiyorsan, burada kalarak bana iyilik yapmış olursun."

Okul için Boston'a gideceğimi öğrendiğinde annem telaşlanmıştı. Şehirde yaşamak için yeterince sert olmadığımı söylemişti. Güneydeki hayat beni tatlı ve güvenilir yapmıştı. Yumuşak.

Yanıldığına yemin etmişim, sözleri endişesinden kaynaklanıyordu. Yine de o anda, her zaman haklı olmakla övünmesi yerindeydi.

Çünkü ne kadar safça olsa da teklifini değerlendiriyordum. Üç hafta bana yeni bir daire bulmam için zaman kazandıracaktı. Ve küçük bir yanım Blake'in koridorun karşısında olacağını bilmesinden hoşlanıyordu.

Kararsızlığımı görünce arka cebinden bir cüzdan çıkardı ve bana bir ehliyet uzattı. "Birine bunun fotoğrafını gönder. Onlar ve yolun karşısındaki herbo arasında, sana bir şey olursa ilk bakacakları kişi ben olurum."

"Himbo?"

"Sürtük olan bir adam."

Vay canına, Blake'e gerçekten çakmış.

Kimliğini inceledim. Doğru adres. Bir hafta süren bir alemde sonra çekilmiş bir sabıka fotoğrafı gibi değil, iyi görünen bir fotoğraf. Mayıs ayında otuz iki yaşına bastığını gösteren bir doğum tarihi. "Killian Nox. Bu gerçek bir isim mi?"

"Evet."

"İrlandalı mısın yoksa İskoç

mu?" "Evet," diye tekrarladı.

Kaşlarım düştü. "Biri mi, ikisi de mi?"

"Evet," dedi üçüncü kez.

Cevabından her ikisi de olduğunu anladım.

Yapma bunu, Augusta Allan. Dateline'ın özel haberi olma.

"Telefonum arabamda," diye mırıldandım ve kartı ona geri uzattım. Asansör yolculuğunun tamamı boyunca artıları ve eksileri tarttım.

Artı: Yaşayacak bir yerim olacak.

Eksiler: Gece yarısı gizlice gelip beni öldürmeyi planlayan bir katil olabilir.

Profesyonel: Bina okula yakın. Eksi:

Öldürülmek.

Profesyonel: Blake'in hayatını üç hafta boyunca zorlaştırmamanın küçüklük faktörü.

Eksiler: Köpekleri pek sevmem...

Oh, ve tüm bu cinayet olayı.

Yolcu kapımın kilidini açtım ve telefonumu kapmadan önce kutumu yerleştirmek için kapıyı açtım. Tavana vurarak ne yapacağımı anlamaya çalıştım.

Normal bir insan olsaydım, hemen arabama atlar ve meşhur gün batımına doğru yola koyulurdum.

Onun yerine kaldırımın kenarında durmuş, kalacak bir yerimin olmasının dev gibi bir adamın *Kuzuların Sessizliği*'ni üzerime çekme riskini almaya değil değmeyeceğini düşünüyordum. Biraz fava fasulyesi ve güzel bir chianti ile tadımın iyi olacağından şüpheliydim ve losyonun cildimi yağlandırıldığını biliyordum, bu yüzden kesinlikle tekrar hortumu alacaktım.

Bana kimliğini vermesi bir şey ifade etmiyordu. Sahte olabilirdi. Ya da belki de insanların kim olduğunu bilmesini umursamıyordu çünkü *Dexter*'ı kıcımdan vurduktan sonra meşhur gün batımına giden kendisi olacaktı.

Airbnb gibi düşünün. Sadece ücretsiz, köpek oda arkadaşına bakmak hariç.

Böyle düşündüğümde, özellikle de seçeneksizliğimi göz önünde bulundurduğumda, kapımı kapattım ve geri döndüm. 7B'nin kapı ziline bastım ve fikrini değiştirmedini umarak bekledim.

Bir an sonra, kapının kilidi açılırken sessiz bir vızıltı ve tıkırtı duyuldu.

Asansöre tekrar bindiğimde, aynı gerginlikle dolu değildim. Daha önce de öyleydim. Şüphe ve panik beni rahatsız etmiyordu.

Bunun doğru bir seçim yaptığının işareti mi yoksa ölü bir yayın balığının içgüdülerine sahip tam bir aptal olduğum anlamına mı geldiğinden emin değildim, ama ilkinin seçiyordum.

Yedinci kata ulaştığımda, inmeden önce tereddüt etmedim.

Daireye doğru döndüm ve Killian'ı kapı aralığında eğilmiş görünce irkildim. Sırtını çerçeveye dayamıştı ve vücudu bana dönüktü.

"Geri döndün," dedi, yüzü bunu iyi bir şey olarak görüp görmediği konusunda bana hiçbir ipucu vermiyordu.

Telefonumu elime alıp hafifçe salladım. "Sana telefonumun arabada olduğunu söylemiştim."

"Evet, öyle yaptın. Uzaklaşırken arabadaki telefonunuza katılacağınızı düşünmüştüm."

Onu incelerken gözlerim kısıldı. "Yapmalı mıydım?"

"Hayır." Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Köpeğimi ve eşyalarımı adını bilmediğim bir genç kıza bırakan benim. Ya kırım uçak koltuğuna çarptığı anda beni temizlersen?"

Bakışlarımı ona dikerken omuzlarım geriye düştü. "Ben asla-" "Sana takılıyorum."

"Ve benim adım Gus. Gus Allan."

"Gus?" Başını iki yana salladı. "Bir genç kız için tuhaf bir isim." "Bir ne?"

"Bir kadın," dedi.

"Benim gerçek adım Augusta. Ama herkes bana Gus der." Bana Gus demeyi her zaman reddettiği için Blake'in kapısına ters ters bakma isteğimle savaştım. "Yani, neredeyse herkes."

"Gus o." Kimliğini işaret ve orta parmağının arasında tutarak, arkasına yaslanmadan önce bana uzattı.

Bu kadar iri bir adam için tüm hareketlerinin bilinçli olması beni şaşırttı. Vücudunun kontrolü tamamen ondaydı ve bu kontrolü beni asla sıkıştırmamak için kullandı. Daha önce arkamı kolladığı zamanlar dışında, mesafesini korumuştı. O zaman bile bana hiç dokunmamıştı. Daha yakındı, evet, ama yine de beni sıyırmamıştı.

Eğer iyi adam numarası yapıyorsa, çok sinirleneceğim. Muhtemelen ölür, bu da beni daha çok kızdırır.

Ondan kimliği aldım ve bir fotoğrafını çekip hemen en iyi arkadaşım ve eski oda arkadaşım Rosie'ye gönderdim.

Otuz saniye bile geçmeden telefonum birkaç kez titredi.

Kim o?

Rosie: Onu tanıyor musun?

Rosie: Aman Tanrım, bu Tinder randevu güvenliği mesajı gibi bir şey mi?

Peki ya Blake? Aslında umurumda değil. Bu Killian Nox ile eve git. İsmi bile harika.

Hemen sonra beni ara.

Rosie: Ama ciddem, o adamla eve git.

Mesajları gözden geçirdim ve gözlerimi devirdim. "Her şey yolunda mı?" Killian sordu.

Bakışlarıyla karşılaştığımda yüzüm kızardı ama başımı salladım.

"Sana yeri göstereyim." Beni takip edip etmeme konusunda özgür bırakarak içeri girdi.

Ya şimdi ya da

asla. Airbnb.

Airbnb.

Ücretsiz

z.

Nefes alarak dairesine girdim ve zaten dolu olan ciğerlerimle keskin bir şekilde nefes alırken neredeyse boğuluyordum.

"Muhteşem," diye nefes aldım.

Blake'inkiyle aynı olduğu için yerleşim planına aşına olmama rağmen, stil o kadar farklıydı ki, ikisi aynı binaya aitmiş gibi görünmüyordu. Blake'inki siyah, beyaz ve kromla renklendirilmişti ve gösterişli bir dekora sahipti.

Killian'inki daha zahmetsizce erkeksiydi. Parke zeminleri cilalı ve temizdi, acı verici derecede çizik çizik olmasına rağmen bir şekilde binlerce dolara mal olmuş çirkin beyaz bir halıyla kaplanmamıştı. Tavandan tabana iki pencereden bir balkon görülebiliyordu. Duvarlar açık griydi ve tavanı, açıkta kalan koyu renkli ahşap kirişlerle tezat oluşturan keskin bir beyazdı. Kanepesi beni bütün olarak yutacakmış gibi görünüyordu; pelüş yastıkları iyice yıpranmış ve kırılmıştı ama iyi anlamda. Yan duvarlarında koyu maun kitap rafları sıralanmıştı, her biri o kadar çok kitapla doluydu ki bazılarının yatay olarak istiflenmesi gerekiyordu.

Neredeyse yanan bir puro, bir sürahi konyak ve gecelikli bir kadın görmeyi bekliyordum.

O sabah açık saçık kadın görme kotamı çoktan doldurmuş olduğumdan, durumun böyle olmaması beni rahatlatmıştı.

Mutfağında da açık kirişli bir tavan vardı, ancak tuğla zemin ve koyu renkli tezgahlar eklenmişti.

O kadar havalı bir daireydi ki, ödeme olarak sadece çok şüpheli köpek bakıcılığı becerilerimle orada kalarak ondan faydalandığımı hissetmeye başladım.

Canavar gibi bir adama baktım. Dövmeler kaslı kollarının çoğunu kaplıyordu ve en az bir tanesi yakasının altından boynuna doğru kıvrılıyordu. Uzamış saçları ve sakalları da hesaba katıldığında, birden nasıl bir işi olduğunu merak ettim; bu iş ona hem böyle görünme özgürlüğü veriyor hem de evini geçindirecek kadar para kazandırıyor.

Eğer bu kadar yargılayıcı olduğumu bilseydi, annem bana korkunç bir tahta kaşıkla saldırırdı. Çirkin olduğunu düşündüğümünden değil.
-Aslında tam tersiydi, basmakalıp bir profesyonel gibi görünmüyordu.

Blake ile geçirdiğin zaman beynini çürütmüş. O, temizliğin seni iyi bir adam yapmadığının kanıtı.

Her neyse, buraya Killian'ın köpeğini izlemeye geldiniz, nasıl görüldüğünü analiz etmeye değil, o siyah kot pantolonun içinde poposu ne kadar güzel olursa olsun.

Bu düşünce üzerine, "Köpeğin nerede?" diye sordum.

Küçük bir ıslık çaldı ve ardından çivilerin hızla yere vurulduğunu duydu.

İri bir köpek tüm gücüyle üzerime koşarken telaşlı bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Nolan," dedi Killian eşit bir ses tonuyla.

Tek bir kelime köpeğin oturması için yeterliydi, dururken poposu yerde kayıyordu.

Kilian bana dönmeden önce köpeğe övgü dolu birkaç kelime fısıldadı. "Bu Nolan."

Köpeğe baktım. Tüyleri sahibinin saçlarıyla neredeyse aynı renkteydi. Ayrıca sahibi gibi uzun olması dağınık olduğu anlamına gelmiyordu. Kürkü pırıl pırıl ve dalgalıydı, özellikle de sarkık kulakları. olmadan

Düşündüm ve görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için elimi uzattım. Kendimi tam zamanında yakaladım ve köpeğe beni koklama şansı vermek için durakladım.

Gerçi buna gerek yoktu çünkü elim yaklaşır yaklaşmaz köpek çılgına döndü ve beni yalamakla kafasını koluma sürmek arasında gidip geldi.

Saldırıdan irkildim, ürktüm ve tadımın yemek için yeterince iyi olduğuna karar vereceğı için gerildim.

"Nolan," dedi Killian ve köpeğın hemen durup oturmasını sağladı. Dikkati bana kaydı. "Sen köpekleri sevmezsin."

"Onlara alışık değılim. Büyükannemin alerjisi vardı, bu yüzden çok fazla deneyimim yok."

Dönüp mutfağı yöneldi ve bir süre sonra elinde bir köpek bisküvisiyle geri döndü. Bana uzatarak, "Adını söyle ve tam burnunun önüne koy" dedi.

Gözlerim önce köpeğı sonra da Killian'a kaydı. "Delirdin mi sen? Parmaklarımı kaybedeceğim."

"Hayır, kızım, güven bana."

Bisküvinin en ucunu tutarak, "Nolan," dedim ve atıştırmalığı geçici olarak uzattım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Nolan ödöl için bir hamle yapmadı. Gözleriyle takip etti ama kıpırdamadı.

"Şimdi onu bırak ve adını tekrarla," diye emretti Killian.

Söyleneni yaptım ve köpek benim çikolataya duyduğum şevkle ödölün üzerine atladı.

"İyi eğitilmiş," diye mırıldandım. "Cinsi ne?"

"İrlanda seteri." Köpeğın başını okşadı. "Biz gençler birbirimize destek olmalıyız."

"Demek İrlandalısın?"

"İskoçya'da doğdum, çocukken İrlanda'ya taşındım ama her iki yerde de zaman geçirdim. Annem İrlandalıydı, babam ise İskoç. O öldükten birkaç yıl sonra annem ve ben Amerika'ya taşındık."

Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum ama olduğu için mutluydum. İlginçti. *O* ilginçti.

Başımı ön kapıya doğru eğerek sordum, "Oraya mı gidiyorsun? İrlanda'ya mı?"

"Evet, ama ailemi ziyaret etmek için değil. İş için."

"Oh." Bir kez daha ne iş yaptığını merak ettim ama yeterince meraklı olduğuma karar verdim.

Killian büyük saatine bakmadan önce, "Serbest çalışma," diyerek dile getirilmemiş soruma cevap verdi. "Kendini evinde hisset. Ben yokken buzdolabında fazla yiyecek yok ama ne bulursan yiyebilirsin. Pencerenin yanındaki bar tamamen dolu, buyurun. Paket servis menüleri ocağın yanındaki çekmecede, siparişlerinizi hesaplarıma ekleyin. Ebeveyn banyomda bir küvet var. Temizlikçi perşembe günleri geliyor. Nolan'ın programı ve güvenlik bilgileri buzdolabının üzerindeki defterde yazılı. Tezgâhın üzerinde yedek bir anahtar var. Başka bir şey var mı?"

O kadar çok şeyi o kadar hızlı söylemişti ki, hepsini sindirmem bir anımı aldı. "Televizyonun nerede?"

"Yok."

Şokumu ve öfkemi gizleyemedim. "Ne? O zaman mobilyalarınız neyi hedefliyor?"

Sözlü olarak cevap vermedi ama gülümsedi, ela gözleri eğleniyordu.

"Kablosuz internetiniz var mı?" Olmadığı fikri karşısında ne kadar paniklediğimi fark edince ekledim: "Ben öğrenciyim. Eğer yoksa, önemli değil, ödevlerimi kütüphanede yapabilirim."

"Giriş bilgileri Nolan'ın programında var." Kapıya yönelirken başını salladı. "Ben tam bir vahşi değilim."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım onun duyamayacağını düşündüğümde, "televizyonunuz bile yok."

Kahkahası beni hazırlıksız yakaladı. Dolu ve derindi ve itiraf etmek istediğimden daha çekiciydi.

"Anahtarlarınız," dedi, elini kaldırırken hâlâ gülüyordu.

Hem gülüşüne hem de gülüşünün yüzünü nasıl değiştirdiğine kendimi kaptırıp hiç düşünmeden anahtarlığımı ona attım. Ancak o kapıdan çıkmaya başladığında şaşkınlığımdan sıyrıldım. "Nereye gidiyorsun?"

"Sanırım kutularınız vardır, genç kız."

Mobilyalarım için aldığım depolama ünitesinde bile kutular vardı. Hem de bir sürü.

"Onlarla daha sonra ilgileneceğim," dedim.

"Hayır, ben hallederim. Nolan'a göz kulak ol." Bana itiraz etme şansı vermeden kapıyı arkasından kapattı.

Gözlerimi kapıdan, ayaklarımın dibinde sabırla oturan köpeğe çevirdim. "Yani... bir şeylerden... hoşlanıyor musun?"

Kuyruğunu salladı, ben de bunu olumlu bir hareket olarak algıladım.

Konuşma becerilerim pek arzulanan bir şey olmadığı için mutfığa gittim ve Nolan'ın programının yazılı olduğu not defterini buldum. Tam not defterini okuyordum ki kapı açıldı ve Killian elinde büyük bir kutu yığınıyla içeri girdi.

"Hepsini içeri getirmek zorunda değilsin," dedim yardım etmek için acele ederek. "Onları daha sonra alabilirim."

Tek tepkisi dönüp tekrar gitmeden önce bana bir bakış atmak oldu.

İkinci yolculuğundan ve milyonuncu yardım teklifimden sonra, sadece onun yoluna çıktığım aşikârdı. Vazgeçtim ve Nolan'ı sevmek için yere oturdum, günün ne kadar kötü geçtiğini düşünmemeye çalıştım. Bir gece önce dönüp dururken, huzursuz zihnim işlerin kötüye gidebileceği yolları sıralarken, olasılıklarımın hiçbiri gerçeğe yaklaşmamıştı.

Arabamı boşaltmak için elli tur atmam gerekirken, Killian işi dört turda bitirdi. Kutularımı oturma odasında tutamayacağım için, ne kadar harika bir kale yaparlarsa yapsınlar, onları koridorun sonundaki bir odaya istiflemeye başladı. Günlük eşyalarımı koyduğum spor çantalarım ve çantalarım ise benim uğraşmam için koridorda bırakıldı.

Son yük de bir kenara bırakıldığında Killian bavullarını aldı ve benim oturduğum yerin önünde durdu. Bana bakarken yüzü bomboştu. "Planladığın şey bu değildi ama senin için sorun değil mi?"

Minnettarlığımı gülümseyerek ifade ettim. "Burada kalmama izin verecek kadar bana güvendiğiniz için gerçekten minnettarım."

Nolan'ın başını okşarken dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. Döndü ve neredeyse kapıya varmıştı ki, "Televizyonumu çalacak değilsin ya," dedi.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve ben kahkahayı patlattım.

Esprileri var.

İKİNCİ BÖLÜM

DURUN VE ROZE KOKUSUNU ALIN

GUS

BU İŞİ BITİRSEM İYİ OLACAK.

Killian gittikten sonra bir süre sessizce oturup bir sonraki adımımı düşündüm. Üç hafta boyunca uyumak istememe rağmen çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp ev aradım. Bu sonuçsuz kaldığında, bekleyemeyecek okul ödevleri üzerinde çalışmaya başladım ve Nolan'ı dışarı çıkarmak için birkaç kez durakladım.

Diğer köpekler hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değildim ama onu sevdiğimi biliyordum. Ve bana ertelemek için bir bahane verdiği için değil.

Tamam, sadece bu yüzden değil.

Yemeğimi bitirdiğimde güneş batıyordu ve karnım gurulduyordu. Yine de yemek yemeden önce bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Yüzümü buruşturarak telefonuma birkaç kez dokundum.

"Kim bu ateşli?" Rosie ikinci kez selamlaşırken sordu

Yüz

ük. "Killian."

"Evet, kimliğinde gördüm. Killian Nox. Bu onun gerçek adı olamaz, ama umurumda değil. Bana görüldüğü kadar büyük ve kötü olduğunu söyleyin."

Arkamı nasıl kolladığını düşündüm. "Daha büyük ve daha kötü."

"Harika," diye fısıldadı. "Peki, kim o?"

"Onun evinde kalıyorum."

"Bekle, ne? Blake'e ne oldu? Umrumda olduğundan değil ama merak ettim. Blake'le kalırken nasıl oldu da bir sabah içinde Bay Daha Büyük ve Daha Kötü'ye dönüştün?"

"Blake beni aldattı."

"Ne yaptı?" diye bağırdı. "Onu öldüreceğim. Hayır, bekle. Sen Bay B ve B ile takıl, ben de Blake'e bir teşekkür notu yazayım... sonra da

asansör boşluğuna düşmüş. Ne oldu böyle?"

Bir hışımla gülünç derecede rahat kanepeye uzandım ve ayaklarımı altına çekmeden önce ayakkabılarımı çıkardım. Yerleştiğimde, Nolan ayağa fırladı ve sessiz bir destek gösterisi olarak yanıma doğru itti.

Ya da kulaklarının arkasını kaşıyacağımı umduğu için.

Ama ben onun da sahibi gibi bir kahraman olduğunu düşünüyordum.

Rosie'ye olanları anlatırken hiçbir ayrıntıyı atlamadan konuya girdim. Yarı yolda bakışlarım Killian'ın bahsettiği çok iyi stoklanmış bara takıldı. Bir şişe şarap açtım, kadehi atlayıp şarabı yudumladım.

Mmm, onun da zevki iyiymiş.

Hikayem bittiğinde bir şişe şarap da bitmişti,
çok

"Ne kadar klişe bir moron," diye tısladı Rosie.

"Evet, ben de öyle dedim."

"Ne tür bir aptal gece kendi evinde biriyle yatar
kız arkadaşları taşınmadan önce?"

"O konuyu da ben açtım. Kız arkadaş kısmı hariç." Çakırkeyiflikten sarhoşluğa dönüyordum ama düşüncelerim şaşırtıcı derecede netti. "Ona hiç erkek arkadaşım bile demedim. Sanırım bu teknik olarak beni aldatmadığı anlamına geliyor."

"Siz ikiniz iki aydır görüşüyordunuz."

"Biliyorum ama ben yine de öyle düşünmüştüm. Çıkıyoruz. Bir ilişki içinde değiliz. Sadece birbirimizi görüyoruz." Başımı geriye attım ve kaşlarımı çattım. "Zavallı Killian bana acıdı ve deli gibi saçmaladığım için burada kalmama izin verdi ama Blake beni teknik olarak aldatmadı bile."

"Öncelikle, yanılıyorsun. Ama diyelim ki haklısın ve özel bir ilişkiniz yoktu. Siz taşınmadan önceki gece yine de biriyle yattı. Bu onu bir pislik yapar."

"Bu kusursuz mantığa karşı çıkamam."

"Aynen öyle. Bu yüzden Marco ve ben seni almaya gidiyoruz. Misafir odamızda istediğin kadar kalabilirsin."

H o m u r d a n d ı m . "Siz sadece birkaç haftadır tek başınıza yaşıyorsunuz.
O aşk festivalini bozmamın imkanı yok."

"Her şey yoluna girecek."

Rosie ve ben birinci ve ikinci sınıftan itibaren aynı odada kalmıştık. O mezun olduktan sonra, ben lisansımı bitirip adli muhasebeci olma yolunda yüksek lisansına devam ederken birlikte bir daire tutmuştuk.

Bu arada, resmi olarak olmasa bile geleceğin Bay Rosie Hanson'ı olan Marco ile çıkmaya başlamıştı. Evlenecekler ve bir sürü bebekleri olacaktı ve tüm bunların ilk adımı da birlikte yaşamaya başlamalarıydı.

Bu da, bir kişi üçüncü tekerlek olduğunda sıklıkla olduğu gibi, işleyen üç tekerlekli bisikletimizin bir bisiklet ve bir tek tekerlekli bisiklete bölündüğü anlamına geliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kira kontratımızın sonu yaklaşırken Marco ile işbirliği yapan ve Rosie'yi onun yanına taşınmaya ikna eden bendim. Açık ve net bir şekilde, davamı sunmuştum... şaraptan. Sarhoş bir halde Uber'e binip ayarladığım uygun fiyatlı daireye gitmiş ve bir dönemin bitişi kutlamakla yas tutmak arasında gidip gelmiştik.

Ne yazık ki, taşınma tarihimden bir hafta önce bina denetimden geçememiş ve istimlak edilmişti. Burayı seçmemi sağlayan eski okul cazibesi aynı zamanda onun çöküşü olmuştu.

Dairemde biraz daha fazla zaman geçirebilirdim ama kapıcı ancak bu kadarını yapabilirdi. Kendi başıma karşılayamazdım ve daimi olarak kiralanması gerekiyordu.

Zaten Temmuz ayı olduğu için, uygun fiyatlı tüm daireler üniversite öğrencileri tarafından çoktan kapılmıştı. Benim gibi yaz öğrencileri ise hiç ayrılmamıştı.

Kısacası, tamamen kazıklanmıştım.

Blake burada devreye girmişti. Onunla kalmamı teklif ederek benim parlak zırhlı şövalyem olmuştu. Hâlâ birlikte uyumadığımız için, eğer daha rahat hissedersen misafir odasında uyuyabileceğimi söyleyerek bu teklife ön ayak olmuştu.

Başka seçeneğim olmadığından, geçici yaşam düzenlemesini minnetle kabul etmiştim ama ayrı odaların gerekli olmayacağını da söylemiştim. Ne demek istediğimi ancak çıplak vücuduma yenilebilir boyalarla yazarsam daha iyi anlayabileceğimi düşünmüştüm.

Parlak zırlı şövalyemin, kafası kendi kışına sıkışmış, folyo giymiş bir dangalak olduğunu hesaba katmamıştım.

Rosie'nin beni görememesine rağmen başımı sallayarak iç geçirdim. "Sen ve Marco bana yardım etmek için her şeyi bırakır ve hayatınızı yeniden düzenlerdiniz. Bunu biliyorum. Bunu takdir ediyorum. Ama size izin vermeyeceğim. Sizin kendi eviniz var. Etrafta dolanmama ihtiyacınız yok." Ayağa kalktım ve ikinci bir şişe şarapta karar kılmadan önce kalan alkolü taradım.

Durun ve rozeyi koklayın.

"Ayrıca," diye devam ettim, "kalitesiz bir motelde ya da arabamda kalmıyorum. Bu lanet daire çılgınca. Ve üç hafta boyunca bana ait olacak. Tamamen kendime ait değil. Bir köpek var ama o da iyi."

Nolan, o dahi çocuk, ondan bahsettiğimde kulaklarını dikti. Zekasını karnını okşayarak ödüllendirdim.

"Emin misin?" Rosie endişesini belli ederek sordu.

"Evet, bana sarılıyor ve her şeyi yapıyor."

"Köpek hakkında değil. Bir yabancınn evinde kalmakta sorun görmüyorsun."

"Evet, gerçekten öyleyim. Roze için fahiş minibar ücretleri olmayan süper lüks bir otel gibi."

"Airbnb gibi bir şey."

"Aynen öyle! İlk başta korkmuştum ama insanlar her zaman yabancıların evinde kalıyor. Artık başkalarının arabalarına biniyoruz. Ve internette yabancılarla konuşuyoruz. Tüm kurallar yıkılıyor."

Güldü. "Kaç şişe şarap içtin?" *"Hepsini. Bütün şişeleri."*

"İyi olduğuna emin misin?"

O anda çılgınca bir şey fark ettim. Ben iyiydim.

Blake bana kazık atmıştı ve bu kadar düşüncesiz davranmasına çok kızmıştım. Daire arayışı yüzünden stres seviyem on bire çıkmıştı.

Ama kalbim kırılmamıştı.

Üzgün bile değildim.

Ve gerçekten de öyle olmalıydım. Geçici ya da değil, o adamın yanına taşınmak üzereydim. Ayrılığımız kalbimi kırmalıydı. Beni mahvetmeliydi. Kaybolan geleceğimiz için feryat etmeliydim.

Bunun yerine, yaşam düzenime ve belki de biraz önemsiz olmaya odaklandım.

"Ben iyiyim," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama kaybolursam Penelope Garcia, Benson ve Finn Tutuola, Winchesterlar ve Jake Peralta'yı topla. Onlara sana gönderdiğim kimliği göster ve peşimden gönder."

"Bu konuda şaka yapma," diye azarladı. "Hayalindeki rüya takımı korkunç bir şekilde planlamış olsan bile."

"Titiz olmak zorundayım. Her neyse, ev kurulumu nasıl gidiyor?"

Rosie beni duygusal dengem konusunda tekrar sorguya çekmeden önce, tamir ettikleri evin nasıl bir felaket olduğunu anlattı. O sırada sarhoş olduğum için, Sylvia Plath düzeyinde bir umutsuzluğa kapılmadığıma dair iddiama güvenebilirdi. Sarhoş olan ben yalan söyleyemezdim. İyi olduğumdan emin olduktan sonra görüşmeyi sonlandırdık.

İç çekerek telefonumu yere attım ve şarap şişesine baktım. "Okul gezisine gidiyoruz."

Koridorda ilerlerken sağdaki ilk kapıyı iterek açtım ama kutularımı göremedim. Bir masa ve bir bilgisayar vardı ama başka bir şey yoktu. Onun yanında küçük bir yarım banyo vardı.

Geri döndüm ve soldaki tek kapıyı açtım. Geniş odanın yarısını koyu ahşaptan devasa bir yatak kaplıyordu. Her iki yanda da birer komodin vardı ve üzerlerinde küçük lambalar bulunuyordu ama soldakinde bir yığın kitap da vardı. Odanın gri duvarları ve açık kirişli tavanı oturma odasıyla aynıydı. Yatağı yapılmıştı, yorgan muhteşem bir çelik mavisiydi ve o kadar kabarık görünüyordu ki kendimi ona sarmak istedim.

Kendimi evimde gibi hissetmemi söylemesine ve eşyalarımın çoğunu odasına getirmiş olmama rağmen, yine de yatağına dokunmakta tereddüt ettim. Çok mahrem hissettiriyordu.

Kanepede uyurum. Zor bir şey değil.

Telefonumun şarj aletini aramak için çantalarımın birini yerden aldım. Onun yerine parmaklarım saten ve dantelle karşılaştı. Onu kavrayarak daracık geceliğimi çıkardım.

Kumaşa bakarken yanaklarım utançtan kızardı.

Neredeyse yürüyen bir klişeyle yatıyordum. Bundan daha zevkli olmalıydım. Daha doğru bir dangalak radarı. Kaplumbağa sikli sik suratlılardan uzak durma içgüdüğü.

Onu becermeyi nasıl isteyebilirdim? Sik onu.

"Evet, siktir et onu," diye mırıldandım ve şişeyi masaya bıraktım. Kıyafetlerimi çıkardım -neredeyse takılıp düşüyordum- sonra geceliğimi ve ona uygun külotumu giydim. Yol arkadaşımı geride bırakmadan şarabımı kaptım ve düzgün bir ayna bulma umuduyla banyoya yöneldim. Kapının arkasında tam boy bir ayna bulduğumda dileğim kabul oldu.

Eleştirel, sarhoş bir gözle, aşağıdan yukarıya doğru kendimi inceledim. Ayaklarım dışarıda tuğla tekmeliyormuşum gibi görünmüyordu ama bacaklarımın da övünülecek bir yanı yoktu. Bana göre, amım oldukça bombaydı. Kıçım da her zaman 'artılar' kategorimde yer almıştı. Yuvarlak ve kıvrımlıydı, kıçımın kalçalarımınla birleştiği yerde güzel, belirgin *bir bam* vardı. Hayır, bu kız için krep popo yoktu. Karnım düzdü, göğüslerim dolgundu ve yüzüm... yüz gibiydi. Sevimli ve suratlıydı. İnsanlar her zaman mavi gözlerime iltifat ederdi çünkü gözlerim altın rengindeydi. Saçlarım uzun ve gürdü. Ayrıca, sarı benim saçımdı ve iyi bir sarıydı. Çok boyutluydu.

Masmavi gecelikteki dantel astarlı yırtmaç bacaklarımı olduğundan daha uzun gösteriyordu. Kesim, kalçalarımı ve göğüslerimi vurgulayarak gurur vericiydi. Saçlarım başımın üstünde değil de aşağıda olsaydı, tam bir seks kedisi görünümü olurdu.

Sadece seks kedisi modunda değildim.

Kendimden başka kimseyle seks yapmayacaktım. Her ne kadar verimli ve eğlenceli olsa da, şehvetli bir ruh halinde değildim.

Kendime acıyan bir ruh hali içindeydim.

Şarabımdan bir yudum alırken gözlerim yaşlarla doldu. Aynaya bakarken, Blake'in ilişkisiyle ilgili kıyaslamalara engel olamıyordum.

Ve aptalcaydı. Mantıksal olarak, mantıksız davrandığımı biliyordum ama bunun bir önemi yoktu.

Ayrılıktan dolayı gerçekten üzgün olmamamın bir önemi yoktu. Hâlâ aldatılmanın acısı, hayır, hakareti vardı. Birinin sizi beklemeye değer bulmaması. Çabaya.

Sanki haberim olmadan bir yarışmaya katılmış gibiydim. Yarışmak gibi bir niyetim olmamasına rağmen, kaybetmek yine de canımı yakıyordu çünkü kendimi eksik hissediyordum.

Ve Blake beni bu duruma soktuğu için büyük bir pislikti.

"Kendine gel." Parmağımı ve şişeyi aynadaki kendime doğrulttum. "Onun için üzölmüyorsun bile. Sen bir kazanansın, lanet olsun. Kazanan."

Yine de, sarhoşken kendime acıma ve hayal kırıklığı hıçkırıklarımı bastırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzöldü.

Yüzüme su çarpmak için lavaboya doğru döndüğümde, banyoya ilk kez gerçek anlamda bakabildim.

Koyu mavi, aqua ve gri, muhteşemdi. Blake bana binadaki her dairenin banyosunun yenilenmiş olduğunu söylemişti ama Killian'ınki *lükstü*.

Duşakabin ve tezgahın küçük bir kısmı dışında, alanın geri kalanı kullanılmış gibi görünmüyordu. Fazladan dış fırçası stoğu yoktu. Kız fırçaları, lavantalı şampuanlar ya da ondan başka birinin odaya adım attığına dair herhangi bir işaret yoktu. Bu da aptalcaydı çünkü kocaman bir banyo küveti kullanılmak için yalvarıyordu.

Blake'inkinden bile büyük.

Ve bahse girerim tek şey bu değildir.

Uygunsuz ve acı düşüncelerimle başımı sallayarak küvetin kenarındaki küçük kontrol panelini görmek için yaklaştım. Düşüncesizce suyu açtım ve bazı düğmelere basmadan önce biraz dolmasına izin verdim. Birden fazla jet suyu etrafa fırlatmaya başladı. Başka bir büyük düğmeye bastım ve gizli hoparlörlerden düşük volümlü hard rock çalmaya başladı.

Şaşırmıştım, ki bu aptalcaydı çünkü Killian'ı yardımsever bir adam olmasının ötesinde tanıımıyordum. Belki geniş kitap koleksiyonu ve televizyon izlememesinden kaynaklanıyordu ama klasik müzik dinlediğini tahmin etmiştim. Ya da belki biraz Kelt müziği, çünkü kökleriyle çok içli dışlı görünüyordu.

Blake'i kızdırmak umuduyla sesi açmayı düşündüm ama bundan en çok etkilenecek olanların alt ve üst komşularım olacağından emindim. X-ers'ın solisti Gage'in kusursuz sesini tanıdığımda sesi biraz açtım.

Sonra geceliğim, şarap şişem ve her şeyimle küvete girdim ve ılık suya daldım. Fıskiyeler vücudumu rahatlattı ve güzel bir ağlama gerginliğimin geri kalanını dışarı çıkardı.

CD'nin çoğunu dinleyecek, şarabın sonuncusunu da bitirecek, suyun ılıklaşmasını ve parmaklarımın buğulanmasını sağlayacak kadar uzun süre içeride kaldım. Soyunup kurulandıktan sonra yatak odasına geri döndüm.

Nolan yatağa kıvrılmıştı ve ben yaklaştığımda başını kaldırmıştı.

Otururken ona, "Bir saniye burada oturacağım," diye fısıldadım. "Ama biz ölümümüzü yakalamamak için muhtemelen örtünmeliyiz."

Battaniyenin altına girerek erkek kokusunu içime çektim ve bereket karşısında gözlerimi kapadım. Battaniye ve yatak görüldüğünden daha da rahattı. Yastık, küçük melekler başımı kucaklıyormuş gibi hissettiren çılgın bir dokuya sahipti.

Nolan yaklaştı, ağırlığı garip bir rahatlık sağlıyordu. "Tamam, bir dakika, sonra kanepeye gitmem gerekiyor."

Nolan uykusunda burnunu çekti, kuyruğu kısa bir onaylama hareketi yaptı.

Hızlı bir sarılma ve sonra kalkacağım.

Bir dakika içinde.

Belki iki.

Şarap gribine yakalandım.

Bok gibi akşamdan kalmaydım, başım dönüyordu ve birinin güneşi kısıması gerekiyordu.

Tam başımı yastıkla örtmek üzereydim ki Nolan'ın hırıltısı uğultunun aslında kapı zili olduğunu anlamamı sağladı.

Bu vuruş tamamen bana aitti, şarapla ilgili hatalarımın acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Yataktan tökezleyerek kalktım, önceki günden kalma kıyafetlerimi giydim ve ön kapıya doğru koştum. Doğru düğmeyi bulmak birkaç denememi aldı.

"Alo?" Hoparlöre doğru sordum.

"Ambiyans kurulum için burada," diye yanıtladı her kimse cızırdayan parazitin içinden.

"Yanlış adrese geldiniz." "Burası

7B değil mi?"

"Hayır, öyle, ama-"

Adamın sesi aceleci ve sabırsızdı. "Sipariş formunda Gus adında biri için olduğu yazıyor."

Bu benim lakabımdı ama... "Sanmıyorum-"

"Killian Nox tarafından emredildi."

"Oh." Başımı salladım ama dış kapının kilidini açmak için düğmeye bastım.

Belki de burada kalanların değişmesiyle bana iş yaptırdığını söylemeyi unutmuştur.

Kapıyı açtım ve adamı bekledim. Ancak asansörün kapısı açıldığında dışarı çıkan kişi montajcı değildi.

Birkaç taneydiler. Tam

olarak yedi.

Ve hepsi büyük kutular taşıdı.

"Vay canına, kesinlikle bir hata var," dedim tekrar, onlar içeri akarken yoldan çekildim.

Adamlardan biri bana bir kâğıt parçası uzattı. "Burası 7B, Killian Nox'un dairesi mi?" diye sorduğunda sesini dahili telefonda gelen ses olarak tanıdım.

"Evet."

"O zaman hata yok. Acele kurulum için para ödedi, yani öğle yemeğinden önce bu işi halledemezsek patronum kıcıma tekmeyi basacak. Eğer bir sorun varsa, bunu Bay Nox ile konuşmanızı öneririm."

Yatak odasına doğru dönmeden önce adama ters ters baktım ve giderken 'çok yaşa' diye mırıldandım.

Telefonumu kaptığım gibi geri döndüm ve duvarı ölçülerle işaretleyen adamları gördüğümde nefesim kesildi.

Killian çıldırarak.

Killian'ın bıraktığı kâğıtlara göz attım ve numarasını çevirdim, onlar çalışkan görünümlü elektrikli aletleri kullanmaya başlamadan önce cevap vermesini umuyordum.

"Evet?" diye sordu sert bir ses selamlama amacıyla. "Killian?"

Birden farklı zaman dilimlerinde olduğumuzu hatırlamama neden olan hafif, keskin bir nefes alma sesi duyduğumu sandım.

"Kahretsin, seni uyandırdım mı?" diye sordum. "Orada saatin kaç olduğundan emin değilim." "Sadece beş saat ileride, genç kız. Neyin var?"

"Ben Gus," diye birden ağzımdan kaçırdım.

"Evet, kim olduğunu biliyorum. Sorun ne?" diye tekrarladı.

Fısıltıyla konuşmaya başlamadan önce nefes aldım, "Bazı tesisatçılar burada ve göt herifin teki işlerin hızlı yapılmasını emrettiğinizi söyledi, ellerinde korkunç görünümlü elektrikli aletler var ve duvarlarınıza yazı yazıyorlar."

Söylediğim tüm önemli şeylere rağmen - ve hepsi nefes almadan -Garip yanıtı, "Biri sana pislik mi yapıyor?" oldu.

Arkamı dönmeden önce işçilere doğru baktım. "Burası Massachusetts. Sanırım 'Masshole' terimi bir sevgi sözcüğü. Ama bunun bir önemi yok. Mahvetmelerini istemiyorum-"

"Hayır, kızım, orada olmaları gerekiyordu."

Omuzlarım düştü. "Oh. İyi o zaman. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Rahatsız etmedim."

"Nolan'ı dışarı çıkarmam gerekiyor. Bunu onlar

buradayken yapabilir miyim?" "Evet."

Killian Nox'ta çekici bulduğum pek çok şey vardı ve tüm bu pek çok şeyi görmezden gelme çabalarımın rağmen sesini görmezden gelemiyordum. Aksanını. Alçak, hırçın tonu. Kulağıma samimi gelme şekli, hayal gücümün çılgınca çalışmasına izin veriyordu.

Koridorun karşısındaki tavadan çoktan atlamıştım. Önce şehvetle ateşe atlamak gibi bir işim yoktu.

"Ben..." Arkamı döndüğümde bazı erkeklerin kutudan ne çıkardığını görünce sözlerim kesildi. Çenem düştü, "Bu bir televizyon" diye mırıldandım.

Kahretsin, bu ona bir tane olmadığı için zor anlar yaşattığım için mi?

Ben bir pisliğim.

Yine de yaptıkları her şeyi gördüğümde, kurulumu çoktan planladığını düşündüm. Bildiğim kadarıyla binada yeniydi ve hâlâ yerleşmeye çalışıyordu. Blake'in evine birkaç kezden fazla gitmişliğim yoktu ama Killian'ı hiç görmemiştim.

Ve fark edilmeyecek türden bir adam değildi.

"Evet, bu bir televizyon." dediğinde sesinde bir gülümseme vardı. Vahşi olduğumu düşünmeni istemedim."

Bunu bir şaka olarak algılayıp, şakacı alayına sııttım.

Killian anlayamadığım bir şey söylemeden önce arka planda boğuk sesler duyuluyordu. Ses tonundaki sertlik iyi bir şey olmadığını tahmin etmemi sağladı. "Gitmem gerek, genç kız."

"Doğru, özür dilerim."

Telefonu kapatmadan önce "İstedığınız zaman arayın," diye vurguladı.

Telefonumu bir kenara bırakıp spor ayakkabılarımı giydim ve Nolan'ın tasmaını aldım.

Tırıs tırıs gelip ayaklarımın dibine oturdu, yakasına ulaşabilmem için boynunu asil bir şekilde eğerken kabarık kulakları yana doğru sallanıyordu.

"Sen gerçekten iyi bir çocuksun," diye fısıldadım başını okşayarak. Kuyruğu sallanırken dili sarktı.

"Hadi gidelim."

Onu sokakta bir aşağı bir yukarı hızlı bir yürüyüşe çıkardım. Ne zaman yoldan geçen biri yaklaşırsa, koklamayı bıraktı ve yanıma geldi. Havlamadı, sadece onlar geçene kadar nöbetçi gibi durdu.

İşini bitirdiğinde asansöre bindik.

Blake izliyor olmalıydı çünkü biz iner inmez kapısını açtı. "Gerçekten orada mı kalıyorsun?"

Bana fazla seçenek bırakmadın, sik kafalı.

Tedirginliğimi bastırdım. "Evet. Şimdi izninizle, gitmem gerekiyor."

"Augusta, saçmalıyorsun. Bu tek seferlik, son kez yapılan bir şeydi. bir şey. Çoğu erkeğin aksine bunu evlenmeden önce yaptığım için mutlu ol."

Dudaklarımı tiksintiyle kıvrarak başımı salladım. "Çoğu erkeğin aldatan domuzlar olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Sen sadece pisliklerle takılıyorsun. Onlardan biraz daha iyi olmak bir başarı değildir."

"Ne?" Killian'ın kapısını işaret etti. "Sanki o haydut daha mı iyi? Her seferinde haftalarca ortadan kayboluyor. Hareket eden her şeyi sikmediğini mi sanıyorsun?"

Sözleri mideme bir darbe gibi çarptı ve kaslarımın sıkışmasına neden oldu.

Kıskançlık çirkin yüzünü gösterdi ve beni gafıl avladı.

Bırakın Killian'ı sahiplenmeyi, onu çok az tanıyordum. Kıskançlığım gülünçtü ve bunu iyi maskeleydiğimi umuyordum.

"O yokken ben onun evinde kalıyorum," dedim. "Ne yaparsa yapsın, kendi bileceği iş."

"Her kimse demek istiyorsun." "O da var."

"Aşırı dramatik davranıyorsun. Sakin ol. İyi bile değildi," demeye çalıştı, sanki bu gerekçe işleri daha iyi hale getiriyormuş gibi. Bana doğru bir adım attı ama Nolan alarına geçti.

Dışarıdaki insanların aksine, Blake'in yaklaşmasıyla hırlamaya başladı.

Blake geri adım atarak, "Dur bakalım," dedi.

Geri çekilirken bile Nolan keskin dişlerini gösterdi.

Blake kapıyı biraz kapattı. "Onun sorunu ne?"

"Senden hoşlanmıyor. Ben de sevmiyorum."

Bununla birlikte, Nolan ve ben daireye geri döndük. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Nolan bambaşka bir köpek oldu, o tatlı ve sakin haline geri döndü. Övgülerim karşısında kuyruğu çılgına döndü. İyi iş çıkardığı için ona iki ödül verdiğimde, kıcını sallamasının onu daireler çizmeye iteceğini düşündüm.

Çalışan adamlara doğru baktım ve Killian'la yaptığım hızlı konuşmaya tekrar gülümsedim. Ama Blake'in sözleri kafamın içinde yankılanırken gülümsemem sekteye uğradı, tıpkı adamın kendisi gibi istenmeyen ve ruh halimi bozan sözler.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, muhtemelen haklıydı. Ben geceyi onun küvetinde sarhoş geçirirken, Killian muhtemelen İrlandalı bir güzelin kollarındaydı.

Ki bu iyiydi.

Aferin ona.

İyi. Şunun için. Lanet olsun. Onun için.

Ve onun lanet kalbini de korusun.

Başımı sallayarak devasa kahve makinesine doğru baktım ve ürperdim.

Meema şimdi beni görebilseydi, rüzgâra karşı daha az direnç gösteren çatalı tahta kaşığı çıkarırdı.

"Kahve isteyen var mı?" Yüksek sesle sordum. Olumlu yanıtlar alınca, Killian'ın elindeki süslü karışımdan bir demlik hazırladım. Dolapları açtım ama sadece birkaç fincan bulabildim.

Yatak odasına koşarak kutularımı karıştırdım. Üçüncüsünde aradığım şey vardı ve onu mutfığa sürükledim. Tam anlamıyla. İhtiyacım olan numarayı çıkardıktan sonra hızlıca yıkadım.

Kahvenin demlenmesi biter bitmez, son fincanı kuruttum ve sıraya dizdim -Şeker, krema ve sütle birlikte tezgâhta.

Aptal olmadığım için, "Kahve hazır" demeden önce kendiminkini doldurdum.

Adamlardan birkaçı kupa seçimim karşısında tereddüt etti ama sonra yumuşadı.

Diğerleri ise esprili tasarımlardan keyif aldı.

Ancak, pislik herif kupalardan bana baktı, sonra geri döndü ve kupa almadan geri döndü.

Evet, beni cezalandırmanın yolu. Şimdiye kadar içtiğim en iyi kahveyi kaçırdığın ve senin payını içmek zorunda kalacağım için gerçekten çok üzgünüm.

Bana kesinlikle gösterdin.

"Daha hızlı internet için sabırsızlanıyor musunuz?" diye sordu adamlardan biri kahvesini karıştırırken.

Kaşlarım düştü. "Ne?"

"Beni yanlış anlamayın, şu anda sahip olduklarınız iyi. Ama bu yeni fiber-optik kablolar?" Kısık bir ıslık çaldı. "Erkek arkadaşın en hızlı bağlantıya ihtiyacı olan bir öğrenci olduğunu söyledi. Aradaki farka inanamayacaksınız."

Varsayımını düzeltmek için ağzımı açtım ama kapattım. Önemli değildi ve garip olacaktı. Ayrıca, bahsettiği süslü şey her neyse, muhtemelen aradaki farkı bilmediğimi söyleme zahmetine de girmedim. Eski evimdeki zayıf sinyalle karşılaştırıldığında - modem ve yönlendiriciyle pencerede oturmamızı gerektiren bir sinyal - Killian'ın mevcut interneti bir rüya gibiydi. Herhangi bir şeyin daha hızlı olabileceğinden şüpheliydim.

"Sabırsızlanıyorum," diye yalan söyledim.

Çok geçmeden yeni bir WiFi bağlantısı, duvarda muhteşem bir televizyon ve süslü bir ses sistemi kuruldu. Diğerlerine yardım eden ama fazla bir şey yapmayan bir adam vardı, bu yüzden onun yeni olduğunu düşünmüştüm.

Ancak, diğerk adamlar temizlik yapmaya ve toparlanmaya başladığında, o da süper hıza ulaştı. Etrafta dolaşırken elinde birden fazla kumanda tutuyor, bir şeyleri test ediyor ve değıştiriyordu. O çalışırken, diğerk adamlar da vedalaşarak ayrıldılar.

Göt herif hariç. Hışımla çıktı.

Yaklaşık kırk dakika sonra, uzaktan kumandalı adam bana doğru döndü ve gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim, bana uzaktan kumandalardan birini uzatmasını bekleyerek.

Cebinden bir kalem ve bir deste yapışkanlı not çıkardı.

Bu bir televizyon. Ben aptal değılim. Ne kadar zor olabilir ki?

Konuşurken yazdı ve etiketledi. "Bu televizyonu kontrol eder. Yayın seçeneklerini görüntülemek için buraya basın. Temel bilgileri zaten indirdik ama bilgilerinizle giriş yapmanız gerekecek. Bu kabloyu kontrol ediyor. TV kumandasında etiketlediğim HDMI 1'de olmanız gerekiyor. Bu ses sistemini kontrol eder. Surround sesi açmak için buna basın. Bu da sesi mutfaktaki hoparlöre aktarır." Kumandaları masanın üzerine dizdikten sonra bana önceden basılmış bir kağıt uzattı. "Bunlar en sık karşılaşılan sorunlar ve sorun giderme adımları. Ancak herhangi bir sorunuz olursa, servis numaraları arka tarafta."

Bu bir televizyon değıl, NASA kontrol paneli. Ben bir aptalım. Çok zor olabilir.

"Ah, teşekkürler," dedim, şoka girmiş ve kaybolmuş bir halde.

Bana güven verici bir gülümseme verdi. "Çok yakında etiketlere bile ihtiyacın kalmayacak."

Tamam.

Onu kapıya kadar geçirdim ve oturma odasına gitmeden önce teşekkür ettim.

Umutsuz ev arayışımın yanı sıra yapmam gereken bir sürü ödevim vardı. Ama bu beni kanepeye oturup kumandaları elime almaktan alıkoymadı.

Nolan yanıma zıpladı, yere oturmadan önce birkaç garip daire çizdi.

"Gerçekten her şeyi kontrol etmeliyim," dedim ona. "Ya düzeltilmesi gereken bir sorun varsa? Yapılacak en doğru şey bu."

Uykusunda burnunu çekti, ben de bunu bir anlaşıma olarak algıladım.

Muhteşem televizyonu açarak kanallar arasında gezinmeye başladım.

Daire ilanlarını tekrar araştırmadan önce her şeyin çalıştığından emin olacağım. Neden korktuğumu bilmiyorum. Eminim bir gün içinde bir şeyler bulurum.

Walking Dead'in tekrarını izlerken durdum ve bunu bir işaret olarak kabul ettim.

Negan'in da dediği gibi, limon sıkmak kolay.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DANGALAK ELMALAR VE ÖLÜMCÜL DENİZALTILAR

KILLIAN

"TÜM SÖYLEYECEĞİN BU MU DELIKANLI?"

"Delikanlı mı?" Önümdeki adam ağız dolusu kanı beton zemine tükürmeden önce güldü.

Dair arkamdan, "İşte bu kabalık, işte bu," dedi. "Zaten beynini bu zeminden temizlemek zorundayız. İşimizi daha da zorlaştırma."

Adam onu görmezden geldi, kısılmış gözleri kırık ellerinin artık yapamadığı hançerleri fırlatıyordu. "Ben senin delikanlın değilim. Sen aşağılık, melez bir *Amerikalısın*," diye küçümsedi bu kelimeyi, "hâlâ eski ülkenin bir parçasıymışsın gibi oynamak istiyorsun. Değildin. Orospu annen ve-"

Hiç irkilmeden tetiği çektim.

"Aziz annenin peşinden gidiyorsun." Dair ölü bedene tükürerek ruhunun sonsuza dek kirli kalmasını lanetledi.

Önemli değildi.

Adam cennete gitmiyordu.

"Annem şimdi de aziz mi oldu?" Eğlencemi gizleyemeyerek sordum.

Dair başını bana doğru salladı. "Senin zavallı kıcına katlandı, değil mi?"

"Haklısın."

Biz odadan çıkarken, birkaç adam temizlik yapmak için içeri girdi. Onlar gittiğinde, orada kimsenin olduğuna dair bir iz kalmayacaktı.

"Plan nedir?" Dair arabasına bindikten sonra sordu.

Cebimden bir telefon çıkardım ve aradım. "Göreceğiz."

"Alo?" diye derin bir ses cevap verdi.

"Ay, Conor Amca." Etrafında kim olduğunu asla bilemediğim için kelimelerimi dikkatle seçiyordum. "Yardım hattıyla paket takibi hakkında konuştum. Hiçbir şey bulamadılar."

"Kusura bakma delikanlı. Telefon etmek istedim ama bir saniye bulamadım," diyerek ihtiyatlı davranmamın doğru olduğunu gösterdi. Yalnız değildi. "Malların hasar gördüğünü öğrendim. Para hala ödeniyor, ama her şeyi doğru torbalara koyduklarından beri başka bir şey olmuyor."

Bir küfür savurdum.

Mal, Maliye Bakanı'nın oğluydu. Babası perde arkasında onun pisliklerini temizlemek için çalışırken o da zamanını partilerde geçiren şımarık bir dangalaktı.

Ayden kalın kafalı olduğu için -bir dangalak olmasının yanı sıra- pek çok insanı kızdırdı.

Ortadan kaybolması gerektiğine karar veren insanlar.

Dangalak elması dangalak ağacından uzağa düşmezdi ve babası ona ulaşmadan önce kendi ekibiyle sessizce halletmeye çalışmıştı.

Muhtemelen oğlunun hayatına mal olacak bir hareket.

Conor Amca, "Burada hâlâ iki haftan var," dedi. "Barlara git, bir bardak siyah içki iç ve yeteneklere bir göz at. Çok gecikmiş bir tatil."

Yetenekle ilgilenmiyordum. Özellikle de bir haftadır evimde kimin olduğunu biliyorken.

Orada beni beklemiyor olabilirdi ama hâlâ oradaydı. Bu da benim de orada olmak istediğim anlamına geliyordu.

Amcamla tıkladım.

"Yani?" Dair sordu. "Plan nedir?"

O genç kızı tekrar düşününce, gitmeden önce bana bakarkenki vahşi sarı saçlarını ve seksi mavi gözlerini hayal ettim.

Sırıttım. "Ben eve gidiyorum."

GUS

Negan yalan söyledi.

Yeni bir daire bulmanın kolay ve limon sıkkan bir yanı yoktu. Belirli bir fiyat aralığında, o anda müsait ve boktan bir mahallede olmayan bir şeye ihtiyacım olduğunda değil.

Gökkuşağının sonunda bir küp altını koruyan Koca Ayak'ı ve Loch Ness Canavarı'nı bulma şansım daha yüksek olurdu.

Avludaki bir masada otururken, aynı listelerde gezinmeden önce sayfayı yenilerken parmaklarımı şıklattım.

Hiçbiri tek yatak odalı daireler için değildi.

İkisi, benimle yaşayacak birini bulmayı başarsam bile, fiyat aralığımın çok dışındaydı.

Dört, *Çözülmemiş Gizemler* bölümünün başlangıcı gibiydi. Tüyler ürpertici.

Ve hepsi bu kadar.

Killian'da hâlâ iki haftam vardı ama içimdeki planlamacı o zamana kadar bir şeyler ayarlamayı umuyordu. Çok fazla alana ihtiyacım yoktu. Aslında bir stüdyo daire bana yeterdi.

Ama zamanlama daha kötü olamazdı.

Fraud notlarıma geçtim, ancak çalışır gibi yapamadan telefonum çalmaya başladı.

Killian.

Ekranımda onun adını gördüğümde, ani bir baş dönmesi hissi kapladı içimi.

Neden pijama partisinde Doğruluk mı Cesaret mi oynamıyorsun?

Gus.

Gözlerimi devirerek cevap verirken kendimi sakın olmaya zorladım.

"Alo?" "Lass? Ben Killian."

"Biliyorum." İçim burkuldu. "Numaranı telefonuma programladım."

Alnına bir şaplak daha atarak çifte yaltaklanma. "Evinizde ya da Nolan'da herhangi bir acil durum olursa diye." Aceleyle devam ettim. "Olacağını düşündüğümünden değil tabii ki. Her şey yolunda gidiyor ve Nolan gerçekten çok mutlu. Yani, eminim seni özliyordur, eğer köpeklerin hissedebileceği bir şeyse, ama durumu iyi ve-"

"Gus?" Killian sözünü kıkırdarak kesti.

"Ve taşındığımda numaranı sileceğim," diye güçsüzce bitirdim.

Yer mi? Aç ve beni yut şimdi. Lütfen.

"Bir şeyin yok," dedi, artık benimle dalga geçiyor gibi görünmüyordu. "Yolculuğumun kısa kesildiğini bildirmek için aradım. Havaalanındayım."

Kahr
etsin.

Sikey
im.

Siktir, siktir, siktir.

Meema bile konu yaklaşan evsizliğim gibi felaket bir şey olduğunda kullandığım dil yüzünden beni azarlamazdı.

Bir motelde kalmak da bir seçenektir ama birikimlerimi tükettirdi. Lise ve üniversitenin ilk birkaç yılı boyunca çalışmış, neredeyse her şeyimi biriktirmiştim. Mali yardım ve burslar pek çok şeyi karşılıyordu, ancak yüksek lisans programım ne kadar kapsamlı olursa olsun, bir işte tutunamayacağımı ve ihtiyacım olan notları alamayacağımı biliyordum.

Rosie ve Marco ile kalmak da bir seçenektir ve motelden daha iyiydi. En azından benim için. Yeni keşfettikleri yalnızlıklarına müdahale etmenin onlar için uygun olmadığına emindim.

"Orada mısın, genç kız?" Killian, içsel korkum uzun ve garip bir sessizliğe neden olduğunda sordu.

"Evet, evet, üzgünüm. İşinle ilgili iyi haberlerim var. Ya da belki kötü. Üzgünüm, emin değilim. Ama yarın öğleden sonra gidebilirim, tabii daha erken çıkmamı istemiyorsan?"

Lütfen daha erken çıkmama gerek kalmasın.

"Hayır, gitmene gerek yok. Sadece uğrayıp bir şeyler alacağım için sana haber veriyorum."

Belki de birlikte kalacağı bir kız arkadaşı vardır.

Başımı ahşap masaya düşürdüm, olması gerekenden çok daha hafif bir iniş yaptım. Ne kadar aptalca davranırsam davranayım, bir ya da iki sert darbeyi hak ediyordum.

"Seni dışarı atmadığıma eminsen," dedim. "Evet, sorun değil."

Evet. Kız arkadaş. Ya da çoğul. Belki de gerçekten dünyanın dört bir yanını arıyordur.

"İki hafta daha kalabileceğinizi söyledim," diye devam etti, "ve sözümü tutarım. Bir sorun çıkarsa diye üzerinde otelin numarasının yazılı olduğu bir not bırakacağım." "Ya da Nolan beni özler" diye eklerken ses tonunda bir eğlence vardı.

Ne zaman hazır olursan, toprakla.

Alay etmesini görmezden gelerek söylediklerinin geri kalanına dikkat kesildim. "Otelde mi kalacaksın?"

"Evet."

"Sırf kalmama izin verecek kadar nazik olduğun için otel parasını senin ödemen adil değil."

"Zaten iki hafta daha kalacağımı tahmin ediyordum. Ve işim nedeniyle muhtemelen tekrar ayrılmam gerekecek. Sorun değil."

"Neden sen de dairende kalmıyorsun?" Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz, artık yerin beni yutmasını beklemek istemiyordum.

Çukuru kazmaya başlamak ve bu işi bitirmek istedim.

Onunla kalacağım için endişeli ya da gergin olduğumdan değil. Daha önce de oda arkadaşlarıyla yaşamıştım.

Tamam, bir oda arkadaşım la yaşadım ve o bir kızdı, bir canavar değil Adamım.

Ama onlar taşınana kadar Marco en çok Rosie ve benimle kalmıştı. Geceleri. İki erkekle paylaştığı gürültülü ve erkek kokan dairesinin aksine, bizim dairemiz sessiz ve kız gibi koktuğu için burayı tercih ediyordu.

Her şey yolundaydı ve Killian'la yaşamının da aynı şekilde olacağına bahse girmeye hazırdım. Muhtemelen birbirimizi hiç görmeyecektik bile.

Kanepede uyumaya başlamam gerekecekti, ki bu da gür yatak bir seçenekken kendimi zorlayamadığım bir şeydi. Ama bu bile bir sorun değildi.

En büyük endişem, güneşli bir misafir olarak iyi bir ev sahibi olma ihtiyacımdı. Ben zaten düzgün bir şekilde değiştiremediğim için başarısız olmuşum.

içtiğim şarap. Her yerde markasını aramıştım ama bulamamıştım. İrlanda'dan bir uçuşun ne kadar sürdüğünden emin değildim ama o sırada havaalanındaysa, muhtemelen sadece yarım günüm vardı. Farklı bir marka olsa bile aynı tipte değiştirmekle yetinmek zorundaydım.

Bu başarısızlığın üzerine, çamaşır sepetinin *yanında* kirli havlular vardı, yatağı dağınıktı ve belli ki kullanılmıştı ve DVR'ını kendi programlarımla doldurmuştum.

Daha da kötüsü, giysilerim onun odasının etrafına saçılmıştı ve oturma odasında birkaç çift kirli çorap olduğundan oldukça emindim.

Adamın oturma odasında.

Gerçekten bir
canavardım.

Yeterince hızlı olsaydım, dersleri bitirebilir, ayak işlerini halledebilir ve evi mükemmel hale getirmek için zamanında geri dönebilirdim.

Geriye paniklemem gereken iki hafta kalmıştı. Eğer birlikte kalacaksak, her an tetikte olmalıydım. Meema benden daha azını beklemezdi. Misafirlik görevlerimden herhangi birinde başarısız olursam, atalarımın mezarlarına gidip üzerlerine tükürebilirdim.

Bir kırıntı, bir küvet halkası, bir bez bile bırakamazdım.

Geç de olsa hatırladığım dantelli bir tanga onun lanet yastığının üzerindeydi.

Tangayı taşımak için dersleri asmayı düşündüm çünkü bütün gün aklımdan çıkmayacağını biliyordum.

"Hayır, sorun değil," dedi Killian uzun bir süre sonra, tanga paniğimden değil teklifimden bahsettiğini anlayana kadar kafam karışmıştı.

"Hayır, gerçekten," diye ısrar ederken buldum kendimi, her ne kadar sağduyum bana çenemi kapamam için bağırırsa da. "Ben çoğu zaman okuldayım ve dediğin gibi, sen de muhtemelen çok çalışacaksın. Fazla kullanmayacağın bir oda için para harcamana gerek yok."

"Emin misin?"

Hayır, aklımı kaçırdım.

"Evet, tabii ki," dedim onun yerine.

"Evet, tamam. Ama fikrinizi değiştirirseniz konuşacağınıza söz verirsiniz."

Kelimeler ağzımdan dökölürken sanki dudaklarımdan bir sızıntı olmuş gibi, bu bir sorun olmamalı.

Bunu da paylaşmadım ve sadece "Söz veriyorum" dedim.

"Evet. O zaman evde görüşürüz, Gus," dedi, sesi alçak bir gürültüydü.

Beynimi harekete geçmeye ikna edemedim Killian aramayı sonlandırdı. Birkaç dakika oturdum, birlikte kalmamızın büyük bir sorun mu yoksa büyük bir felaket mi olacağını düşünürken gözümü kırpmadan çimlere baktım.

Tekrar dizüstü bilgisayarına odaklanıp siyah ekranda yansımamı görene kadar gülümsediğimi fark etmedim.

Ve bu küçük bir şey değildi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, bir milyon poşeti eve taşıırken parmaklarım uyuşmuştu. Ayaklarım ağrıyordu, göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki kafam güzel görünüyordu ve sırtım yapmam gereken temizlik yüzünden önceden ağrıyordu. Sonrasında dizüstü bilgisayarımın başına geçip altı saatlik ödevimi iki saat içinde bitirmem gerekiyordu.

Kapının kilidini açmak için çantaları bıraktım, onları geri alırken inledim. Hem mağazada hem de içerideki her şeyi tek seferde taşıma girişimimde aşırıya kaçırmış olma ihtimalim vardı.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve ağır yükün yarısını bırakmadan önce kısa koridorda yürüdüm. İçinde yiyecek olan yarısı benimle birlikte mutfağa doğru ilerledi. Poşetleri tezgâhın üzerine koyarken, Nolan'ı hemen beslemek için döndüm çünkü planladığım akşam yemeğini bir saat geciktirmiştim bile. Kasesinin hâlâ dolu olduğunu görüp beni selamlamak için koşmadığını fark ettiğimde midem bulandı.

Tavandan tabana pencerelerden birinin kapı gibi dışa doğru açık olduğunu görmek için döndüğümde ayaklarıma kadar inmeye devam etti.

"Nolan," diye fısıldadım, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Hiçbir şey.

"Nolan," diye tekrar denedim, biraz daha yüksek sesle ama çok değil. Pencerenin aılabildiğini bile bilmiyordum, bu yüzden ortalamanın üzerinde bir zekya sahip olan Nolan'ın bunu anlamasının kolay olma ihtimali vardı.

Ya da alternatif teoriye göre, balkonda hokey maskesi takmış, elektrikli testere kullanan bir seri katil beni bekliyordu.

İleri doğru adım atmaya çalıştım ama bir şey beni tutup geri çekince irkildim.

Lanet olsun, beni yakaladılar!

Korku filmindeki aptal kız olduğum için başıma gelen bu. Eğer bir kapıyı açık bulursam, kamam gerekir. Aptal gibi seslenirken dairenin içine doğru ilerlememeliyim.

Savaşmadan pes etmeyerek, beni tutan kişiye saldırmaya hazır bir şekilde etrafımda döndüm.

Yüksek bir yırtılma sesi geldi ve sonra direnç göstermeden hareket etmekte zgrdm.

Saldırganıma baktım ve kalbim hızla çarpmaya devam ederken bile içimden bir küfür savurdum.

Bir ekmece.

Beni şeytani penelerine alan lanet olası bir ekmeceydi.

Metal sap kapşonumun cebine takılmıştı ve beni bir aptal gibi panik atağa sürüklemişti.

Balkondan gelen bir kazıma sesi duyduğumda yırtık cebim çabucak unutuldu. Bunun sadece Nolan olduğunu umuyordum. Ama gördüğüm karanlık şekil köpekten çok çok daha büyüktü.

Form hareket ederken arkama uzandım ve dokunduğm ilk şeyi yakaladım. Kapı aralığını dolduran kişi gibi onu tehditkr bir şekilde önüme getirdim.

"Killian," diye nefes aldım, rahatlamak başımı döndürüyordu. "Beni korkuttun." "Evet, bunu söyleyebilirim."

Ses tonundaki eğlenceyle, büyük sandviimi bir silah olarak kullandığımı görmek için baktım. "Hey, bununla biraz zarar verebilirdim."

Son kelime dudaklarımdan dökülürken sandviç yere düştü, kağıt ambalajı açılarak içindekiler yere döküldü.

Nolan'ın ağzının suyu akıyordu, çünkü bana karşı hiç görmediğim bir istekle ortalığa bakıyordu.

Lanet olsun, bir köpeğin sandviçe bakışını kısıkanıyorum. Kötü bir şekilde sevişmeye ihtiyacım var.

"Boktan bir kraker," diye mırıldandım, muhtemelen Nolan da aynı şekilde sandviçe bakıyordu. "Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum." Killian'a baktım. "Bunu yemesi onun için sorun olur mu? Zıyan olmasını istemiyorum."

Başını sallamadan önce dağınıklığı gözden geçirdi. "Nolan."

Ama Nolan hareket etmedi. Onun yerine bana bakarken başını yana eğdi. Bekliyordu.

"Nolan," dedim, köpek yemeğe saldırırken sarsılarak geri döndüm. "En azından temizlik işi halledildi."

Hâlâ uğraşmam gereken dağınıklıkları hatırlayarak, Killian'ın ne zamandır evde olduğunu ve yatağının üzerindeki çorapları, havluları ve ne bileyim... o lanet tangayı görüp görmediğini merak ettim.

"Gece yarısına ya da yarına kadar döneceğini sanmıyordum," dedim.

Mutfağa girip benden birkaç adım ötede durdu. Ona eşlik eden, dışarıda sigara içtiğini tahmin etmeme neden olan, baharatlı ama bal gibi tatlı, hafif bir duman vardı. "Sana havaalanında olduğumu söylemiştim."

"İrlanda'dakini kastettiğini sanmıştım."

"O zaman arayamadım." Koridorun yanındaki ve tezgâhın üzerindeki çantaları görünce gözleri kısıldı. "Gitmemi mi istedin, genç kız?"

Evet, ama sadece pisliğimi temizleyebilmek için, çünkü ben çöpçüyüm.

Bekle, birinin geleceğini mi düşünüyor?

"Hayır, hiç de değil." Daha iyi düşünemedim ağzımdan kaçırdım: "Ama gitmemi istersen haber ver. Ya da kapıya bir kravat as."

Vücudu gergin görünüyordu. Gergin. Konuşmanın gidişatından mı yoksa evini karıştırdığım için mi sinirlendiğinden emin değildim ama

Bir şey onu rahatsız ediyor gibiydi.

Sözlerim üzerine dudakları kıvrıldı. "Kapıda kravat mı var? Burası kötü bir filmdeki kardeşlik evi mi?"

"Bu insanların yaptığı bir şey değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Diğer insanları bilmem ama hayır. Bu benim yaptığım bir şey değil."

"Gerçekten de böyle bir şey olduğunu sanmıştım," diye mırıldandım. "Ama önemli değil çünkü gitmene ihtiyacım olmayacak."

Cevabı zararsızdı, ama mutfağında dururken ve o sadece birkaç metre uzağımdayken, şehvetle beslenen beynimin sözlerini daha fazlasına dönüştürmesine engel olamadım.

Kalbimin çarpmasına, vücudumun ısınmasına ve nefesimin düzensiz ve hızlı olmasına neden olan bir şey.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce arkamı dönerek poşetleri boşaltmaya başladım, çoğunu buzdolabına ya da dondurucuya koydum. İşim bittiğinde koridordaki poşetleri toplamak için harekete geçtim ama Killian benden önce davranarak hepsini kaptı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Teşekkürler," dedim, yardıma alışkın değildim. Kese kağıdına uzanarak onu aldım ve ona uzattım.

Şarap şişelerine baktı, bana dönerken kaşları çatıldı.

"Şarabından biraz içmiş olabilirim," diye itiraf ettim. "İçmiş olabilirim derken, kesinlikle içtim demek istiyorum. Biraz derken de iki şişeyi kastediyorum. Değiştirmek için tam markasını bulamadım ama türünü değiştirdim."

"Gerek yoktu, genç kız. Sana kendine yardım etmeni söyledim."

"Evet, eğer yapmamış olsaydım, meema bunu hisseder ve bana ders vermek için buraya uçardı." Onu özlediğim için kalbim biraz acısa da sııttım. "Güneyle ilgili pek çok klişe var ama görgü kurallarına verilen önem bunlardan biri değil. Aslına bakarsanız, bence abartılıyor."

"Not edildi." Çantayı tezgâhın üzerine bıraktı ve şişelerden birini çıkarıp mantarını hızla yerleştirdi. Bir bardak doldurup önüme koydu, sonra da bardan kendine bir şeyler hazırlamaya koyuldu.

"Şarap içmiyor musun?"

"Hayır, hiç tadına bakmadım."

"Neden bu kadar çok şişen var?"

"Onlar bir hediye idi."

"Oh." Daha fazla soru sormamak için dilimi ısırđım.

Killian yine de paylaşmadan önce bir kadeh içti. "Bir üzüm bağı sahibine iyilik yaptım. Bana minnettar kaldı ve küçük bir kasa çeşitli şarap gönderdi."

"Çok nazikti."

"Şarap sevmediğim için yirmi bin dolar boşa gitti."

Neredeyse bir yudum şarap içerken boğuluyordum - otuz dolarlık bir şişenin iyi bir savurganlık olduğunu düşünmüştüm. Öksürerek, "Sana kaç şişe gönderdi?" diye sordum.

Killian öksürüğümü kesmek için sırtımı sıvazladı. "Sekiz. Ama yarısını doğum günü ya da yeni eve taşınma hediyesi olarak verdim."

Bu da benim ikimden sonra sadece iki tane kaldığı anlamına geliyordu.

"O şarabı ben *içtim*," diye inleyerek itiraf ettim. "Beş bin dolar değerinde şarap içtim." Kadehimi kaldırarak başımı salladım. "Sana bu saçmalıktan çok daha fazlasını borçluyum."

Kıkırdadı ve o anda ne kadar yakınımda durduğunu fark ettim çünkü gürültüsünü hem duydum hem de hissettim. Eli artık sırtımı sıvazlamıyor, onun yerine hafifçe ovuşturuyordu.

Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bakışlarımda bir kafa karışıklığı olduğunu biliyordum. Ne yaptığımıza dair bir soru. Ama aynı zamanda umut da vardı. İstek.

Killian benden kısa bir süre sonra yakınlığının farkına varmış gibiydi. Gözleri karardı ama o uzaklaşmadan önce bir anlığına bakabildim. "Nolan'ı dışarı çıkarmam lazım. Akşam yemeğini yediğine göre bir şeyler seç, biz de sipariş verelim."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, planladığım derinlemesine temizliğin hızlı bir versiyonunu yaparak evin içinde kıcıımı kaldırdım. Oturma odasında sürünerek her çorabı, kâğıt parçasını ve düşürdüğüm kalemi topladım.

bulabildim. amaşırlarımı topladım ve antalarımından birine tıktırdım. Havlular ve lifler sepete girdi, ayakkabılar yürüyüş yoluna fırlatılmak yerine duvara itildi ve tangam yataktan kaldırıldı ve yasadışı kaçak mal gibi çantama saklandı.

Kapı açılmadan önce mutfağa ancak dönebilmişim. "Akşam yemeğine karar verdin mi?" Killian sordu.

Çekmeceye uzandım, dokunduğum ilk menüyü çıkardım ve havaya kaldırdım.

Meksikalı

.

Skor.

Gizli hızlı temizlik becerilerimden dolayı kendimi iyi hissederek, başarıımı kutlamak için şarabımdan uzun bir yudum aldım.

"Evimin etrafındaki çılgın koşuşturmacandan sonra biraz soluklandığında ne istediğini söyle." dediğinde neredeyse boğuluyordum.

Kahretsin.

Eğer bu kadar kartal gözlü olacaksa, önümüzdeki iki hafta düşündüğümünden de zor olacak.

Çifte bok.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BATMAN KIZGIN DEĞİL, SADECE HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRADI.

KILLIAN

"O ÖLDÜ."

Evet, şaşırmadım. O piçi bulmuş olsaydım, onu öldürürdüm. Beni değilse bile babasını kesinlikle. Bahse girerim Ayden'i öldürmeye hazır uzun bir insan kuyruğu olurdu.

Dangalak.

"Beni duydun mu?" Dair sordu.

"Evet," dedim cep telefonuma, "duydum. Babasının durumu nasıl?"

"Trajik bir hikaye. Masum ve melek gibi küçük delikanlı düşmanları tarafından kaçırıldı, değil mi? İnsanları korumak için yaptığı her şey için katlanması gereken çarmıh bu."

"Masal örme tarzına saygı duymak gerek."

"Evet, öyle." Bir dakika durakladı ve bir sigara yaktığını duyabildim. "Girişimcimizden haber var mı?"

Bardağımı o kadar sert kavradım ki, kırılmaması işçiliğinin bir göstergesiydi. Yine de bardağı balkonun tuğla duvarına dayayacaktım ama Gus'ı uyandırma riskini almak istemedim.

"Hiçbir şey yok ve bu beni kızdırıyor," diye homurdandım.

Ekibimin iyi maaş alan ve güvendiğim bir üyesi, bilgim dışında iş çabalarımı genişletmeye karar vermişti. Piramit şeması oluşturmuş, beni çalışmak istemediğim pisliklerle ilişkilendirmişti.

Yalana, açgözlülüğe ya da ihanete hiç tahammülüm yoktu. Rick kısa sürede üçünü de yapmayı başarmıştı.

Bu da yeryüzünde yürüme süresinin daha da kısa olduğu anlamına geliyordu.

"Onu yakalayacağız." Ben öfkeme hâkim olamadan Dair konuyu değiştirdi. "Conor başka bir iş çıkabileceğini söyledi."

Gus'ı düşündüm.

Sanki lanet olası bir yılan oynatıcısıymış gibi, yatağında uyuduğunu görmek bile sikimi sertleştirdi ve acı verici bir şekilde kalçam boyunca büktü. Ve her fırsatta duşta mastürbasyon yaptığımdan beri, o şey zaten kullanılmış ve istismar edilmişti. Yakında Gus'tan uzaklaşmazsam, kalıcı nasırlarım ve sol kolumun iki katı büyüklüğünde bir sağ kolum olacaktı.

Akıllı bir adam olsaydım, aramıza biraz mesafe koyma şansına atlardım.

Ama konu Gus'a geldiğinde akıllı bir adam değildim. "Ben-"

Dair, "Burası yerel," diye araya girdi.

"Bana bilgileri göndersin. Ben karar vereceğim," diye yalan söyledim.

Yaptığım işin avantajı buydu. İstedğim işleri aldım ve diğerlerini bıraktım. Gus'ın sadece bir haftası daha olduğu için, yerel olsun ya da olmasın bu işi kabul etmeyeceğimi biliyordum.

Ayrıca, eğer bilgi Conor Amca'dan geliyorsa, İrlandalılarla ilgiliydi. Aynı milleti paylaşıyor olabilirdik ama onlara sadakatim yoktu. Yalan söylemeyeceğimi, kimsenin kışını korumayacağımı ya da yönlendirilmeyeceğimi biliyorlardı.

Bu yüzden talep görüyorum.

Sadece kendimi ve ekibimi önemsiyordum. Ve Gus'ı.

Bunun ötesinde, her iş para ve inançlarıma uygun olup olmamasıyla ilgiliydi.

Ahlaki pusulam cehenneme kadar çarpık olabilir, ama yaşadığım şey buydu. Bu da İrlandalı olsun ya da olmasın, eğer iş buna uymuyorsa, kendi taşaklarıyla kendilerini becerebilecekleri anlamına geliyordu.

Dair kıkırdadı. "Evet, doğru. O zaman söyle ona, öküzlerine sorsun?"

Bu, birine çenesini kapamasını söylemenin İrlandaca karşılığı olduğundan, amcama söyleyeceğim şey tam olarak buydu. Conor'ın şansına Dair benden daha nazikti ama mesaj aynı olacaktı.

İlgilenmiyordum.

"İrtibatta olacağım," dedi. "Ve bir dahaki sefere sabah üçten sonrasını hedefleyeceğim."

"Uyanıktım."

"Evet, eminim öyledir. Sevgi nasıl?" Şirin,

Gus için doğru kelime değildi.

Muhteşem. Güzel. Akıllıca. Komik olarak Cehennem.
Dağınık. Çıldırtıcı.

Cazip.

Yürüyen bir ıslak rüya.

Bunları Dair'la paylaşmak, bir sonraki uçuşta kendi gözleriyle görmesine neden olacağından, cevabım telefonu yüzüne kapatmak oldu.

Viskimden bir yudum aldıktan sonra dalgınca telefonumu sandalyemin koluna vurdum. Aklım Rick'i beni daha da kötü bir duruma düşürmeden yakalamakta olmalıydı. Onun yerine, yatağında kimin yattığını düşünüp durdum.

Ve onu orada tutmanın en iyi yolu.

Nolan'ın hareketi dikkatimi çekti ve düşüncelerimin öznesinin balkonda durduğunu görmek için baktım, sanki onu ihtiyacımla oraya çağırmışım gibi.

Ayakları ve düzgün bacaklarının ikisi de çıplaktı. Altına bir şey giyip giymediğinden emin değildim ama giydiyse bile ince tişörtünün eteklerinin altına saklanabilecek kadar küçüktü. Göğüsleri neredeyse hiç olmayan malzemeye baskı yapıyordu, meme uçları gecenin serin havasıyla sertleşmişti.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, sarı saçları rüzgârda savrulan kız vahşi görünüyordu.

Islak bir rüya.

Benim *ıslak rüyam*.

Bir adım öne çıkarak ışıktaki onu daha iyi görmemi sağladı. Gözleri vahşi olabilirdi ama aynı zamanda paniklemişti.

Onu da benim gibi dışarı çıkaran şeyin uykusuzluk olmadığını görünce eşyalarımı yere bırakıp ayağa kalktım. Ne yapacağımdan emin değildim ama bu kararı vermeme gerek yoktu.

Gus benim için yaptı.

Hiç tereddüt etmeden ileri atıldı ve ön tarafıma çarptı. Yüzü göğsüme bastırdı, ince kolları belime dolandı.

Kendi kollarımı ona doladım, sırtını ovdum ve başını avuçladım. "Neyin var, mo chuisle?"

"Kabus." "Ne oldu?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Korkmuş bir şekilde uyandım ve hava almaya ihtiyacım vardı. Sanki duvarlar üzerime kapanıyordu. Bu mantıklı mı?"

Kafese kapatılmak çok iyi bildiğim bir duyguydu.

"Evet," diye mırıldandım.

Bir süre öylece durduk, ben bencilce onun hissini içime çekiyordum. Titrediğini hissettiğimde, o titremenin bana yaptıklarını hissetmemesi için vücudunu başka yöne kaydırdım.

Hastaydım.

Umurumda bile değildi.

Kısık sesle fısıldadım, "İçeri girmelisin, genç kız. Burada donacaksın."

Gus başını eğerek bana baktı, dili dışarı fırlayıp alt dudağının üzerinde gezinebilsin diye ağzı hafifçe açıldı. Kontrolümü kaybetmek üzereydim ama bunu yapamadan önce dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Mırıldanarak iyi geceler diledi ve içeri döndü.

Yatağında neredeyse çıplak uyumak için. Ben de içeri girdim.

Arkasından yatağıma tırmandım, onu çırılçıplak soydum, aklıktan ölüyormuş gibi amını yedim ve cennete daldım.

En azından benim aklımda.

Gerçekte, kanepedeki yerimi aldım, aletimi okşadım ve uyuyabilmek için ihtiyacımı hafifletmeye çalışarak yükümü tişörtüme boşalttım.

İşe yaramadı.

Gus'tan başkası yapmaz.

Killian'la yaşamak çok zordu -ya da onun dediği gibi, çok zordu.

Ama beklediğim sebeplerden dolayı değil.

Elbette, arkamı toplamak ve çöpçü içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin vermemek tam zamanlı bir işti. Ve uygun bir teşekkür hediyesi bulmak neredeyse imkansızdı, özellikle de altmış dolarlık şarabım ona olan borcumun yüzeyini bile zor çizdiği için.

Bunların hepsi tolere edilebilirdi. Ama ne değildi? Killian Nox.

Adı gibi gerçek olmayan bir adam.

Her şeyden önce, harika kokuyordu. Sabunu ve kolonyası erkeksi ve tazeydi. Ara sıra içtiği purosunun kokusu da eklenince -biraz ballı odunsu- bu kombinasyon daha da çekici hale geliyordu.

Onu neredeyse iki haftadır tanıyor olabilirdim ama hâlâ ne kadar çekici olduğuna alışamamıştım. Boyu, kasları, sakalı, dövmeleri... Hepsi onun işine yarıyordu. Tüyler ürpertici bir hayranıydım ve bu benim de işime geliyordu.

Birçok fiziksel özelliğinin yanı sıra, düşünceli oluşuyla da baş etmek zorunda kalmıştım. Bana yatağını vermiş, kollarını kavuşturmuş ve bu konuda kılını bile kıpırdatmamıştı. Neredeyse her sabah bana sevdiğim şekilde bir seyahat fincanı kahve yapardı. Her gece, orada olsun ya da olmasın, akşam yemeği sipariş etmiş ve parasını ödemişti. İki kez Meksika yemeği ısmarlamıştı ki bu benim en sevdiğim yemektir ve o da bunu hemen anlamıştı.

Daha o sabah bana mesaj atarak Perşembe akşamı yemek hazırlayacağını söylemişti. Geçirdiğim berbat haftadan sonra, kulağa ev yemeğinden daha iyi gelen tek bir şey bile yoktu.

Özellikle de ev yemeği yapmadığım, sadece ev yemeği yediğim zamanlarda.

O öğleden sonra eve geldiğinde, biftek ve patates yemeği için ihtiyacımız olan her şeyin bulunduğu çantaları taşıyordu. Ayrıca çikolata parçacıklı kurabiyeler için gerekli malzemeler de vardı; canımın çektiğinden bahsetmiştim.

Bir kadın ancak bu kadar mükemmelliğe katlanabilirdi. Killian akıllıydı. O tatlıydı. O tehlikeli, heybetliydi,

korkutucu, komik, yumuşak, hassas.

Yoğun.

O, bir kalbi paramparça edebilecek, bazı parçaları alıp bir daha asla bütün olamayacak türden bir adamdı.

Elbette bilerek değil, ama sonuç aynı olurdu.

Bu yüzden mutfağında dururken küçük bir ateş yakıp binadan kaçmayı düşündüm. Aşırı olabilirdi, ama kafamdaki diğer dürtülerle karşılaştırıldığında, aslında en makul olanıydı.

Adama bir ağaç gibi tırmanmak istedim.

Ve eğer eli belime bir kez daha dokunursa, kafamı kaybedebilir ve deneyebilirdim.

Dürüst olmak gerekirse, dokunuşları masumdu. Bir şey almak için yanından geçerken hafif bir sıyrık.

Ama bu, şehvetle beslenen zihnimin işini yapmadığı anlamına gelmiyordu. Eğildi. Büktü. Zararsız dokunuşları striptiz gösterilerine ve ardından Cirque du Soleil düzeyinde sapkınlıklara dönüştürdü.

Pis bir sapıktım.

Killian arkamdan yaklaşıp kaslı kolunu şarabımı doldurmak için uzattığında, aptalca bir şey yapmamak için kaskatı kesildim.

Yani, ona yaslan.

Ya da dönüp beni öpmesi için

ona yalvarmak. Ya da akşam

yemeği için kendimi sunardım.

"İyi misin ufaklık?" diye kulağıma gürledi. Bu yeni bir şeydi.

Ufaklık.

Boyum kısaydı ama onunla kıyaslandığımda düpedüz ufak tefektim. Boyum ya da boysuzluğum, insanların şakaların iyi olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Araba kullanırken yükseltici koltuk mu kullanıyordum ya da buranın havası farklı mıydı gibi. Ayrıca başımın üst kısmının kol dayanağı olarak kullanılmasından veya ne kadar 'sevimli' olduğumla ilgili sürekli yorum yapılmasından hoşlanacağım izlenimini veriyordu.

Birkaç hafta önce -uzun bacaklı bir güzelle yüz yüze gelmenin verdiği kendimden şüphe duymam dışında, insanların yorumları bedenimden nefret etmeme neden olmadı.

İnsanlardan nefret etmeme neden oldular.

Killian'la durum farklıydı. Benimle alay etmiyor ya da dalga geçmiyordu. *Tatlım* ya da bir tanem gibi bir sevecenlikti. Sıradan nezaketler.

Ondan bunu duymak hoşuma gidiyordu, özellikle de kalın aksanıyla gürlemesi. Ama benim favorim değildi.

Bir gece önce, kötü bir rüyadan sarsılarak uyanmışım. Kalbimin sıkışmasına neden olan türdendi, kâbusun belirsiz parçaları zihnimden hızla kayboluyordu ama getirdiği panik beni rehin almıştı. Biraz temiz hava almak için balkona çıkmışım ve Killian çoktan oradaydı. Düşünemeyecek kadar yorgun olduğum için yanına gitmiş ve bana sarılıp beni rahatlatmasını minnetle kabul etmişim. Kollarının verdiği his ve bana ne dediği dışında pek bir şey hatırlamıyordum.

Mo chuisle.

Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Google'da çevirisini aradığımda hiçbir şey bulamamışım, çünkü muhtemelen yazılışını karıştırmışım. Sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Kulağa hoş geliyordu. Söyleme şeklini. Piliç gibi basit bir anlama geldiğini öğrenmektense gizemini korumayı tercih ederdim.

Ya da dağınık çöpçü.

Soğukkanlı davranmaya çalışarak patates püresini karıştırmaya başladım. "Ben iyiyim.

Sadece bunların yanmasını istemiyorum."

"Biz İrlandalıların patatesi ne kadar ciddiye aldığını bilirsin, ama güvende olduğumuzu söyleyebilirim." Ben ona bakınca ekledi: "Ocağı birkaç dakika önce kapattım."

"Ah. Doğru." Büyük miktarda sinirsel enerjiyle, umutsuzca bir şey yapmak üzereydim... temizlik. Neyse ki kurabiyelerin zamanlayıcısı durmuştu. Killian'ın telefonu çaldığında onları fırından çıkardım ve soğutma rafına aktarıyordum.

"Evet?" diye cevap verdi. Birkaç vuruşluk sessizliğin ardından alçak sesle sinirli bir homurtu duyuldu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Evet. Evet. Evet. Evet. Cehenneme kadar yolun var. Ben olacağım

tam orada."

Hayal kırıklığımlı belli etmemeye çalıştım. "Belki, eğer şanslıysan, sana biraz artık yemek ayırırim."

Vücudu gergindi, çenesi sıkılmıştı ama sözlerimi duyunca gülümsedi. Küçüktü ama oradaydı. "Üzgünüm, genç kız. Eğer olmasaydı-"

Özrünü savuşturmak için elimi salladım. "Sorun değil. Nolan ve ben krallar gibi yiyeceğiz ve dizilerimizi izleyeceğiz."

Killian bana doğru bir adım atmıştı ki telefonu tekrar çalmaya başladı. "Lanet olsun," diye homurdandı ve odasına doğru yürürken telefona cevap verdi.

Yiyeceklerin çoğunu toplarken aklım başka yerlerdeydi. Killian'ın nereye gittiğini merak ettim. Onu uzaklara çağıran serbest durumun ne olduğunu merak ettim. Ayrıca bencilce bu sorunun kolayca çözülmesini ve Killian'ın bir an önce dönmesini umuyordum.

Bir Ziploc poşeti kaparak kurabiyelerin çoğunu içine attım ve ona sunmak için yatak odasına doğru yürüdüm. Elinde tuttuğu şeyi gördüğümde kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Bu gerçekten büyük bir silah.

Neden büyük bir silahı var?

Ve neden sırtının küçük kısmında bir silah tutucu şey var? Kocaman silahını tutmak için.

Neden bu kadar büyük bir silahı var?

Silahını sırtındaki yuvasına yerleştirdikten sonra sol ayağını yatağa koydu ve pantolonunun paçasını yukarı çekti. Daha küçük bir tabancayı bacağına iç tarafındaki yuvasına yerleştirdi.

Geri çekilmeliydim ya da yeni gelmişim gibi görünmesi için çok gürültü çıkarmalıydim. Orada donmuş bir şekilde durmaktan, büyülenmiş bir sessizlikle bakmaktan daha fazlasını yapmalıydim.

Killian ayağını yere vurup bana doğru döndüğünde, yalan söylemeye ve hiçbir şey görmediğimi söylemeye hazırdım. Ancak yüzündeki ifadeye bakınca orada olduğumu başından beri bildiğini anladım. İhtiyatlı ama beklenti içindeydi, sanki tepkimi beklerken yüzüne boş bir maske takılmış gibiydi.

Benim tepkim ne olacak?

Şu an nasıl hissettiğime dair hiçbir fikrim yok.

Çantayı tutarak, "Sana biraz kurabiye paketledim. Artanları saklayacağımı söylediğimi biliyorum ama kurabiyelerin içinde olacağını garanti edemem çünkü onları çok seviyorum ve irade gücüm sıfır. Bu yüzden onları alman için paketledim." Arkamı dönmeden önce çantayı ona fırlattım. "Tamam, afiyet olsun."

"Gus."

İsmimi duyunca durdum ama arkama bakmadım. "Hmm?"

"Bana bundan daha fazlasını vermelisin, mo chuisse."

"Tamam, bu kadar açgözlü olacaksan bir torba daha kurabiye koyarım."

"Demek istediğim bu değil, bunu sen de biliyorsun."

Nefes alarak ona döndüm. "Polis, hükümet ajanı ya da James Bond olma ihtimalin nedir?"

Başını iki yana salladı.

"Doğru," diye mırıldandım. "En azından iyi bir adam mısın?" Başını salladı ve midem bulandı.

"Rosie sana 'Bay Büyük ve Kötü' diyor ki bu şimdi daha da uygun," diye paylaştım.

"En iyi arkadaşın mı?" Başımı salladığımda dudaklarında belirgin bir kıvrılma oldu. "En iyi arkadaşına benden mi bahsettin?"

Bunun -çok doğru- sonuçlarını fark ettiğimde gözlerim büyüdü. "Kısaca. Geçerken. Neredeyse hiçbir şey."

"Bana bir lakap takmasına yetecek kadar." Ben bir bahane bulamadan devam ettim. "İyi bir adam olmayabilirim ama kötü adam da değilim." "En kötüsü değilim" diye değiştirmeden önce bir an durakladı.

"Yani gri bölgedesin? Bu bana oldukça *Batmanvari* geldi. Gizli bir yeraltı kalen, bir uşağın ve bir Batmobil'in var mı? Çünkü uşağın varsa, benden bir şeyler saklıyorsun demektir."

"Dönüştürülmüş bir depom, Nolan'ım ve bir Harley'im var."

"Aslında bu kulağa daha iyi geliyor." Yatağa baktığımda başka bir büyük silah ve yanında mermi tutucu olduğunu tahmin ettiğim bir şey gördüm. "Eğer sende

iki büyük silah, nasıl olur da..." Omuzlarımdan koltuk altlarıma doğru elimle işaret ettim, "O şey her neyse? Silah sütyeni mi?"

"Omuz kılıfı mı?" diye sordu gülümsemeye karşı koyarak. "Evet. Bu."

"Çünkü ben ellili yıllardan kalma bir dedektif klişesi değilim."

"Oh. Yani insanlar gerçekten bunları takmıyor mu? Kötü görünüyorlar."

"Kısa süreliğine, evet, giyilirler. Genellikle gösteriş için. Ama rahatsız edici oluyorlar."

"Tıpkı kapıdaki kravatta olduğu gibi, televizyon ve filmler de bana yalan söyledi."

Kapı zili çalmadan saniyeler önce telefonundan bir bip sesi geldi.

O kalan eşyalarını çantasına yerleştirirken ben de oturma odasına geçip volta attım. Zihnim madde işaretleri üzerinde çalıştı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Silahları vardı.

Kötü bir adam olmayabilir ama iyi bir adam da değildi.

Her ne yapmaya gittiyse, sahip olduğu silahları gerektirecek kadar tehlikeli olmalı.

Düşüncelerime dalmışken, dönüp neredeyse göğsüne çarpana kadar arkamda olduğunu fark etmedim. Dengem bozulmuştu ve elleri kalçalarıma uzanmasaydı düşecektim.

Killian beni tutarak, "Gitmeliyim ufaklık," diye fısıldadı. Yüz ifadesi pişmanlık ve öfkeyle doluydu ama sadece birinin benimle ilgili olduğundan emindim.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Eve gittiğimde konuşuruz. Bu konu hakkında. Her şey hakkında.

Tamam mı?" Başımı salladım.

Killian sanki bir yalan makinesiymiş gibi gözlerimi, ruhumu aradı. Cevabımı kabul etmiş gibi görünerek beni bıraktı, çantasını aldı ve gitti.

Bir süre öylece durdum, merak ve endişe dikkatimi çekmek için savaşıyordu. Düşüncelerim ancak bu kadar uzun süre dairesel kalabildiğinden

sonunda kapandı ve beni uyuşuk bıraktı.

Otomatik pilotta, ağırlığımca kurabiye yerken Nolan'la Netflix izlemek için oturdum.

Killian'ın kokusuyla çevrili kanepede uyuyakalmışım. Rüyalarım onunla doluydu -ölümüyle ilgili kâbuslar ve beni tamamen ele geçirdiği erotik kâbuslar arasında gidip geliyordum, nefes nefese ve ihtiyaçtan kıvranarak uyandım.

Ertesi sabah yorgun argın ilk dersime girdiğimde polisi aramanın aklıma bile gelmediğini fark ettim.

Batman beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DUMANDA FISILTILAR

GUS

BİR GÜN ÇOK UZUN BİR SÜRE GIBI GELMIYORDU.

Yirmi dört küçük saat.

Bin dört yüz kırk dakika. Bir ton saniye.

Pek *Rent* gibi değil ama Killian'ın kelime dağarcığını alıyordum.

Aşk Mevsimleri.

Killian'dan haber almayı beklerken günüm bitmek bilmiyordu. Dersler ve okul çalışmaları arasında, sorularıma çılgınca, pembe dizi benzeri cevaplar hayal ederek ve onun iyi olup olmadığı konusunda endişelenerek çok zaman geçirdim.

Nolan onu özledi.

Ve, tamam, tamam, onu da özlemiş olabilirim.

Bu yüzden cep telefonum çaldığında ve özel bir numara gösterdiğinde kalbim çıldırdı. Panik, umut, mutluluk ve korku göğsümü sıkıştırdı ve "Alo?" diye cevap verdiğimde sesimin cızırtılı çıkmasına neden oldu.

"Augusta?"

"Bu o."

"Merhaba canım, ben Susan Mayson."

Zaten tıngırdayan paniğim aşırı hızlandı. Midem acıyla sıkıştı, milyonlarca kötü durum senaryosu aynı anda aklımdan geçti.

Meema'nın komşusu neden arıyor?

Titreyen ellerimle telefonu kavradım. "Bayan Susan, sorun nedir?"

"Büyükannen. Hastanede durumu stabil, harika doktorlar var ama felç geçirdi. O..."

Sözlerinin geri kalanı kulaklarımdaki uğultu arasında kaybolup gitti. Şaşkınlıkla etrafıma bakarken hızla göz kırptım.

Her şey aynı görünüyordu.

Tüm dünyam o kadar şiddetli bir şekilde değişmişti ki, her şeyin aynı görünmesi yanlış geliyordu.

"Augusta, benimle misin?" Bayan Susan seslendi, ses tonundaki endişe sersemliğimi delip geçti.

"Evet, hanımefendi. Hemen bir uçuş rezervasyonu yapacağım."

"Keşke sana bunun gerekli olmadığını söyleyebilseydim, ama sanırım en iyisi bu olurdu." Küçük bir iç geçirdi. "Sen iyi bir torunsun."

Hayır, değilim.

Meema'mı bıraktım.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra ona böyle teşekkür ettim. Ve şimdi bak ne oldu.

Daha fazla ayrıntı istemeden önce kayıtsız bir ses çıkardım ve aceleyle karaladım.

Telefonu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarına havayolu şirketinin web sitesini yükledim ve aynı anda Killian'ı aradım. Sanki zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacakmış gibi durduğum yerde zıpladım.

İlk zil sesinde açtı ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Meema'm," diye başladım, sonra düzelttim, "büyükannem. Felç geçirdi. Komşusu beni aradı ve şu an hastanede. Benim büyükannem, komşusu değil. Nasıl olduğunu bile sormadım. Kahretsin, büyükannem bu kadar kaba olduğumu öğrenseydi çok kızardı. Ve eğer öğrendiyse, sadece bok dedim. Ve tekrar söyledim-"

"Gus." Killian'ın ismimi gürleyen sesi beni içine düştüğüm çılgınlık döngüsünden çekip çıkarmaya yetti.

"Tamam. Tamam, Nashville'e uçmam ve araba kiralamam gerekiyor. Ne zaman uçak bulabilirim bilmiyorum ama yakında bulmayı umuyorum. Nolan'ı da getirebilirim ama seyahat konusunda nasıldır bilmiyorum-"

"Nolan'ı almana gerek yok."

"Benim için sorun değil. Ona göz kulak olacağımı söyledim ve sözünü tutan tek kişi sen değilsin."

"Bu farklı. Onunla başka biri ilgilenecek."

Hayal gücümün bir anda erkek-fahişe sonuçlarına varmasına izin vermemeye çalıştım, ama oldu. Büyük göğüslü bir güzelin benim sevimli Nolan'ımla vakit geçirip geçirmeyeceğini merak etmekten başka derdim olmadığı için kıskançlığımı bastırdım ve bilgisayarıma baktım. "Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Sesi daha dikkatli çıkmaya başladı. "Ne?"

"Son dakika olduğunu anlıyorum ama bu fiyatlar çok saçma. Birisi bu kadar az bir süre önceden haber vererek seyahat ediyorsa, bu muhtemelen planlanmamış bir acil durumdur. Yine de bu sık kafalılar çaresizleri kazıklamaktan çekinmiyor. Eğer onlardan biriyle karşılaşsam, gırtlaklarına yumruğu yiyecekler."

"Not edildi," dedi Killian.

Kaşlarımı çatarken gözlerim kısıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Asla, genç kız. Çelimsiz olabilirsin ama birinin sana karşı çıkması için aklını kaçırmış olması gerekir."

"Oh."

Bu... garip bir şekilde çok gurur verici.

Bu sıcaklığı zihnimin gerisine iterek konudan uzaklaşmamaya çalıştım. "Nolan'ın iyi olacağından emin misin?"

"Evet, o iyi. Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim. Meema iyi. Meema iyi. Kesinlikle. Yani, emin değilim, ama o sadece altmış yedi yaşında. Hâlâ genç. Değil mi?"

"Evet, öyle. Özür dilerim, mo chuisse. Başka bir şey yapıyor olsaydım, orada olmak için onu bırakırdım."

Bu sıcaklığı görmezden gelmek ya da bir kenara itmek imkânsızdı.

"Teşekkür ederim." Telefonum biyledi ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Tam konuşmayı bitirmek üzereydim ki, "Mesaj geldi mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bu sizin uçuş ve kiralama onayınız. Tek yönlü bir bilet, geri döneceğiniz zaman bana haber verin, ben de dönüş rezervasyonunuzu yapayım."

Gözlerim önümde listelenen çılgın fiyatları taradı. Fırsat olarak etiketlenenler bile bir dönem boyunca kitaplara harcadığımdan daha fazlaydı ve bu sikikler altından daha değerliydi.

"Killian, bunların maliyeti-"

"Sorun değil."

"Sana geri ödeyeceğim," diye ağzımdan kaçırdım, bunun sonsuza kadar süreceğini çok iyi biliyordum.

"İstersen bana bir ton daha kurabiye yapabilirsin." Bir an durakladı. "Uçağın iki saat içinde kalkıyor. Git ninenin yanında ol. Beni haberdar et. Tamam mı?"

"Evet, tamam."

"Git toparlan, genç kız. Eve döndüğünde görüşürüz."

Telefonu kapattı ve beni görmeden telefonuma bakarken bıraktı.

Home.

Tennessee'ye gitmeyi düşünürken aklımda sadece bu vardı. Tennessee. Evde değil.

Bu ne zaman oldu?

KILLIAN

Başka bir iş olsa bırakırdım. Ortada bırakıp Gus'ın yanına giderdim.

Genç kızın sesi yıkılmış ve sarsılmış gibiydi ve bu beni öldürdü.

Ama gidemezdim. Fısıltılar artarken olmaz. Ortalık karışmak üzereyken olmazdı.

İki adamıma baktım, Matt ve Beck. Gus'la telefonda konuşurken gizlemeyi başaramadıkları meraklarını görmüştüm. Dair'in bana aklımı kaybettiren kız hakkında onlara çoktan boşboğazlık ettiğinden hiç şüphem yoktu ama bu onların hiç tanık olmadığı bir şeydi.

Onlara bir açıklama teklif etmedim ya da borçlu değilim.

Onun yerine "Eddie'yi yakala," diye emrettim. "Muhtemelen bir yerlerde aklını kaçırmıştır, bu yüzden onu almak kolay olacaktır."

"Peki ya değilse?" Beck sordu.

"Bir tane yap."

Açık kapıdan ofisimden çıkışlarını izledim, sessiz adımları uyum içindeydi. Bu kadar senkronize olmaları korkutucuydu ve eğer bu kadar ahmak olmasaydı Eddie'ye acımama neden olurdu.

Almak üzere olduğu şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu. Duman varsa, ateş de vardır.

Aynı şey fısıltılar için de geçerliydi. Ortaya saçılan her bir kilo saçmalık için bir ons gerçek vardı.

Ve hep dinledim.

Kulağım yerde.

Parmağım seçkinlerin, bel altındakilerin ve aradaki her şeyin nabzındaydı. Bu yüzden yaptığım işte bu kadar iyiydim.

Eddie'nin kullandığını da bu şekilde öğrenmiştim. Malını Rick'ten alıyordu ve tedarikini sabit tutmak için Lars'ı satıyordu.

Lars-Eddie'nin üvey kardeşi-ve ben birlikte hapis yatmıştık. Çıktığında Eddie striptiz kulübünü açmasına yardım etmiş, başkalarının eski bir mahkûma vermek istemediğı bir şansı ona vermişti. İşe yaramıştı. Lars öfkesi için bir çıkış yolu bulmuştu ve getirdikleri parayla altın değerindeydiler.

Açgözlülük, amcık ve uyuşturucu onu zehirlemişti.

Eddie yatağını yapmıştı. Ama fısıltılara bakılırsa, yatağında uyuyan tek kişi o olmayacaktı.

Her şey büyük bir şekilde başlamak üzereydi.

Ve ben bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Ama önce, gerçekten yapmak istemediğim bir arama vardı.

Ben aramadan önce telefonum çalmaya başladı.

Gus'tan haber bekliyordum. Ona aldığım uçak bileti hakkında bana isyan hareketini okumasını dört gözle bekliyordum. Gözlerindeki ateşin parlaması ve sesinin titremesi beni çok sertleştirdi. Bencil bir pisliktim ve Lars'ı aramak zorunda kalmadan önce dikkatini dağıtmak istiyordum.

Cep telefonuma baktığımda ekranda onun adını gördüm.

Bu bir tesadüf olamaz.

İçimdeki sinirli kıpırtı büyüdü. Damarlarımda adrenalin pompalanırken cevap verdim. "Kulakların mı yanıyor? Ben de-"

"Teo'nun kadını kayıp."

Lars içeri girdiğinde beş aydır hapisteydim. Kase Teo'nun hücreme geldiği günün üzerinden dokuz ay geçmişti. Cehennemde yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. İkisinin de bilmesine gerek yoktu. Üçümüz birbirimizin arkasını kolluyorduk. Hayatı güvenli kılmak. Hayatı *katlanılabilir* kılmak.

Teo, durumları yatıştıran bir büyücü olmuştu.

Lars savaşçıydı, Kase'nin dostluk kuramadığı boktan adamlarla yumruk yumruğa dövüşüyordu.

Ve eğer beni yakalasalardı, bitiren ben olurum. Çılgın herif.

Eğlenceli olan.

Bazı şeyler hiç değişmedi.

"Bilmen gerek, adamlarım Eddie'yi alacaklar," dedim ona. "Umurumda değil. Eddie benim için öldü." Söylediklerinde gerçekten başka bir şey yoktu.

Bu ifadeyle sesini yükseltti ama devam ettiğinde bir ton endişe duydu.

"Teo'nun kadını hakkında söylediklerimi duydun mu?"

"Evet. Nerede olduğunu sanıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Akşam yemeği yiyeceklerdi ama o gitmişti." "Sadece bitiriyor olma ihtimali var mı? O ukala bir piç, belki de bunun olabileceğini fark etmemiştim."

Lars homurdandı. "Güven bana, Harlow bunu ona ve egosuna hissettirdi. Ama sağlamlar."

"Ne kadar

sağlam?"

"Kalpler-çiçekler-sonsuz dek türünden. Sonuna kadar."

"Lanet olsun. Kız için üzgünüm. Bu işi bitirir bitirmez, bu işin üstündeyim. Ama Rick, Eddie ve bir striptizciyle ilgili bazı dedikodular var-"

"Bu o. Eddie de işin içinde mi?"

Bu gece lanet sürprizlerin gecesi.

Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim. "Teo bir dansçıyla mı takıldı?" "Bu uzun bir hikâye. Harlow değil... o sadece değil."

"Evet." Bir adres söyledim. "Adamlarım Eddie'yi oraya götürüyorlar."

"Anlaşıldı." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Mesajlarımı taradım ve Matt'ten her şeyin çok düzgün gittiğini söyleyen bir mesaj buldum.

Omuzlarımdaki gerginlik onun görüşünü yansıtıyordu.

Gus'tan birkaç mesaj vardı. Geleceklerini biliyordum ama aramaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Birinci sınıf mı? Hiçbir şeyi yarım yapamazsın, değil mi?

Ama teşekkür ederim. Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam.

Yine de sana geri ödeyeceğim. Kurabiye olarak değil. Yaklaşık bir milyon tane gerekir ve o kadar çok yersen, kaslarını kaybetmemek için bütün gününü spor salonunda geçirmen gerekir.

Kaslarını fark ettiğimden falan değil.

Nolan seni özlediğini söylediğinde bana onlardan bahsetti.

Gus: Nolan'ın seni özlemesiyle ilgili önceki konuşmamızı hatırlamıyorsan, şu anda ekstra deli gibi konuşuyorum. Sadece uçak bileti için teşekkür et ve bir daha bundan bahsetmeyelim, tamam mı? Tamam.

Ondan beklediğim tepki bu olmayabilirdi ama en az bir cesetle son bulacak bir bok fırtınasına doğru ilerlerken çok zorlandım.

Kafayı yemiş durumdayım.

GUS

Berbat durumdaydım.

Aslında, bu konuda 'ateşli' bir şey yoktu. Sadece berbat bir haldeydim.

Killian'la telefonu kapattıktan sonra, birkaç giysiyi bir spor çantasına atmış ve kışımı kaldırıp havaalanına gitmiştim. Check-in işlemlerini yaptırıp

Birinci sınıf bilet aldığını öğrendiğim bekleme alanına yönlendirildim.

Ona borcumu ödemem *iki* sonsuzluk sürecekti.

Ona cevapsız kalan bir dizi utanç verici teşekkür mesajı gönderdikten sonra -çok rahatladım ve korktum- bekleme süresinin geri kalanını planlanmamış seyahatle ilgili olarak profesörlerime ve danışmanıma e-posta göndermek için kullandım.

Hastanenin önünde dururken, birden Rosie'nin benimle gelme teklifini kabul etmiş olmayı diledim. Kendimi bu kadar... yalnız hissedeceğimi bilseydim onu da yanımda sürüklerdim.

Danışma masasında kısa bir duraklamadan sonra, doğru alanı bulana kadar koridorlar ve asansörler labirentinde neredeyse kayboluyordum. Dairesel bir masanın arkasında duran hemşire ve teknisyen kümesine odaklandığım için tünel görüşüm vardı ve adımı duyana kadar kimseyi fark etmedim.

"Augusta?"

Arkama baktığımda bekleme odasında duran Bayan Susan ve Şerif Mayson'ı gördüm. Yanlarında oturan benim yaşlarımda bir kadın vardı. Onu tanıyamadım ama yaklaştığımda ayağa kalktı.

Hayallerinin peşinden gitmek için aileni terk edersen böyle olur. Artık dışarıdasın, Gus.

"O nasıl?" Ağzımdan kaçırıldım. Gözlerim büyüdü ve neredeyse annemin köşeden kışını kaldırıp bana terbiye konusunda bağırmasını bekliyordum. "Özür dilerim hanımefendi. Bir süredir-"

Bayan Susan'ın gülümsemesi nazikti. "Doktorlar bize pek bir şey söyleyemedi."

"Rozetimi gösterdim," dedi Şerif Mayson, "ama bana durumunun stabil olduğundan başka bir şey söylemediler."

"Denediğin için teşekkürler." Büyük pencerelere doğru baktım. "Gerçekten geç oldu. Burada olduğun için minnettarım ama kalmak zorunda değilsin."

Bayan Susan kollarımı rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Elbette öyle. En azından her şeyin yolunda olduğunu öğrenene kadar."

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "Gidip cevap bulabilecek miyim bir bakayım." Söylediklerime rağmen olduğum yerde kaldım ve gözyaşlarımı geri kıptım. Çünkü,

Mantıksız bir şekilde, kötü bir haber duymazsam bunun her şeyin yolunda olduğu anlamına geleceğini düşündüm.

Şerif Mayson beni bir baba şefkatiyle kucakladı. "Araba kullanmayı öğrendiğin ve ineğe çarptığın zamanı hatırlıyor musun?"

Beni serbest bıraktığında güldüm. Gizemli kadının dehşete kapılmış yüz ifadesini görünce hemen açıklamaya koyuldum: "O gerçek bir inek değildi. Marketin otoparkında duran büyük, tahta bir siluetti. O sırada hangi mandıraları taşıdıklarının reklamını yapmak için kullanırlardı."

"Oh," dedi. "Güzel."

Şerif James, "Bayan Carol Anne dükkândayken, Augusta otoparkta gezinmeye karar verdi" dedi.

"İznimle ilk günümdü ve heyecanlıyım," diye tamamladım. "Ve ne yazık ki hazırlıksızdım," diye mırıldandı Bayan Susan küçük bir gülümsemeyle.

Şerif Mayson'ın gülümsemesi küçük değildi. Yıllar sonra bile bu olayı hâlâ komik bulduğunu gösterecek kadar büyüktü. "Uzun lafın kısıası, çoğunlukla boş olan geniş arazide ineğe çarptı."

Ellerimi uzattım. "Panikledim."

"Peki durduğunda ne oldu?" Şerif James sordu.

"Hatırlamıyorum. Yerin beni yutmasını umduğumdan oldukça eminim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece tamponda küçük bir çizik ve zaten yıpranmış olan tabelada biraz aşınmış boya vardı. Bir daha asla böyle bir şeye kalkışmayacağına dair söz vermen karşılığında arabayı yerine park etmeyi teklif ettim. Ama sen çenenin kaldırdın, omurganı çelikleştirdin ve 'Carol Anne Allan bir yalancı ya da korkak yetiştirmedin' dedin. İçeri girdiniz, Bay Browley'e yaptıklarınızı itiraf ettiniz ve sonra da annenize anlattınız."

"Bunu unutmuşum," dedim. "Bay Browley, neredeyse hiç iz bırakmamış olmama rağmen her şeyi yeniden boyamamı istedi."

"Bay Browley sefil bir ihtiyardı," dedi Miz Susan kadına. "Ama tek bir şikâyetle bulunmadan boyadınız. Ve sen kazandın Meema'nın arabasındaki çizdiği bile parlatacak kadar para."

Gerçi gerek olmadığını söylemişti. Her zaman seninle gurur duyardı, ama bununla mı? Dükkânı kapatıp o yaşlı ineği götürdüklerinde ağladığına eminim."

O haklı.

Carol Anne Allan bir korkak yetiştirmede.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Hatırlattığın için teşekkürler." "Her zaman," dedi.

Hâlâ endişeliydim ama artık korkak değildim, hemşirelere yaklaştım.

Bilgisayar başındaki genç bir adam başını kaldırmadan, "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu.

"Evet, büyükannem hakkında bilgi almaya çalışıyorum. Carol Anne Allan."

Adam ilk kez bana baktı. "Onun torunu olduğunuzu mu söylediniz?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

"Doktor sizinle konuşmak istiyor." Aniden ayağa kalktı ve yuvasından bir telsiz telefon aldı. "Ona çağrı bırakacağım. Neden bekleme alanında oturmuyorsunuz, o da hemen yanınızda olacak."

"Teşekkürler," diye mırıldandım geri çekilen sırtına.

Ben doktor değilim, televizyonda bile doktoru oynamıyorum ama bunun iyiye işaret olduğunu sanmıyorum.

Titreyen bacaklarımla Bayan Susan ve Şerif James'in beklediği yere döndüm. Tanımadığım kadınla birlikte onlar da beklentiyle bana bakıyorlardı.

Onlara sadece garip bir baş sallama ve omuz silkme karışımı bir cevap verebildim. "Doktorun benimle konuşmak istediğini söyledi. Şu anda ona çağrı atıyor."

Bayan Susan'ın yüzünde bir endişe parıltısı belirdi, ama bunu çabucak zoraki bir sakinliğin ardına gizledi. "Doktorun bu kadar ilgili olması iyi bir şey. Bazen doktorlar geçene kadar sadece hemşireleri ve asistanları görürsünüz. O zaman bile-"

Şerif James bir elini karısının bacağına koydu, gevezeliğinin endişesini ele verdiğiine dair ince bir işarettti bu.

"Neredeyse hiç ortalıkta görünmüyorlar," diye zayıf bir sesle bitirdi sözlerini, "ama burada değiller. Bu da iyi bir şey."

"Doğru. Güzel."

Arkamda bir kargaşa vardı, derin tartışmalar sessiz odada gümbürdüyordu.

"Kızımı bana geri ver."

"Isır beni. Eğer onun en sevdiği amcası olacaksam, onunla geçirebileceğim tüm zamana ihtiyacım var."

"Yani altına yaptığında onu ben alıyorum. Ama temizlenir temizlenmez Cash Amca'ya geri mi dönecek?"

"Aynen öyle. Gemide olmana sevindim."

"Çocuklar," diye azarladı Bayan Susan, sanki iki genç kızla konuşuyormuş gibi

Çoc
ukla
r.

Arkamı döndüğümde oğulları Asher ve Cash'i gördüm.

Meema ve Mayson'lar yolun aşağısında oturuyorlardı. Teknik olarak komşu olmalarına rağmen, büyük, pitoresk çiftlik evleri çok sayıda arazi ile çevriliydi. Lisedeki arkadaşlarımla üzüntüsüne rağmen, Meema'nın evinden onların evini göremiyorduk bile.

Asher ve Trevor benden daha büyüktü. Cash ve Nico benim yaşma daha yakındı ama aynı sosyal çevrelerde bulunmamıştık. Elbette bu Mayson oğlanları hakkında her şeyi bilmediğim anlamına gelmiyordu. Bir kızın onların hikayelerini duymaması için bir kayanın altında yaşaması gerekirdi - muhtemelen saplantılı, hormonlu kızlar tarafından büyük ölçüde süslenmiştir.

Mayson çocukları o zamanlar efsaneydi. Tamamen bilimsel ve gözlemsel bir şekilde Asher ve Cash'in yaşlandıkça daha da güzelleştiklerini gördüğümünden, erkek olarak hâlâ efsane olduklarına bahse giriyordum.

Sadece kızlar onlar için kavga etmek yerine, küçük, siyah saçlı bir bebek için kavga ediyorlardı.

Bebeğin farklı fikirleri vardı. Asher ve Cash'in panik ve umutsuzluğuna yol açacak şekilde mızızlanmaya başladı.

"Görünüşe göre annem kazanıyor," dedi meçhul kadın, kahverengi saçlarını geriye doğru çekip kollarını beklenti içinde uzatmadan önce.

Asher bebeği Cash'ten geri aldı ve nazikçe kadının yanına yerleştirdi.

O ve Asher üremişler mi?

Dünya çok daha güzel bir yer haline geldi.

"Hey, Gus," diye selamladı Cash. "Sana sarılırdım ama," diyerek gömleğindeki ıslak lekeyi işaret etti, "July ile aramızda bir tükürük meselesi vardı."

"Oh, Tanrım. Benim terbiyem." Bayan Susan başını salladı. "Bu November, Asher'ın karısı ve kızları July."

Emziren anneye elimi uzatmadım ya da doğrudan göz temasından fazlasını yapmadım. "Özür dilerim, o hengamede büyükannemin bana Asher'ın evlendiğini ve çok güzel bir bebeği olduğunu söylediğini unutmuşum. Tanıştığımıza memnun oldum." Asher'a baktım, yüzünde küçük bir gülümseme vardı, karısını onun haberi olmadan izliyordu. "İkinizi de tebrik ederim."

"Teşekkürler." November bebeğine bakmadan önce sırtıttı. "Büyükannen hep seninle övünür. Çok tatlı bir kız. Asher onu pencereden gördüğünde kapıyı kırdı-"

"Bebeğim," diye araya girdi Asher, aynı anda Şerif James ve Cash de birer kolumu tuttular. Onlar beni bir koltuğa oturtana kadar yere düşmek üzere olduğumu fark etmemiştim.

November'ın yanakları pembeleşmişti. "Çok özür dilerim. Kendimi aptal gibi hissediyorum, sadece bildiğini düşünmüştüm. Bütün gece ayakta olmak, uykusuzluk..."

"Sorun yok." Güven verici bir gülümseme takınmaya çalıştım ama titrek olduğunu biliyordum. "Ne olduğunu bilmek istiyorum, ben... O benim tek ailem, biliyor musun?"

Diğer herkes bana sempatik ve sıcak bakışlar atarken, November bildiğini belli edercesine ciddiyetle başını salladı. "Babamla iletişime geçmeden ve buraya taşınmadan önce sadece annem ve ben vardık." Gözlerinde acı ve öfke dolanıyordu. "O iyi bir insan değil ama denedim çünkü sahip olduğum tek şey oydu."

"Özür dilerim," dedim, bunu *gerçekten* anlamıştım.

July'nin bulanık başını okşamadan önce elini sallayarak özrünü savuşturdu. "Her şey yolunda gitti."

Karşımda güzel bir bebekle oturduğunu, onu dünyasıymış gibi izleyen bir kocası olduğunu ve ailesi olarak Mayson'lara sahip olduğunu görünce haklıydı.

Her şey yoluna girmişti.

"Yani, Asher onu buldu mu?" Ben sordum.

"Onu birkaç somun taze pişmiş ekmekle göndermiştim," dedi Miz Susan. dedi.

Asher anlatmayı devraldı. "Kapıyı çaldığımda cevap vermedi. I gitmek üzereydi ama bir şeyler ters gidiyordu. Arabası oradaydı ve annem ona uğrayacağımı söylemişti. Ön pencereden baktım ve onu yerde gördüm. Babamı aradım, kapının camını kırdım ve kilidi açmak için içeri uzandım."

"Trevor şu anda kapıyı değiştiriyor," diye ekledi Cash. "Birinin camı kırıp içeri giremeyeceği daha iyi bir kapıyla."

Başım tekrar dönmeye başladı, "Teşekkürler, bunu düşünmemiştim bile" derken sesim zor çıkıyordu.

Maysonlar konuşmaya devam etti. Anladığım kadarıyla bir inşaat şirketleri vardı, bu yüzden bir kapının değiştirilmesi onların becerileri arasında önemsizdi. Dikkatimi dağıttıkları için minnettarım ama aklım çok meşguldü.

Milyonlarca yıl gibi gelen ama sadece yirmi dakika süren bir sürenin ardından koridordan biri seslendi: "Carol Anne Allan'ın ailesi mi?"

Karnım titreyen bacaklarıma doğru düştü. "Tam buraya."

Doktor gülümsedi ve koridoru işaret etti. "Beni takip edin. Büyükannenizin odasında konuşacağız."

Kalp çarpıntısı, kan hücumu ve mide çalkantısı, omurgamı çelikleştirdim. Ve sonra takip ettim.

ALTINCI BÖLÜM

SIK KAFALILIK KALESİ

KILLIAN

"İYİ MISIN?"

Gözlerim Rick'in cesedinin on beş dakikadan kısa bir süre önce bulunduğu depodaydı. İntikam risk almaya değmezdi, yoksa onu orada, canlı ve olacıkları hissedebilecek bir halde bırakırdım.

Kemiklerin yanmaması çok kötü.

Bunların hiçbirini paylaşmadım. Bunun yerine Lars'a baktım ve başımı salladım. "Evet, ben iyiyim. Matt seni eve bırakacak. Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Ağır kaldırma ve boşaltma işlerini siz yaptınız. Ben sadece gözcülük yaptım." Cebinden sigara paketini çıkardı, bir tanesini ağzına attı ama yakmadan bıraktı. "Bunu yakmak için buradan yaklaşık yüz metre uzaklaşana kadar bekleyeceğim."

"Evet, muhtemelen akıllıca."

"Her zaman buralarda olduğumu biliyorsun." Lars çenesini kaldırarak Matt'e ve arabaya doğru yöneldi. Soğukkanlı görünüyordu. Sakin.

Onu tanıımıyormuşum gibi davrandım.

Lars bir savaşçıydı. Kuzenine bir kurşun sıkılmış, arkadaşı kaçırılmış ve adamlarım üç cesedi atarken o benim gözüm olmak zorunda kalmıştı.

Lanet olası bir geceydi.

Bir kadını olup olmadığını bilmiyordum, ama ya bir şiltenin içine girmek üzereydi ya da paramparça edecek birini bulacaktı.

Gece o kadar da boktan geçmemişti. Teo'nun genç kızı Harlow, kendisine ait olmayan bir bok fırtınasına yakalanmıştı. Rick ve muhtemelen Nash, onun başkalarının borçları için iyi bir teminat olacağına karar vermişlerdi. Fısıltılardan anladığım kadarıyla, onun için daha büyük planları vardı.

Neyse ki güvendeydi, gerçi bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Onu bulduğumda, tam anlamıyla Rick'in canına okuyordu. Ben bile

sefil hayatına son vermek için o piçi vurmasaydı, şillelagh'ını kullanamazdı.

Düşkün biriydi ama zayıf olmaktan uzaktı. Kase için mükemmeldi. Oraya vardığında gördüklerime bakılırsa o da bunu biliyordu.

Rick'in kafasına bir kurşun sıkarken hiç sorun yaşamamıştım. Beni kandırmıştı. Adımın pislikle anılmasını sağladıktan sonra Nash adında bir serseri ile ortaklık kurdu.

Ölüyken bile Rick başımın belasıydı ve bana uzun bir boktan işler listesi bıraktı.

"Hazır mısın?" Beck sordu.

"Nash'in bir daha haber alınamamak üzere gitme ihtimali nedir?"

"Yok denecek kadar az," diye karşılık verdi Beck.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Avucumu yüzüme sürdükten sonra puromu ve kibritimi çıkardım. "Gecenin bir yarısı ve Nash'in sık kafalılık kalesine girmem gerekiyor. Hatırlat da emekli olayım."

"Ve bu iş avantajlarını özlüyor musun?"

Kibriti kitaptan çıkarmadan, her şeyi hızlıca bir ağacın üzerine sürükledim. Puromu yaktım ve kitabı Beck'e uzattım. "Hepimiz ateşin üzerinde odun bulamayız, piro."

Karanlıkta, gölgeler ve alevin ışıkları arasında sırtışı manyakça görünüyordu. Kitabı deponun penceresine doğru fırlattı.

Beck ne yaptığını biliyordu. Yangın yavaş başlayacak, sonra hızla alevlenecek, başka hiçbir şeye zarar vermeden binayı hızla kül edecekti. Eğer biri araştırma zahmetine girerse -ki bu büyük bir zahmetti- bulacakları *tek şey* bir ton porno ve biraz uyuşturucudan arta kalanlar olacaktı. Rick'in silah stokuna el atmıştık.

"Yangın sönene kadar burada kal, sonra da git," diye emrettim ve bisikletime doğru yöneldim. Yarım yamalak bir cevap mırıldandı, gözleri büyüyen alevlerdeydi.

Deli piç.

Yavaşça ve sessizce Nash'in evine doğru ilerledim. Paranoyak bir psikopattı ama aynı zamanda açgözlüydü. Takımı bok gibiydi çünkü ucuza adam tutuyordu,

Yetkin değil.

Gösterdi.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve bir tıkaçla savaştım.

Ucuz parfüm, vücut kokusu ve çürüyen kedi gibi kokuyordu.

Yatağın üzerinde karmakarışık bir yığın vardı, her yerde kıçlar ve memeler vardı, bu da kaç beden olduğunu görmeyi zorlaştırıyordu.

İğnelerin, ucuz votka şişelerinin ve muhtemelen CDC'nin hastalık veri tabanını taşıyan atılmış giysilerin üzerinden dikkatlice geçerek yatağa yaklaştım.

Nash dahil dört ceset.

Nash *de* dahil olmak üzere hepsi çıplaktı.

Hayatım boyunca bu boku görmeden yaşayabilirdim.

Sürtüklerden biri ayağa kalktı ve kollarını tırmaladı. Bana doğru baktığında hiç irkilmedi. Gözleri donuk ve bulanıktı. Silahım yüzümden *gülümsedi*. O kadar aklını kaçırmıştı ki, Noel Baba ya da Azrail bile olsam tepkisi aynı olurdu.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm, o da başını salladı ve tekrar uzandı. Sonra dışarı çıktı.

Nash kötü görünümlü bir delikanlı değildi ve kendini kaybetmiş sürtüklerden daha iyisini çekebilirdi. Ama onları böyle severdi. Uysal. Çaresiz ve uyuşturulmuş, her şeyi yapmasına izin vermeye istekli, yeter ki sonrasında istediklerini elde etsinler.

Boktan bir şeydi.

Yatağın yanına geçerek silahlarımdan birini Nash'in bacaklarının arasına doğrulttum, diğerini de alnına dayadım. Bir tanesini onu sarsıp uyandıracak kadar sert bir şekilde sapladım ve hatıra morluğu bıraktım.

"Ne oluyor lan?" Hızla gözlerini kırıştırdı. Ve sonra altına sıçmaya hazır görünüyordu.

Koku daha da kötüleşemezdi ama bununla uğraşmak istemedim. "Kim olduğumu biliyor musun?" Kovalamacayı keserek sordum.

Başını salladı.

"Güzel, o zaman bu hızlı olacak. Biz ortak değiliz. Rick'in ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bilmek de istemiyorum. İşi bitti, o da öyle."

Nash, Rick'in ölümü karşısında gözünü kırpmadı. "Bana söylemişti-"

"Gerçekten umurumda değil. Sadece açıkça söylüyorum, bitti. Rick'i bir kızın peşinden mi gönderdin?"

"Bazı kayıp sevkiyatların nerede olduğunu biliyordu. Babası-"

"Rick'e onu tutmasını ve senin keş fahişelerinden birine dönüştürmesini mi söyledin?"

Nash başını sallamaya başladı ama namlu içeri girince dondu kaldı. "Senaryo dışı çalışıyordu. Başka bölgeleri ele geçirmeye çalışıyor, benimle dalga geçiyor. Ona bir daha olursa, işinin biteceğini söyledim. Lanet olası bir savaş istemiyorum. Ama o beni sırtımdan bıçakladı."

Bu konuda ona inandım çünkü Rick'in bıçağı hâlâ omurgamın derinliklerine gömülüydü ama ya gerisi?

Saçmalık gibi kokuyordu.

"Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar umursamadığımı hatırlamıyorum. Bunu o kadar açık söylüyorum ki, keşlerinizden biri bile anlayabilir. *Biz* birlikte çalışmıyoruz. Teo, onun kadını ve bizimle ilgisi olan herkes artık senin için yok. Eğer seni bir kalabalığın içinde görürsek, işini bitiririm."

Nash, egosu yüzünden sağduyudan yoksun bir şekilde, "Sana daha önce de söyledim, Rick'in yaptıklarının benimle bir ilgisi yok. Evime giremezsin. -"

Sözleri o kadar ani kesildi ki, silahı küçük Nash'ine doğru bastırıldığında neredeyse boğulacaktı. Muhtemelen hastalıkla delik deşik olduğu için, yapılacak en insancıl şey onu vurmak olacaktı. "Seni acı çektirerek öldüreceğim. Bundan zevk alacağım. Sen ölüm için yalvarmadan önce sevdiğin her şeyi yakıp kül ederken seni seyretmekten zevk alacağım. Anlaşıldı mı?"

"Evet" derken çenesini sıktı.

Gözlerimi ya da silahlarımı ondan ayırmadan geri çekildim ve onu bokunun içinde debelenmeye bıraktım.

Ama uzağa gitmedim.

"Ninen nasıl?"

Gözlerimi kapadım ve içimi çektim. İki gündür ilk kez Killian'ın sesini duymak ruhumu yatıştırmak için çok şey yaptı. Sesinin gürültüsüyle gergin kaslarım gevşedi.

Telefonum çaldığında neredeyse tüylerim diken diken olmuştu. Arayanın Killian olduğunu görünce korkum ve paniğim mutluluğa dönüşmüştü. Geldiğimden beri telefonda konuşmamıştık ama mesajlaşmıştık.

"Bugün henüz gelmedim," dedim. "Hemşireler nihayet dün gece beni dışarı attılar, sanırım bunun nedeni kısmen hastane sandalyelerinin işkence aleti olarak kullanılabilmesiydi, ama çoğunlukla düş almamış olmamdı. Eğer..." sesim çatallaştı, "eğer bir değişiklik olursa arayacaklarına söz verdiler."

Beyin kanaması nedeniyle annem tıbbi olarak komaya girmişti. Buna inmenin mi yoksa düşmenin mi neden olduğundan emin değillerdi ama ilaç tedavisi görüyor ve dikkatle izleniyordu.

"Özür dilerim ufaklık."

"Sorun değil," dedim, öyle olmasa bile. Pek sayılmaz. "Durumu stabil. Doktorlar onu başlangıçta planlanandan daha erken uyandırmaktan bahsettiler. Ben pek bir şey anlamıyorum ama onlar anlıyor ve önemli olan da bu, değil mi?"

"Evet."

Meema'daki odamın etrafına baktım. Üniversiteye gitmek için ayrıldığım zamanki haliyle aynıydı. Sade ve basit. Jenerik.

Homey.

Sadece *benim* evim değil.

Ben boktan bir torunum.

"Küçük olan mı?" Killian gürledi.

"Özür dilerim, tamamen dalmışım. Ne dedin sen?"

"Nasıl olduğunu sordum ama sanırım az önce cevap verdin."

Küçük bir kahkaha atarak tekrar yatağa uzandım. "Ben iyiyim."

"Gus." Tek bir kelimeyle, ses tonu saçmalıklarımı yüzüme vurdu.

"Yorgunum. Stresliyim. Endişeliyim. Gerginim. Önceden kokuyordum, şimdi tazeyim."

Ve suçlu

hissediyorum. Çok

suçlu.

"Özür dilerim, genç kız. Keşke orada olsaydım."

Sözlerinin kibarlık olsun diye mi söylendiğinden emin değildim. Tıpkı arkadaşların hiç niyetlenmedikleri bir öğle yemeği randevusu hakkında konuşmaları gibi. Ya da biri bir telefon kadar uzakta olduğunu söylediğinde, aslında asla cevap vermeyecekleri halde.

Sahte yorum ya da değil, "Ben de" diye itiraf ettim. Çalar saate bir göz attım. "Gitmem gerek."

"Evet. Beni haberdar edin."

"Yapacağım. Her şey için
teşekkürler." "Her zaman."

Telefonu kapatıp arkama yaslandım ve bir zamanlar Robert Pattinson, JT ve Ryan Reynolds'ın posterlerinin yanı sıra X-ers'tan Jet ve Gage'in bol miktarda indie dergi kesitleriyle kaplı tavana gözümü kırpmadan baktım.

Eğer benim gençliğimde Killian Nox gibi erkeklerin varlığından haberdar olsaydım, o küçücük hormonlu aklı uçup giderdi.

Kimi kandırıyorum ki? Konu Killian olunca aklım hala başımda değil.
Nox.

Bum.

Patlatıldı.

Görüşmemiz sırasında onun işi hakkında soru sormadığım ya da herhangi bir önceki mesajlaşmalarımızdan. Nerede olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığını. Hala onu uzaklara sürükleyen şey üzerinde çalışıp çalışmadığını.

Büyük silahını kullanması gerekip gerekmediğini.

Gerçek şu ki, bilmek istemiyordum. Odaklanmam gereken şey meema iken değil.

Hiç değil, belki.

Karanlıkta kaldığım için mutluydum.

Canavarlar ve hepsi.

Yap hadi.

Gus, yap şunu.

İçinizdeki Nike logosunu ve Shia GIF'ini kanalize edin ve sadece yapın!

Ama ben yapmadım.

Hastane koridorunun sonundaki bir oyuğa gizlenmiş, bir otomata yaslanmışım. Gözlerimi kapattım ve kendime bunun doğru seçim olduğunu hatırlattım, canım yansa bile.

Ve çok kötü acıttı.

Bir gün önce Killian'la telefonu kapattıktan sonra, tam da doktorların sabah rotasyonu geldiğinde hastaneye varmışım. Hâlâ bilinci yerinde olmayan Meema'mı dürtüp dürttükten sonra bana onu birkaç gün daha, hatta daha fazla dışarıda tutmanın en iyisi olacağını düşündüklerini söylediler. Taramalar istediler ve iyileşmeme ihtimali konusunda açık sözlü davrandılar.

Asla iyileşemeyeceğini.

Meema, her zamanki gibi, kimsenin ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin vermeyecekti.

Taramalardan sonra, asistan doktorlardan biri beni uyandıracaklarını söylemişti.

Onu.

Sabah doktorlar beni kalbi kırık ve gergin bırakmıştı, sanki her an O an etrafımdaki dünya tekrar değişecekti. Ancak o zaman hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Asistan bana bir şey vermişti. Harikulade olabilecek bir şey. Zalim olabilecek bir şey.

Umut.

Bayan Susan'ın ilk aramasından bu yana sahip olduğumdan daha fazla umut.

Her ne kadar asistana körü körüne güvenmek istesem de, önceki doktorların uyarılarını göz ardı edemezdim.

Ne yaptıklarını biliyor gibi görünen tek kişi, hepsi de teselli ve güven veren hemşirelerdi.

Ve küçük jöle kapları.

Uzman doktor benimle doğrudan konuşmaya geldiğinde, onu uyandırma işlemine başladılar ve biz de nefesimizi tutarak izledik. Sadece üç gündür baygındı, bu yüzden uyanmasının on iki saat kadar sürebileceğini tahmin etmişlerdi.

Televizyondaki gibi olmadığını biliyordum. Birdenbire yeni gibi ortaya çıkmayacaktı. Ama hazırlıklı değildim. Tam olarak değil.

Telefonumdaki saate baktım. Bütün bir gün geçmişti. Kısa tuvalet yolculukları dışında, tüm günü onun yanında geçirmiş, her irkilmesini ve seğirmesini endişeli bir bekleyişle izlemiştim.

Zaman geçtikçe, sabah doktorların söyledikleri kafamda daha yüksek sesle yankılanıyordu. Eğer uyanırsa, eskisi gibi olmayabilirdi. Haftada üç kez pilates yapan, saatlerce bahçeyle uğraşan ve katılabildiği her kilise ve kasaba etkinliğine katılan o dinç güneyli güzel olmayacaktı.

O kadar inatçı bir şekilde bağımsız olmazdı ve benden daha fazla yalnız yaşayabilirdi.

Onun zayıf bedeninin yanında otururken Tennessee'ye geri dönme kararı aldım. Benim için çok şey yapmıştı, karşılığını ödeyebileceğimden çok daha fazlasını.

-Onun için daha fazlasını yapmamın zamanı gelmişti.

MIT'yi geride bırakmak beni pek rahatsız etmedi. Danışmanıma çoktan e-posta göndermiştim ve o da beni online derslere geçirmeyi düşünüyordu. Aklımda, MIT'ye gitmiş, kıçlarına tekmeyi basmış ve orayı kendime kaltak yapmıştım. Ben ve benim küçüklüğüm Savannah Mills'i yenmişti.

Boston farklı bir hikâyeydi. O şehri sevmiştim. O büyüklükte bir yerde kaybolmuş hissetmek kolaydı. Fiziksel olarak değil, gerçi o da kolaydı. Ama bunalmış. Önemsiz. Kalabalığın içinde kaybolmuş, fark edilmemiş ve yalnız.

Benim için bunlar olumsuz şeyler değildi. Küçük bir kızken bile, bu kadar yoğun bir yerde yaşamının verdiği adrenalin gibi korku da baş döndürücüydü. Çok canlı. Kendimi büyük bir şeyin parçasıymışım gibi hissediyordum.

O telaşı özlerdim.

Özleyeceklerim listesinde en üst sıralarda Rosie ve Marco vardı. Birlikte yaşamamak yeterince zordu. Aynı eyalette bile yaşamamak mı?

Sadece bunu düşünmek bile gözyaşlarımı silip atmama neden oldu.

Hemen altlarında Killian vardı. Onu uzun zamandır tanıımıyordum ama çok şey hissediyordum. Arkadaşlık ve mizah. Sıcaklık ve destek. Şehvet ve adrenalin ve tehlike ve istek.

İhtiyacım var.

Duygusal olarak tükenmiş ve yıpranmış bir halde önce kimi arayacağıma karar vermeye çalıştım. Killian'a veda etmek canımı yakacaktı ama Rosie'yle konuşmanın içimi parçalayacağını biliyordum. Bıçaklanıp işkence görmek mi yoksa tam tersini mi istediğime karar vermek gibiydi.

Cebimden bir bozuk para çıkarıp attım ve kararı kadere bıraktım.

Onu yakalamaya çalıştığımda, bozuk para elimden sekti, yere düştü ve otomatın altına yuvarlandı.

Lanet olsun.

Bu iyiye işaret değil.

KILLIAN

Çok yorgunum.

Asansörün duvarına yaslandığımda katıma olan yolculuk uzun sürdü.

Sert bir içki-duş-uyku gibi bir gece. Üçünden ikisini alacağım.

Gus'ı oturma odamda bıraktığımdan beri eve gitmemiştim. Fısıltıları dinliyor ve Nash'i takip ediyordum. İzliyordum. O piçin sözünden dönecek kadar kalın kafalı olmadığından emin olmak için.

Asansörden indiğimde neredeyse kapıma varmışım ki arkamda bir kapının açıldığını duydum.

"Nerede o?" Blake sordu.

Bu saçmalık için enerjim yok.

Himbo'ya zar zor dönüp baktım. "Uzaklara."

"Nerede? Ona zarar verdin mi?" "Yoksa sadece korkutup kaçırdın mı?" diye eklediğinde alay ettiğini duyabiliyordum.

Arkamı dönüp öne doğru bir adım attım. "Defol git."

Ses tonundan kendini beğenmiş, egoist bir saçmalık damlıyordu. "Ben bir avukatım

."

"Evet, benim hatam. Defolun gidin, *avukat bey*."

Güzel çocuk göğsünü kabartarak cesur bir yüz ifadesi takındı. "Eğer yaptıysan

Ona bir şey yaparsan, öğrenir ve uzun süre hapiste kalmanı sağlarım. Tahminimce bu ilk kez olmaz."

"Kızın nerede olduğunu bilmek istiyorsan, onu kendin ara." "Aradım. Cevap vermiyor."

"Evet, seni diğer kıza birazcık köpeklik ederken yakaladı, değil mi?"

Himbo bir kez göz kırptı. İki kez.

Yavaşça konuştum. "Başka bir kadınla yattın."

"İ."

"Bu aptalca ve çocukça bir başlangıç. Bir kızla birlikte olmak istemiyorsan, erkek ol ve bunu söyle. Ama Gus gibi bir tanrıça senin için standartlarını düşürmeye karar verecek kadar şanslıysan, onu aldatmak için aklını kaçırmış olmalısın."

Gözleri kısıldı. "Onu istiyorsun."

Bu bir soru değildi ama onaylamakta tereddüt etmedim. "Evet."

Fikrini zerre kadar umursamadan evime doğru döndüm ve onu görmezden geldim.

O ipucunu almadı. "Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğim. Kırmızı ışıktaki geçme ve çöp atmaya kadar her suçu. Yasal açıdan bir şey yapamasam bile Augusta'nın bunu bildiğinden emin olacağım."

Sırtımı ona dönerek kapımın kilidini açtım. "Kendi iskeletleri olan insanlar dolapları karıştırmamalı. Ben de kazabilirim ve çok daha fazlasını bulacağımı garanti ederim." Kapıyı açıp içeri girdim ve başımı dışarı uzattım. "Ve bu *Gus*."

Seni lanet olası pislik.

Kendimi boş daireme kapattığımda çantamı bıraktım ve birkaç cevapsız arama ve sesli mesaj görmek için telefonumu çıkardım. Gus'tan gelen bir tanesine odaklandım.

"Hey Killian," diye başladı sesli mesaj.

Ondan başka kimse bana Killian demedi. O söylemedi bile. İnledi. Sanki mahrem bir şeymiş gibi küçük bir gülümsemeyle fısıldardı. Ben onun içine o kadar derin gömülmüşken kulağıma inlemesini sağlama ihtiyacıyla aletim her zaman sertleşirdi, ikimizin hissi ruhlarımıza kalıcı olarak kazınırdı. DNA'larımıza.

"Seni uyarmak ve bir iyilik istemek istedim. Ben," nefes almak için durakladı, geniş nefesini yorgun bir iç çekişle bıraktı. "Buraya geri taşınyorum. Meema'm yapayalnız ve onun için burada olmam gerekiyor. Eşyalarımın çoğu hâlâ kutularda olduğu için nakliyeciyi tutacağım. Gelmeleri için uygun zamanı sana sorarım." Sesi yumuşadı. "Her şey için teşekkürler."

Hayatımda bir kez olsun ne yapacağımı bilemedim. Onu aramayı ne kadar çok istesem de, anlıyordum. Anlamıştım. Aile için fedakârlık yapmayı herkesten iyi bilirdim.

Ama evimde Gus'ın olmaması fikri. Hayatımda?

Boş dairede oturmak artık bir seçenek değildi. Kızgın ve huzursuzdum - tehlikeli bir kombinasyon. Dışarı çıkmadan önce bir mesaj attım.

Bu gece içki içip dövüşeceğiz.

Üçünden ikisini alacağım.

Kıçım daha tabureye değmemişti ki Teo'nun genç kızı Harlow karşımdaydı. Kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı ama gülümsüyordu.

"N'aber Nox?" diye selamladı barın arkasından.

*Killian değil. Küçük bir gülümsemeyle
törpülenmemiş. Gus değil.*

Yüz ifadem karşısında Harlow'un şaşkınlığı yerini endişeye bıraktı. "Sorun nedir?"

Barın arkasında onunla birlikte oturan adam, elindeki yarım birayı bırakıp yanımıza gelmeden önce bize doğru zar zor baktı. Bana öyle bir baktı ki, belayı başlamadan önce fark edebilecek kadar uzun süredir işini yaptığını belli etti.

Ve çok klişe ama bela gibi göründüğümü biliyordum. Sanki başlatmak istiyormuşum gibi.

Ve sıkıldığımda bitirmeye hazırdım.

Her zaman eğlenceli olan.

"Her şey yolunda mı hayatım?" diye sordu Harlow'a.

Bana eliyle işaret ederek, "Evet, bu Nox. Kase'nin arkadaşı... bana yardım etti."

"İşi sen ve iyi yerleştirilmiş ayakkabın yaptınız, genç kız." Hatırladıkça sırıttım. Rick'ten cevap almaya ihtiyacım olmasaydı, başladığı işi bitirmesine izin verirdim.

Sesi titremeye başlamadan önce sırıttı. "Bir sorun mu var?"

Başımı sallayarak bara vurdum. "Sadece bir içki için buradayım." Omuzları gevşedi. "Size ne ikram edebilirim?"

"Scotch."

Adam önüme bir bardak koyduktan sonra raftan bir şişe iyi mal aldı. Ağır ağır doldurdu. "Bedava içiyorsun."

"Bu-" diye başladım.

"Ömür boyu." Dönerek içki doldurmaya devam etti. "İşte sahibi Rhys," dedi Harlow.

"Tahmin etmiştim." Bardağıımı aldım ve adamın gözleriyle buluştum, yarısını devirmeden önce sessiz bir teşekkürle kaldırdım.

Harlow başka bir müşteriyle ilgilenmek için arkasını döndükten sonra hızla geri döndü, kızıl saçları ani hareketle uçtu. "Bekle, eğer sen buradaysan, bu Kase'nin geleceği anlamına mı geliyor?"

"Evet, onunla burada buluşmamı söyledi.

Neden?" "Toplar," diye fısıldadı. "Saat kaç?" "Yediyi geçiyor."

"Taşaklar, taşaklar, taşaklar," diye tekrarladı. "Gitmem gerek." Arkasını döner dönmez arkamdan derin bir kıkırdama duyuldu.

"Çok geç, ipo." Kase benimkinin yanındaki tabureye oturdu, gözleri genç kızındaydı.

Omuzları gerildi ve birinin üzerinden baktığında yüzü buruşmuştu.
"Tamam, yani ne oldu-"

"Evde huzursuzlandın, Rhys'e vardiyada çalıştığını bildiğim konusunda yalan söyledin ve bugün ne yaptığın konusunda bana yalan söyledin?"

"Böyle söyleyince kulağa olduğundan daha kötü geliyor."

"Boktan bir yalancısın," dedi Kase, hiç de rahatsız olmuş görünmeden. "Değilim."

"Evet," dedim, Rick'e ayak basmasının sapıkça bir seks olayı olduğunu bana nasıl anlatmaya çalıştığını düşünerek. "Öylesin."

"Taşaklar. Bunun üzerinde çalışmam lazım." Kase'ye gülümseyerek ona bir bira verdi. "Yardıma olacaksa, sen oraya vardığında evde olmayı planlıyordum. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Yalan söyleme ve gizlenme konusunda daha iyi olmayı planlıyor olmanızın yardımcı olması mı gerekiyordu?"

Ellerini uzattı ve bar ışığının altında parlayan bir şey gözüme çarptı. "Bir kez daha, böyle söyleyince kulağa olduğundan daha kötü geliyor."

Kase kıkırdadı ve öne doğru eğildi. "Öp beni, ipo."

"İşte bu kulağa hoş geliyor."

İçimi yudumladım, ona kıkırdamasına neden olan her ne söylediyse duymamazlıktan geldim. Bardağımı yeniden doldurduğunda yüzü kıpkırmızı olduğundan, bunun doğru bir seçim olduğunu biliyordum.

"Plan nedir?" diye sordu Kase'ye. Onun gülümsemesiyle yüzü daha da kızardı ve aceleyle ekledi: "Hemen şimdi. Gidiyor muyuz?"

Başını iki yana salladı. "Nox ile biraz içeceğim."

"Çalışmaya devam edeceğim o zaman." Başparmağını patronuna doğru uzattı. "Dün gece başka bir kızı kovmak zorunda kaldı."

Kız uzaklaşıp, Teo'nun kışına daha fazla bakamaması için arkasını döndüğünde Teo bana doğru baktı.

"Yüzüğü gördüm. Tebrikler." Bardağımı uzattım.

Bir baş gibi sırtarak şişesini şişeye vurdu. "Sağ ol dostum. Her şeyden sonra... Beklemekten bıkmıştım."

Gus'ı düşündüm. Sonra onun lanet sesli mesajını düşündüm ve kaşlarımı çattım.

Teo'nun gözleri yine genç kıza dikilmişti. "İşten çıkmadan önce Lars'a mesaj attım. Kulübünden uzaklaşabilirse, gelip bir içki içecek."

"Güzel."

"Jake ve karısı da yoldalar."

Lars ve ben hapishaneden sonra birbirimizden ayrılmadık. Kase farklıydı. Her zaman arkamızdaydı ama farklı bir arkadaş grubuna geçmişti.

Farklı bir hayat.

Onu suçlamadım. Lars da suçlamadı. Çünkü Lars ve ben zamanımızı hak etmiştik ama Kase hak etmemişti. Kız kardeşinin suçunu üstlendikten sonra hapse atılmıştı. Özgürlüğüne erken kavuştuktan sonra, normal bir hayata alışacak kadar şanslıydı.

Bunun büyük bir kısmı Jake Hyde sayesinde olmuştu. Kase'ye özel tamirhanesinde hiç tereddüt etmeden ya da güvensizlik duymadan iş vermişti. Araları iyiydi.

Arkadaşları hakkında az da olsa bilgi sahibi olduğumdan, "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum" derken ciddiydim.

On beş dakika içinde, büyüyen grubumuz bara yakın bir yere yerleştirilmiş yüksek bir masada oturuyordu. Bu yerin rahatlıkla pek ilgisi olmadığını, daha çok Kase'nin kızını kartal gözüyle izlemesiyle ilgili olduğunu hissediyordum.

İçkimi alıp arkama yaslandım ve sessizce masamızı taradım.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kollarını sıvamıştı ama Lars'ın üzerinde hâlâ pantolon ve şık bir gömlek vardı. Rhys gibi -ve muhtemelen benim gibi- o da kendi işinin sahibi olan ve bununla birlikte gelen bir ton stresle uğraşan bir adamın yorgun görünümüne sahipti.

Teo'nun ağır dövmeleeri, geriye doğru çekilmiş saçları ve yağ ve boya kaplı kıyafetleri vardı. Bu bazı kadınların bakmasını engellemiyordu, ama daha fazlasını yaparlarsa, Harlow'un topuklu ayakkabılar olmadan bile ne tür bir hasar verebileceğini göstermek için bara atlayacağına bahse girerdim.

İş sahibi olsun olmasın, Jake Hyde bitkin görünmüyordu. Karısına dokunmadan otuz saniyeden fazla duramadığına göre, uzun bir günün ardından stresiyle nasıl başa çıktığını tahmin etmek kolaydı.

Karısı ilk bakışta bu rengarenk gruba uymayan bir dosta benziyordu. Ama uyuyordu. Piper yirmili yaşlarının başında, dövme, kek gibi kokan ve sürekli kocasına doğru eğilerek dokunuşlarını teşvik eden komik bir kızdı.

Jake'i karısıyla görmek ne istediğimi hatırlattı. Tatlı bir kızın sert bir delikanlıyı sevebileceğinin kanıtıydı.

Avucumu yüzüme sürerek mutlu çifte arkamı döndüm. Bildiğim kadarıyla, bir sürü çirkinliğin içindeki güzellik dilimlerini fazlasıyla hak etmişlerdi.

Ama yüzüme gelmesini istemedim.

Beynimi viskiyle ıslatmak için dışarı çıkar ve gece boyunca Gus'ı unutmaya çalışırdım. Eve gidip yatardım, onsuz ne kadar boş olduğumu düşünemeyecek kadar bitkin ve sarhoş olurdum.

Umarım, ikisinin arasında bir yerde, hıyarın biri bitirebileceğim bir kavga başlatırdı. Gergindim, buna hazırdım.

Ve bu gerçeği saklamakta iyi bir iş çıkarmıyordum.

Masanın diğer tarafındaki hareket dikkatimi çekti. Piper Jake'e doğru kaymıştı, elini boğazına dolamış, başparmağıyla çenesini ovarken gülümsüyordu. Ayağa kalkıp bara doğru yürümeden önce ona bir şeyler fısıldadı.

Kase birasını yudumlarken soğukkanlıydı ama bana doğru baktıkça daha da geriliyordu. "Sana neler oluyor böyle? Sanki eteğinde dolu patlıyormuş gibi kaşlarını çatıyorsun."

"İskoç eteği giymişsin. Sana düğün hediyesi olarak bir tane alacağım."

"Yapmalısın. Eminim Harlow'un hoşuna giderdi. Sen kendininkini nereden alıyorsun?"

İskoçlar 'R' Us?"

"Söyledim ya, o lanet şeyi hayatımda hiç giymedim. Yeterince uzun yapmıyorlar. Biraz daha kısa bir üçüncü bacak gibi sarkması uygunsuz olurdu."

Kase yaklaşmadan önce güldü. "Cidden, Nash'le aranızda bir sorun mu var?"

"Hayır. Nash kendi hastalıklı hayatını yaşıyor. İstediğin gibi hâlâ izliyorum ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

"O zaman neden herkesi soyuyorsun?" Yavaşça sırttı. "Bir erkeği böyle mahvedebilecek tek şey bir kadındır. Ya kalbini ele geçirmiştir ya da lanet olası ruhunu çalışıordur."

Başımı eğdim. "Bir fark var mı?"

Gözleri tekrar genç kıza döndü. "Eğer şanslıysan değil."

Jake'in odağı Piper'a kilitlenmişti ama "Lanet olası şanslı" diye gürledi.

Çok üzgünüz.

Kase dikkatini Harlow'dan çekerek birasını aldı. "Kim o?"

"Buraya aklımı ondan uzaklaştırmaya geldim, *Kalp Kırıklığı Hikâye Saati*'ne liderlik etmeye değil." "Evet, peki bu senin için nasıl işliyor?"
Haklı.

"Defol git," dedim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bardağımı ağzıma götürdüm ve bunu yaparken orta parmağımı uzattım.

"Bu işin peşini bırakmayacak," dedi Jake. "Ona söyleyip bu işin peşini bırakmasını sağlasan daha iyi olur, değil mi?"

"Lanet olsun." Kase'ye ters ters baktım ve "Senin ne kadar baş belası olduğunu unutmuşum" diye mırıldandım.

İstemeyerek de olsa Gus hakkında bilgi verdim.

Bitirdiğimde Lars, "Silahını gördü mü?" diye sordu.

"Evet."

Birasını kaldırdı ama başını sallamak için durakladı. "Benimkini görüp tahrik olan, ağzı sulanan kızlar oldu."

"Bu şaşırtıcı," dedi Kase. "Bilirsiniz, çok küçük olduğu için."

Lars'ın ayak bileğinde her zaman bir DoubleTap vardı. Küçük bir silahtı ama güçlüydü.

Onu tersleme sırası Lars'taydı. "İşe yarıyor, pislik."

Kaşlarını kaldıran Kase arkasına yaslandı. "Emin misin? En son ne zaman başka birine kontrol ettirdin?"

Lars, Kase'nin haksız olmadığını kanıtlayacak kadar sert bir şekilde kaşlarını çatı. "Demek istediğim, bir silah için azacak bir tipe benzemiyor."

"Değil," diye onayladım.

"Sence gitmesinin bir nedeni de bu mu?" Kase, Lars'ın düşünce zincirini takip ederek sordu. "Korktuğu için mi?"

"Hepimiz kızların hayatlarının bizim etrafımızda döndüğünü düşünen ukala piçler değiliz." Sakalımı ovuşturarak bunu düşündüm. "O lanet olası bir sayı sihirci olmak için okula gidiyor. Çalışmalarını gördüm ve başımı ağrıttı ama neredeyse mükemmel notları var. Korktuğu için bundan vazgeçmiyor. Hepsi bu olsaydı, yüzüme bakıp defolup gitmemi söylerdi. Hasta büyükannesi yüzünden burada kalmıyor."

"Ne iş yaptığını biliyor mu?"

Hayır, sen de öyle.

"Sormadı. Döndüğünde konuşuruz diye düşünmüştüm ama şimdi eve gelmiyor." Son içkimi de yudumladım. "Son. Masal zamanı bitti mi?"

"Hayır." Kase arkasına yaslandı ve başını eğmeden önce kadınına gülümsedi. Tekrar gözlerime bakarak, "Oraya gittiğinden beri onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet. Çoğunlukla mesajlaşıyoruz ama konuştuğumuz da oldu. Nasıl olduğumu soruyor ama asla ne yaptığımı sormuyor."

"Bunu yaparsa ona gerçeği söyler misin?"

"Evet," diye tekrarladım.

Piper gelip üç yeni bira bıraktı ve Jake'in yanında bir dakika durdu. "Bahşiş bekliyorum."

Elini kızın kışına koyan Jake sesini alçaltarak -ama yeterince değil-, "Sana bahşişten fazlasını veriyorum, tatlım," dedi.

Uzaklaşırken, "Garajınıza bitişik bir fırını mı var?" diye sordum.

Jake başını salladı. "Evet, neden?"

"Çok fazla iş yapılmadığını varsayarsak."

Gülümseyerek birasını kaldırdı. "Doğru tahmin ediyorsun."

Elinde viskimle döndüğünde bir dakika sessiz kaldık ve Jake'le fırını hakkında konuşmak için tekrar durdu.

Gus ve ben konusunu kapattığımızı düşünmüştüm ama sonra Kase, "Ondan hoşlandığını biliyor mu?" diye sordu.

"Evlendiler, delikanlı." Anlamazlıktan gelerek Jake'i işaret ettim. "Eminim genç kız kocasının kendisinden hoşlandığını biliyordur."

Kase gözlerini devirdi. "Gus, seni pislik. Gus ondan hoşlandığını biliyor mu?"

Ona ters ters baktım. Erkeklerin altına işemesine neden olacak bir bakıştı bu - kelimenin tam anlamıyla.

Ama Teo sadece gülümsedi.

Avucumu yüzüme sürerek inledim. "Bu saçmalıkla işimizin bittiğini sanıyordum."

"Ben de işimin bitmediğini söyledim.

Öyle mi?" "Sakladığımdan değil."

"Ama ona hiç söylemedin?"

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve viskime uzandım.

Jake benden önce kaptı.

"Ben sürmüyorum." Tekrar denedim.

Yanından geçen birine uzattı. "Umurumda değil. Gus, koridorun karşısındaki pisliği başka bir hatunla yakaladıktan sonra seninle yaşıyordu, değil mi?"

"Evet. Hem o genç kıza kalacak bir yer verip sonra da ona asılırsam nasıl bir ahmak olurum? Bana borçluymuş gibi hissetmesini istemedim. Ya da rahat edemediği için taşınmasını. Bir piç ve pislik olabilirim ama hıyar değilim."

Kase başını öne eğdi. "İyi bir noktaya değindin."

"Aptal olmadığım konusunda hemfikir olduğumuza sevindim."

"Isındığında ya da sarhoş olduğunda aksanının ne kadar kalınlaştığını unutmuşum."

"Evet, ben de ikisiyim. Söz açılmışken..." Harlow'a bir içkiye daha ihtiyacım olduğunu işaret ettim ama tam zamanında döndüğümde Jake'in ona başını salladığını gördüm. "Ne oluyor be?"

"Gus onu istediğini bilmiyor," dedi bana. "O biliyor."

"O değil."

"Kelimleri söylemedim ya da sikimi yüzüne doğru sallamadım ama o biliyor."

Jake öne doğru eğildi. "Piper ve ben bir süredir sevişiyorduk. Ona aşkıttım... hayır, ona *saplantılıydım*. Derin ve sonsuza dek. Aramızdaki *ilişkiyi* söylemeye gerek yok sanıyordum. Ama ben yüzük alışverişi yaparken, o bizim seks arkadaşı olduğumuzu düşünüyordu. Nasıl hissettiğini göstermek önemlidir, ama ona söylemek de öyle. O bir zihin okuyucu değil, değil mi?"

Piper kulakları yanıyormuş gibi sırtarak masaya yaklaşmak için o anı seçti. "Kulağa tanıdık geliyor."

Jake onu belinden yakaladı ve kucağına çekti. "Dikkatimi veririm."

"Kesinlikle öyle." Ayağa kalkmak için bir hareket yapmayan Piper yerine yerleşti. "Kimden bahsediyoruz?"

"Hayır bir-" Denedim, ama üçü de onu doldurdu, tek kelime etmeme bile izin vermediler.

Piper bana gülümsedi. "Dedikoducular."

"Ben de fark ettim."

Bir omzunu kaldırdı. "Yine de haklı oldukları bir nokta var."

"Diyelim ki haklısın," diye başladım, ikna olmamıştım. "Ne yapacağım? Arayıp büyükannesini bırakıp eve gelmesini mi isteyeyim? O kadar kalın kafalı değilim."

"Hayır. Gidip onu görmelisin."

Sert bir kahkaha attım. "Yani ben bir sapık olabilirim ve Kalın mı? Hayır, kızım, ben iyiyim."

Kase'nin taşakları benim bakışlarıma gülümsediğinde büyük olsaydı bile, Piper'ın bana kalın olduğumu düşünmediğini belirten bir bakış attığında gösterdiği taşakların yanında hiçbir şeydi.

Öyle olduğumu biliyordu.

*Bu çocukların elleri dolu. Şanslı
piçler.*

Çocukmuşum gibi konuşunca, Piper olayı basitleştirdi. "Gus kalktı ve büyükannesine bakmak için tüm hayatını geride bıraktı. Eğer işler bu kadar kötüyse, desteğe ihtiyacı olduğunu düşünmüyor musun? Bunun senin onun pantolonuna girmek istemenle ya da onu kadının yapmanla hiçbir ilgisi yok. Eğer söylediğin gibi onu önemsiyorsan, neden gidip onun yanında olmuyorsun?"

"Evet, istiyorum. Ama öylece gösteremem-"

"Elbette gösterebilirsin."

"Düşünecek-"

"Senin harika olduğunu."

"Hayır, hissedecek-"

"Destegi ve sırtını dayayacağı biri varmış gibi."

"Cümlemi bitirebilir miyim, genç kız?" diye sordum, ancak ses tonum kelimelerimle aynı sıkıntıyı taşımıyordu.

"Özür dilerim, birinden kaptığım kötü bir alışkanlık." Piper sırtarak başını tekrar Jake'e doğru eğdi. "Her neyse, hayır, cümleyi bitiremezsin çünkü aptallık ediyorsun ve zaman kısıtlı."

"Aptal mı?"

Kocaman toplar.

İşaret parmağını küçük bir daire içinde döndürerek diğer hakaretleri sıraladı. "Kalın kafalı. Kısa görüşlü. Kalın kafalı. Her neyse işte. Demek istediğim şu ki, onu dramatik bir şekilde gün batımına taşıman gerektiğini söylemiyorum. Git ve onun yanında ol çünkü acı çekiyor. Tabii yanlış anlamadıysam ve biriyle yatmadığın için üzülmiyorsan. Bu durumda," parmağını daha geniş bir daire içinde döndürerek odayı işaret etti, "devam et ve zavallı kızı rahat bırak."

"Bu öyle bir şey değil."

"O zaman git. Eğer aranızda başka bir şey olursa, bu harika olur. Ama yine de orada olmalısın çünkü önemsiyorsun. Bu onu korkutmayacaktır. Bu konuda iki kere düşünmeyecek kadar mutlu olacaktır." Jake'in birasını kaparak omuz silkmeden önce büyük bir yudum aldı. "Tabii o güneyli centilmen tiplerin etrafında olduğu için muhtemelen ona omuzlarını uzatan bir sürü erkek vardır. Ve başka şeyler."

O daha cümlesini bitirmeden ben anahtarlarımı Lars'a fırlatmış, masaya birkaç banknot bırakmış ve kapıya yönelmiştim bile.

Kalabalığın arasından bile kahkahası beni takip ediyordu.

Pirinçten yapılmış kocaman taşaklar.

Eminim Gus onu sevecektir.

YEDİNCİ BÖLÜM

GUAC KADAR EKSTRA OL

GUS

"DAHA KAHVEMI BİLE İÇMEDİM. Bunun hakkında konuşmayacağım."

Mazeretim üzerine meema gözlerini öyle bir devirdi ki, daha fazla hasara neden olacağından endişelendim. Zaten sol gözü de sağ gözü gibi hareket etmiyordu. "Evet, lanet olası doktorlar çayımı içmeme bile izin vermiyor. Bu yüzden sana hiç acımayacağım, Augusta Anne Allan."

Birisi odaya girmek için o anı seçmişti ve gizlilik perdesinin diğer tarafından bir kıkırdama duyuldu, ardından lavabonun sesi bastırıldı. Ellerini yıkamayı bitirdiklerinde perde çekildi ve genç bir adam içeri girdi.

Uzun boylu ve klasik bir yakışıklılığa sahipti; üzerinde tertemiz bir pantolon, düğmeli bir bluz ve göğsünde hastanenin amblemi işlenmiş beyaz bir ceket vardı. Aramıza bakarken sırttı. "Tam adın? Birinin başı dertte."

O içeri girmeden önce Meema'ya onun yanına taşınma planlarımı anlatmıştım. Tüm olanları göz önünde bulundurduğumda, bu planın onu mutlu edeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, hemen onun tarzını nasıl kısıtladığımla ilgili bir tirada başladı. Bana kaç kez baş belası demesine rağmen bunu sevgiyle söylemişti.

Yakışıklı doktorun odaya girmesiyle bir şalter attı ve Meema'nın tavrı değişti. "Hayır, ben sadece torunuma zor anlar yaşıtıyordum. Küçük bir kızken bile başı hiç belaya girmezdi. Her zaman çok tatlıdır. Onunla tanıştınız mı?"

Carol Anne, senin adın asla incelik değildir.

"Hayır, görmedim." Elini bana doğru uzattı. "Matt Collins, burada ikamet ediyorum. Tanıştığımıza memnun oldum, Augusta Anne Allan."

Meema'ya ters ters bakma dürtüsüne karşı koydum ve bunun yerine "Gus. Herkes bana Gus der."

"O zaman tanıştığımıza memnun oldum, Gus." Gülümsedi, elimi bir süre uzun süre tuttuktan sonra bıraktı. "Sen kahvaltı ederken büyükannenle tanışmıştım ama sen gelince geri gelmemi istedi."

Eminim öyledir.

"Hâlâ sersemim," diye açıkladı dramatik bir tavırla. "Önemli bir şeyi kaçırmak istemedim."

Doktor ona, yaşı ne olursa olsun tüm bayanlarda işe yaradığından emin olduğum büyüleyici bir gülümseme verdi. "Fazladan bir çift kulak her zaman iyi bir fikirdir. Bazı haberlerimiz var. Son taramada büyük bir gelişme kaydedildi." Bilgileri girdikten sonra duvara monte edilmiş dizüstü bilgisayarı görebileceğimiz şekilde çevirdi. Anlamadığım ama yine de bakınca midemi bulandıran siyah beyaz görüntüler açtı. Farklı şeylere işaret ettikten sonra şöyle özetledi: "Sonuç olarak, tıbbi olarak indüklenen koma istediğimiz gibi oldu. Vücudunuza iyileşmesi için zaman ve enerji vermek üzere sisteminizdeki yükü yeterince azalttı."

Bu dayanılmaz derecede yavaş süreç otuz saatten fazla sürmüştü ama nihayet önceki gece uyanmıştı. Doktorlar ve hemşireler onu muayene ederken uzak duvarda volta atıyordum. Endişeyle bana kötü haberi vermelerini beklerken kalbim boğazıma düğümlenmiş, öyle sert çarpıyordu ki kırılmaya hazırlandığından emin olmuşum. Meema uzun bir bardak çay ve güzel kurabiyeler istemeye başladığında, kısa bir rahatlama ve baş döndürücü kahkaha patlaması yaşadım.

O iyiydi. O zaman anlamıştım.

Çöpçatanlık yapmadan önce benimle kafa bulması sadece ek bir güvenceydi.

"Bir sonraki adım ne?" Kan tahlillerinin kapsamlı bir şekilde tartışılmasıyla başım dönmeye başladığında sordum.

Ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve bir şeyler not ettikten sonra özür dileyen bir gülümsemeyle meema'ya baktı. "Sizi bir süre daha burada tutacağız. Bir fizyoterapist değerlendirme yapmak için daha sonra gelecek. Nöroloji de. Sonuçlara bağlı olarak, bir hastane sosyal hizmet uzmanı ve hizmetler koordinatörü de gelebilir."

"Çok fazla ziyaretçi var," diye mırıldandı Meema her zamanki neşesizliğiyle. Sesi yumuşaktı. Korkmuştu. Yastığına gömüldü, bitkin ve zayıf görünüyordu.

Dr. Collins de aynı şekilde yumuşak bir ses tonuyla konuştu ve güven verici bir açıklama yaptı: "Eve gitmeden önce her şeyin yerli yerine oturduğundan emin olmaya çalışıyoruz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama başını salladı. Gözlerini kapatarak arkasını döndü.

Gerçekten uyuyor muydu yoksa sadece biraz zamana mı ihtiyacı vardı emin değildim ama her iki durumda da onu rahatsız etmiyordum.

Doktor kağıdına bir not daha düştükten sonra bilgisayardan çıktı ve bana gülümseyerek fısıldadı: "Diğer ekiplerin gelmesi biraz zaman alacak."

O odadan çıkarken, duş almak için Meema'ya gitmeyi düşündüm. Kâğıda sarılmamış, köpük bir kaba doldurulmamış ya da plastik bir tepside servis edilmemiş bir yemek yeme fikri ağzımı sulandırdı.

Gözlerim meemama ve onun minik bedeninin yavaş, istikrarlı yükseliş ve düşüşüne takıldığında, diğer her şeyin bekleyebileceğine karar verdim. Uyuyordu ve yalnız uyanmasını istemiyordum.

Kokmuş, iğrenç ve açlıktan ölmek üzereyken sandalyeye oturdum ve mesajlarımı kontrol ettim.

Killian bir gündür bana cevap vermiyordu. Sık sık mesajlaşırken bir anda sessizliğe bürünmüştük. Bir gün önce taşınma konusunda gönderdiğim sesli mesaja cevap bile vermemişti. Artık benimle konuşmak istemediğini düşünmek ne kadar boktan olsa da, yine de alternatif teorimden daha iyiydi. Onu ve büyük silahını içeren bir teori.

Onun fiziksel olarak incinmesinden daha duygusal olarak incinmesini tercih ederim.

Telefonumu bir kenara bırakıp gözlerimi kapattım ve düşünmemeye çalıştım.

Onu.

Denedim ama başaramadım.

Gözlerimi kapattıktan hemen sonra nöroloji ekibi içeri akın etti. Meema'ma bir dizi soru sordular ve ona birkaç fiziksel görev yaptırdılar.

Bir kez daha, değerlendirmelerini beklerken kelimenin tam anlamıyla diken üstünde otuyordum. Bana eski hali gibi görünmüştü. Flört etmiş ve zıplamıştı. Yüzden başlayarak yedişer yedişer geriye doğru, benim kafamda yapabildiğinden daha hızlı ve doğru bir şekilde sayabilmesi de dahil olmak üzere, yanıtları tam isabetliydi.

Benim gibi doktorlar da etkilenmişti. Konuşma bozukluğuyla fazla ilgilenmemişler, sadece düzelmezse bir konuşma değerlendirmesi önermişlerdi.

Onun gücü farklı bir konuydu.

Zayıftı. Sol eli sağ eli kadar sıkı sıkamıyordu. Yataktan kalkıp dışarı çıkmak neredeyse imkânsızdı ve neredeyse sürekli yardıma ihtiyaç duyuyordu; bu da onu hayal kırıklığına uğratiyordu.

Felçten mi yoksa hastane yatağında geçirdiği günlerden mi kaynaklandığından emin değillerdi. Bunu bilmenin tek yolu beklemek ve aktif olduğu sürece iyileşip iyileşmediğini görmektir.

Bekle ve gör.

Bu ifadeden nefret etmeye başlamıştım.

Her şey acil ve aceleyle getirilmiş gibi görünüyordu, ancak daha sonra testlerin ne dediğini veya uzmanın ne düşündüğünü görmek için beklemek zorunda kalıyorduk.

Fizyoterapistle birlikte koridorda yavaşça yürürken homurdanarak yaptığı şikayetlere bakılırsa, benim meema da aynı hayal kırıklığını hissediyordu.

En iyi Kris Jenner taklidimi yaparak "Harika gidiyorsun tatlım," diye övdüm.

Kardashianlar Meema'nın en sevdiği suçlu zevklerden biriydi, bu yüzden havayı yumuşatma girişimim işe yaradı ve güldü.

Fizyoterapist bana yan gözle baktı.

Deli olduğumu düşünmesi umurumda değildi çünkü onun bir sürtük olduğunu düşünüyordum.

Belki de muhteşem hemşireler tarafından şımartılmıştık. Ya da belki o sabah koca bir kâse Bitch Flakes yemişti. Her iki durumda da, hayatını kazanmak için yaptığı iş için fazla sabırsız ve kabaydı.

Hemşirelerin ve teknisyenlerin bulunduğu yuvarlak masaya ulaştığımızda Dr. Collins kenarda durmuş dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Yaklaştığımızda döndü ve sırtıttı. "Bayan Allan, böyle devam ederseniz kısa sürede buradan vals yaparak çıkarsınız."

"Bu," diye homurdandı, kullandığı yürüteçe ağır bir şekilde yaslanarak, "plan bu."

Dr. Collins dikkatini bana çevirdi. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Midem bulandı ve her nasılsa on saniye içinde milyonlarca korkunç senaryo düşünmeyi başardım.

"Ben dinleneceğim," diye hırladı Meema, "o yüzden istediğin kadar konuşabilirsin."

Onun pek de ince olmayan çöpçatanlık girişimlerinden rahatsız bile olmamıştım. Sessizce durup, yavaşça topallayarak uzaklaşmasını izledim. Onu bu açıdan görene kadar bir şey fark etmemiştim. "Sol bacağını sürüklüyor."

Dr. Collins başını salladı. "Öyle. Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum." Bana birkaç kartvizit uzattı. "Bunlar tavsiye ettiğim bazı rehabilitasyon tesisleri." Kaşlarımın neredeyse saç çizgime değdiğini görünce hemen düzeltti: "Uyuşturucu için değil. Fiziksel rehabilitasyon. Bir sporcunun sakatlandıktan sonra rehabilitasyona gitmesi gibi. Bunlar hastaneye yatması gerekmeyen ama yine de eve dönmeye hazır olmayanlar için yatılı rehabilitasyon merkezleri."

"Tamam, biraz araştırma yapacağım."

Bana başka kartlar uzatırken ses tonu daha nazik ve *doktrineldi*. "Bunlar da tavsiye ettiğim bazı destekli yaşam tesisleri."

Onları almadım. "Son derece bağımsızdır. Bir eve taşınmayı kabul etmesine imkan yok."

"Destekli yaşam tesisleri huzurevlerinden çok daha farklıdır. Yaşlılara bağımsızlıklarını vermek üzerine kuruludurlar. Çoğunun yüklü aktivite takvimleri var ve içimden bir ses bundan hoşlanacağını söylüyor. Hâlâ kendi dairesi ya da apartman dairesi olabilir, sadece biraz... gözetim altında." Dudakları yukarı kalktı. "Belki de bu kısmı ona söylememelisin."

"Yine de kabul etmeyecek."

Kartları bir kenara koydu ve anlayışla başını salladı. "Eğer evde kalmaya devam edecekse, ihtiyaç duyacağı pek çok değişiklik var. Onunla birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Boston'daydım ama geri taşınyorum."

"Eminim bu konuda mutludur."

Eğer bunu yaparsam, Aruba'ya taşınacağını söylediğine göre, bu bir
Ha
yır. Bunu kendime sakladım ve gönülsüzce mırıldandım.

Doktor tavuk tırmığı kaplı kâğıdını kontrol etti. "Sosyal İşçi onu yarına kadar göremeyecek. Çok fazla bilgi verecek, bu yüzden bugün olduğu gibi, fazladan bir çift kulağınızın olması daha iyi olacaktır."

"Burada olacağım."

"Güzel." O temizlendi onun Boğaz a Biraz.
"Çünkü o olabilir ve o zaten çok fazla şeyle
uğraşıyor."

Hissetmeden önce başımı
salladım. Bir şeyler
farklıydı.

Hava sanki artık yeteri kadar yokmuş gibi tel tel ve incelmış gibiydi.

Vücudum elektriklendi, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Etrafıma bakındım ama başka kimse fark etmemiş gibiydi. Koridordan aşağı bakmak için başımı çevirdiğimde nefesim kesildi.

Killian.

İri ve kötü görünümüyle koridorun sonunda, asansörün yanında duruyordu. Uzaktan bile gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Doktora başka bir şey söylemeden -hatta hiç düşünmeden- döndüm ve ona doğru yöneldim. Yürümek niyetindeydim ama birkaç adım sonra koşmaya başladım. Sonra da depar attım. Ona ulaştığımda -yine hiç düşünmeden- kendimi fırlattım.

Vücudum onunkine çarpınca bir adım geri gitti. Bir an dondu kaldı ve tam özür dileyecektim ki kolları etrafımda kilitlendi.

Sıkı.

İri eli başımın arkasını kavradı ve beni sert göğsüne doğru tuttu. Bu kadar yakın olduğum için uzun nefes verişini ya da vücudunun gevşeme şeklini kaçırmadım.

Onu iliklerime kadar hissettikten sonra beynim yeniden çalışmaya başladı. Ellerimi göğsüne koyarak arkama yaslandım.

Başımdaki tutuşunu bıraktı ama diğer kolunu yerinde tuttu.

"Buradasın. Burada olduğuna inanamıyorum." Kaşlarım düştü. "Burada ne işin var?"

Dudakları yukarı kalktı. "Buralardaydım, bir uğrayayım dedim."

Bana anlattıklarına göre Killian her yere seyahat etmiş. Ancak, işinin onu Tennessee'deki küçük bir kasabaya götürdüğünden şüpheliydim.

"Ha. Ha," diye kestirip attım. Bu boş ifadeyi uzun süre koruyamadım ve yüzüm yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir sırtışa dönüştü. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Not defterini tezgahın üzerinde açık bırakmışsın. İçinde hastanenin adı ve bazı bilgiler vardı," dedi, Bayan Susan'la konuşurken aldığım notlara atıfta bulunarak.

Hayatımda ilk kez dağınık alışkanlıklarım beni heyecanlandırıyordu. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Sonra, yorgun olduğum için değil. Stresli olduğum için değil. Steril temizlik dumanları kalan son beyin hücrelerimi de öldürmeden önce beni uçurduğu için değil. Sadece onu gördüğüme çok sevindiğim için gömleğini kavradım ve ayak parmaklarımin üzerinde yükselirken onu aşağı çektim. Hızlı bir öpücük için dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Dostça bir öpücük.

"Burada olduğun için teşekkürler dostum. Sen harika bir dostsun, dostum. Desteğinin anlamı çok büyük, amigo.

Ama dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda, o hızlı öpücük değişti.

Killian başımı tekrar avuçlamadan önce hiç tereddüt etmedi, kolu refleks olarak etrafımda sıkılaştı.

Beni ona doğru tutmasaydı bile kıpırdayamazdım. *Kahretsin, bu iyi hissettiriyordun* başka bir şey düşünemiyordum.

Benim vücut yapmadı ihtiyaç benim zihnin işbirliği için Tepki ver. Meme uçları sertleşti. İç kısımlar sıkıştı. Ciğerlerim sıkıştı. Başım döndü.

Şehvet sarhoşuydum ve Killian'ın kafası iyiydi.

İnce ipuçlarını aldığım kahve ve bal aromalı dumanı tam olarak tatmak istedim.

Ve sonra ona bir ağaç gibi tırmanmak istedim.

Ben yapmadım tabii ki. Ben olgun bir yetişkindim. Kamu ahlakının kuralları vardı ve ben de namuslu bir vatandaştım.

Ayrıca, ben fırsat bulamadan öpüşmeyi kesti.

Alnını alnıma yaslayıp kabaca "Seni özledim, mo chuisle" diye fısıldamasaydı, bu kayıp karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirdim.

"Ö y l e mi?" diye sorduğumda iltifat beklemiyordum ya da naz yapmıyordum.

"Evet."

Cevap veremeden -muhtemelen onu ne kadar özlediğimi ve bir ağaç gibi ona tırmanmak istediğimi itiraf ederek- arkamda keskin bir boğaz temizleme sesi duyuldu.

Fizyoterapisti görmek için döndüm.

Bana yan gözle bakmıyordu, tam tersine pis pis bakıyordu. "Büyükannen seni bekliyor. Doktora raporumu hazırlayabildiğim zaman vereceğim." Son bir yargılayıcı bakışla asansöre adımını attı.

Killian'ın kollarındaki hikâyem, o daha lobiye inmeden tüm hastaneye yayılacak.

"Ve ben orada, o sevgili, tatlı kadına yardım etmek için özveriyle çalışıyordum. Tüm bunlar olurken, hoppa torunu koridorda bir canavarla birlikte oluyordu, sanki herkes ve Tanrı onları görmüyormuş gibi. "Anne gibi, kız gibi.

"Kimdi o?" Killian sordu.

"Meema'mın fizyoterapisti, Tanrı onu korusun."

Kıkırdadı. "Ciddi görünmediğin tatlı sözler."

Yüz ifadem fırtınalı kalmaya devam etti. "Hayır, kesinlikle onları kastediyorum. Ama güneyli anlamında."

"Ninen nasıl?"

Bunun üzerine yüzüm aydınlandı. "O uyanık. Yani, zayıf ve konuşması kesik kesik ve bundan sonra asla iyileşemeyeceğini söylediler ama sorun değil çünkü uyanık." "Hadi, seni onunla tanıştırayım" demeden önce çok ihtiyacım olan nefesi aldım.

Yol boyunca gözler üzerimizdeydi. Bunun bir nedeni de tanımadığımız bir yüzün yarattığı doğal merakı. Tanıdık olmayan yüzü seksi, tehlikeli ve agresif bir şekilde erkeksi olduğu için daha da fazla dikkat çekiyordu.

Ve fısıldar.

Meema'mın odasına vardığımızda fısıldadım, "Bir ziyaretçi için hazır olduğundan emin olacağım." İçeri girerken ellerimi yıkamak için durakladım. "Sadece benim."

Meema güldü. "Doktorlardan hiçbirinin tüylü terlik çizmeler ve taco taytlarla dolaştığını düşünmemiştim."

Kendime baktım ve gülmekten kırıldım. Ya kendime gülecektim ya da yaltaklanacaktım.

Taytlarım gerçekten de taco ve tortilla cipsleriyle kaplıydı. Büyük boy tişörtüm omzumdan sarkıyordu, önünde bir kase guacamole ve gururla "*Fazladan olmakta sorun yok*" yazıyordu. Ayaklarımda tüylü sıcak pembe terlik çizmeler, dağınık topuz yapılmış saçlarım ve makyajımın zerresi bile yoktu, kesinlikle bir *görünümdü*.

İyi bir bakış değil ama yine de bir bakış.

"Öyle olmalı," dedim. "Eminim ayaklarının üzerinde geçirdikleri onca zaman bu terliklerle çok daha iyi geçecektir."

Perdenin arkasından baktım ve onu elinde kumandayla istasyonlar arasında gezinirken gördüm.

Kardashian'ın bir tekrarında durduğunda sırtıttı. "Neden orada dikiliyorsun? Bu iyi bir tane."

"Şovunuzu bölmek istemem ama bir ziyaretçiye hazır mısınız?"

Bana doğru döndü ve gözlerini kısmadan önce gülümsedi. "Bu kilisedeki Bayan Betsy değil, değil mi? Torunu ona o aptal suratlarla nasıl selfie çekileceğini göstermiş. *Tatile* çıktıktan sonra benim böyle güzel bir fotoğrafımı çekmeye bayılırdı," dedi ve parmaklarını havaya kaldırarak tırnak işareti yaptı, "*tatil*." Ellerini yanaklarına götürdü ve yüzünü geri çekti.

Görünüşe göre Bayan Betsy'nin ufak bir kıvrımı var.

Başımı salladım. "Hayır, aslında arkadaşlarımdan biri."

"Eski çetenle temasa geçtin mi?"

Bize çete demesine gülmemek için kendimi zor tuttum. Serttik, tamam. Ara sıra geç dönerek kütüphanede kargaşaya neden oluyorduk. Film kiralama yerinde aylak aylak dolaşırken, perdeli 'sadece yetişkinlere özel' alanın içine bakmaya cesaret etmeye çalışıyorduk - hiçbirimiz bunu başaramamıştık. Tatlı, gevrek olanlardan olduğunu doğruladıktan sonra poşetin geri kalanını satın almadan önce ara sıra üzüm aşırarak.

Evet, bir grup vahşi asiydik.

"Hayır, bu Massachusetts'ten bir arkadaşım. O-"

Kadın bilerek gülümsedi. "O, ha? Evet, bu... arkadaşla tanışmayı çok isterim."

Tanrım, bana yardım et. Bu onun çöpçatanlık yapmasından daha kötü olacak.

Killian'a geri döndüm ve Meema'nın en iyi şekilde davranması için sessizce dua ettim. Koridora adım attığımda gülümsedim. "Hazır mısınız?"

"Evet."

Beni takip edeceğini düşünmüştüm ama bir eli kapıyı bizim için açık tutarken diğer eli benimkini kavradı. Meema'ya herhangi bir fikir vermek istemediğim için çekip kurtulmaya çalıştım ama o elini daha da sıktı. "Killian," diye tısladım.

İtirazımın geri kalanı, beni neredeyse sürükleyerek perdenin önünden geçirmesiyle kesildi.

Ve Meema bunların hiçbirini kaçırmadı, bu da felcin bilişsel becerilerini endişelendikleri gibi bozmadığını kanıtlıyordu. Gözleri kenetlenmiş ellerimize odaklanmıştı ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. Mavi gözleri neşeyle parlıyordu ve örmek için bebek battaniyeleri planladığını görebiliyordum.

"Meema, bu Killian Nox," dedim iç çekerek, elimi geçici olarak ona ait olduğunu kabul ederken bir yandan da bundan ne kadar hoşlandığımı itiraf etmemeye çalışıyordum. "Killian, bu benim meema'm, Bayan Carol Anne Allan."

"Hanımefendi," diye gürledi Killian. "Sonunda sizinle tanışmak güzel. Gus bana çok şey anlattı."

Olacağını hayal ettiğim ya da endişelendiğim her şeyde, hiçbiri meema'mın kıkırdamasının gerçekliğine yaklaşmadı. Hoppa bir kız gibi. Yanakları kızardı ve elini uzattı. "Bana hanımefendi deme. Kendimi yaşlı hissettiriyor."

Bunu ilk kez duyduğum için kaşlarım kalktı.

İnsanların ona milyonlarca kez 'hanımefendi' demesine rağmen hiç itiraz etmemesi ne kadar komik.

Onun uzattığı eli kabul etti. "Bana Carol Anne de." Bu açıklama üzerine diğer kaşım havaya kalktı.

"Tamam, Bayan Carol Anne," dedi gülümseyerek.

Bu da meemamı kıkırdattı. "Bu aksan da ne böyle, Killian? Tabii sen de muhtemelen benimki için aynı şeyi düşünüyorsundur ama buralarda tipik olan bu."

"İrlandalı ve İskoç karışımı."

"Sen onlardan biri misin?"

"Evet. İskoçya'da doğdum ama gençken İrlanda'ya taşındım." İç çekerken hüzünlü görünüyordu. "Eminim oranın manzaraları çok güzeldir." Gözleri benimkileri buldu. "Evet ama buradakiler çok daha güzel."

Meema bunu da kaçırmadı ve iç çekişi hüzünden çok baygınlığa dönüştü.

Oh, kahretsin. Ben onun davranışları için endişelenirken, kontrolden çıkan o oldu. Bu gidişle yarınki düşüncümüzü planlıyor olacak.

Tam da ona alışılmadık derecede soğukkanlı olduğu için zihinsel olarak destek verdiğim sırada bana baktı ve açık sözlü oyununu artırdı. "O doktora ilgi göstermemene şaşmamalı. Yakışıklı olabilir ama -"

"Meema!" Sözü nü kestim.

Killian'ın dudakları eğlenerek kıvrılmıştı ama ela gözlerinde bir fırtına vardı. Çenesi sıkılıydı ve uzun kollu kazağının içinden bile kol ve omuz kaslarının daha belirgin olduğunu görebiliyordum.

Uyarımı dikkate almayarak Killian'a, "Bana gizlice çay ve kurabiye getirebilirsen, seninle kendim evlenirim," dedi.

Ellerimi kalçalarım a koydum, yüz ifadem ve ses tonum kuşkuluydu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ne?" Kollarını kaldırdı, gerçi sol kolu o kadar yükseğe çıkamıyordu ama avuçlarını masummuş gibi açtı. "Bayan Betsy'nin torununun dediği gibi, sadece söylüyorum."

Önce Snapchat, şimdi de tavır mı? Bayan Betsy kötü bir örnek gibi görünüyor ve bence Meema artık onunla takılmamalı.

Lanet olsun, burada Çılgın Cuma'yı yaşıyoruz.

Yatağın içine biraz çöktü ve iç çekti. "Bebeklerden bahsetmişken-" diye gelişigüzel konuşmadan önce kendimi hazırlamıştım bile.

"Hayır!" Düşündüğüm den çok daha yüksek sesle bağırdım.

Bunun birilerini uyarmak için yeterli olacağı düşünülebilir ama hayır. Benim meema'm değil. Carol Anne Allan değil.

İkiye katladı. Sert.

Dramatik bir etki yaratmak için titreme numarası yaparak serum takılı elini ve hastane bantlarını yüzüne doğru kaldırdı ve dikkatimizi alt dudağına çekti. "Hastanede olmak bana şunu fark ettirdi-"

"Hayır. Hayır. Hayır. Nu-uh." Hâlâ Killian'ın elinde olan elimi çekerek onu odadan dışarı sürükledim. Onunla yalnız kalacağına güvenmiyordum. Onu Tennessee'ye taşınması, arazisine bir ev inşa etmesi ve içime o kadar çok bebek koyması için kandırmıştı ki, insandan çok tavşan olacaktım.

Bunun bir kısmı tamamen cazip bir olasılık olmasa da, yine de onu onunla bırakmıyordum.

Koridora çıktık ve Killian'la yüzleşmek için arkamı döndüm. "Çok özür dilerim."

"Nineni sevdim. Çok alıngan."

"Bunu ona söylemelisin, çok hoşuna gider." Üzerinde düşününce, onu zaten sevdiğinden daha fazla sevmesine gerek olmadığına karar verdim. Zaten ürememizi öneriyordu. Ondan daha ne kadar hoşlanabileceğinden emin değildim ama bunu öğrenmeye de hevesli değildim. "Boş ver. Ona söyleme."

"Kurabiye alabilir mi?" diye sordu. "Kiralık evimde bir kutu var."

"Nereden?"

"Massachusetts."

"Kendi kurabiyelerinizi mi getirdiniz?" Başımı öne eğdim. "Burada fırın olmayacağından mı endişelendin?"

"Bir arkadaşın büyükannen için gönderdi."

O alışılmadık ve gittikçe sıklaşan kıskançlık acısı vurdu. "Arkadaşın benim meema için kurabiye mi gönderdi?"

Doğru, Nijeryalı prensten paramı alıp Florida'daki köprüyü satın aldıktan sonra, bölgede benimle tanışmak isteyen ateşli MILF'leri görmeye gideceğim. Sonra da arkadaşının verdiği kurabiyeleri deneyeceğim.

O kadar saf mı görünüyorum?

"Dün gece arkadaşlarla bir şeyler içmeye çıktık ve içlerinden biri karısını da getirdi. Onu seveceksin, bir fırını var. Uçağıma yetişmek için ayrıldığımda, Jake'i arabadaki fırın artıklarından oluşan kutuyu bana vermesi için dışarı çıkardı. Dün tazeydi ama havaalanında acıktığım için bir kurabiye ve bir kek eksikti. Bu kızın bir yeteneği var."

Her zamanki gibi, Killian benim için her şeyi ortaya koydu. Sormamı beklemedi. Kendini tutmadı.

Ellerimizin hâlâ birlikte olduğu yere bakarken, başparmağı bileğimin iç kısmında yumuşak daireler çizirken, daha çok onun gibi olmam gerektiğine karar verdim. Cüretkâr ve açık sözlü olmalıydım, beynimin melodramatik girintilerinden geçerek hayal gücümü zorlamak yerine önemli soruları sormalıydım.

Uzun bir soru listem vardı.

Ama hastanenin ortasında, meraklı izleyicilerin ve çöpçatan Meema'nın her etkileşimimizi izlemesi için tasarlanmamışlardı.

Başımı yuvarlak masaya doğru salladım. "Hemşirelere soracağım ama sanırım birkaç tanesi yeterli olacaktır."

"Şeker ya da limon sever mi?" Kaşlarımı indirdiğimde ekledi, "Çayında."

Ne kadar yanlış olsa da gülmekten kırıldım. Hem de zavallı adamın suratına. Duygusal birkaç günü, hastane dumanını, uykusuzluğu ve şehvet sarhoşu ve Killian kafalı olmamı suçladım. Bir kez başladım mı, duramadım. Histeriklerimi bastırmak için yüzümü göğsüne gömdüm.

Sonunda komikliğimi kontrol altına aldım, ancak hala nefes nefese ve kıkırdayarak açıklıyordum, "Sıcak çay değil. Burada o şeyden hiç bahsetme. O tatlı çay içer. Buzlu değil. Sıcak değil. Tatlı."

Hâlâ kaybolmuş görünüyordu ama başını salladı. "Ben hemşireyle konuşmaya gidiyorum. Sen ninenin yanına otur."

Ona vermek istediğim bir cevap olduğu için başımı salladım. "Teşekkürler."

"Evet." Kavrayışını gevşetene kadar yakın durduğumuzu, hala el ele tutuşurken sessiz bir konuşma yaptığımızı fark etmedim.

Kahretsin, Pazar günü kilisedeki sıralar çalkalanacak.

Sonra, sanki bu yeterince dedikodu malzemesi değilmiş gibi, Killian umursamaz bir tavırla dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Geçen seferkinin aksine, ağzını kapalı tutmadı. Dili dudaklarımin kenarıyla oynadı ve ben de otomatik olarak onları ayırdım. Dişlerini alt dudağımda hafifçe gezdirdikten sonra dilini tadına bakmaya yetecek kadar içeri soktu.

Çok daha fazlasının fısıltısı.

Geri çekildi ve yanağımı okşadı. "Seni gerçekten çok özledim, mo chuisle." Masaya doğru dönerek beni sallanır halde bıraktı, annem gibi güneşli bir dilbere dönüşmeme iki saniye kalmıştı.

"Bu adamın çok güzel bir kızı var," diye mırıldandım.

Kendimi toparlayarak Meema'ya ağzının payını vermek için odaya geri döndüm. Perdeyi yana ittim ve onun yan tarafına kıvrılmış, yüzü bana dönük olduğunu gördüm. Bir an durdum ve nefes alışını izledim. "Uyumadığını biliyorum."

"Kiliseye ya da okula gitmek istemediğin onca zaman sen de öyle değildin ve ben de bunu yanına bıraktım."

"İyi, iyi. *Uyu*," dedim alaycı bir tavırla. "Killian'ın Boston'daki bir fırından getirdiği kurabiyeleri ve diğer şeyleri yemekten mutluyum."

Sanki yayla yüklenmiş gibi fırladı ama gözleri kısık ve ihtiyatlıydı. "Bunlar iyi mi? Çünkü Margaret Parker o zamanlar çok moda olan bir cupcake dükkânı açmıştı ve tadı domuz yağıyla kaplanmış kanepe dolgusu gibiydi. Bir fırın açabiliyor olmanız açmanız gerektiği anlamına gelmez."

"Killian tatlıyı pek sevmez ama dün bir kurabiye ve bir kek yedi."

Ellerini kucağında birleştirdi ve düşünceli görünmeye çalıştı ama gözlerindeki neşe onu ele verdi. "Sanırım bir ısırık almayı deneyebilirim."

"Ne fedakârlık ama," diye mırıldandım.

"O da neydi?" diye sordu, beni çok iyi duyduğunu ve kendimi kurtarmam için bana bir şans verdiğini belli eden bir ses tonuyla.

Başımı salladım. "Nu-uh. Olmaz öyle şey. Bu ses bende işe yaramıyor."

Bu sefer.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve hemen ardından dışarı doğru savurdum. "Tüm bu bebekler de neyin nesiydi?"

Kemikli bir omzunu kaldırdı. "Daha önce asansörün yanında sanki kendi kişisel yatak odanızmış gibi öpüştüğünüz için, onayladığımı açıkça belirtmek istedim."

Yüzüm tavana dönük olacak şekilde başımı geriye atarak nefes aldım ve sabır ya da zaman makinesi için dua ettim.

Zaman makinesinin daha olası olduğundan emindim.

Sükunet sağlanmayınca, "Nasıl öğrendiniz?" diye sordum. "Siz farkına varmadan önce bu geceye kadar vaktim olduğunu düşündüm."

"Hemşirelerin istasyonu asansörü net bir şekilde görüyor ve meraklı bir hemşirenin ilk haberi almaya çalışması için birkaç dakika fazlasıyla yeterli bir süre. Burada dedikodunun nasıl yayıldığını unuttun mu?" Dudaklarını büzdü ve bileğini salladı, tavrının timsaliydi. "Muhtemelen öpücüğü senden önce öğrenmişimdir."

Bayan Betsy ve torunu kesinlikle kötü haber.

Tavırları bir yana, o haklıydı. Dedikodu ve söylentiler hızla yayılıyordu.

Ve ne kadar kötü yanabileceklerini çok iyi biliyordum.

İçimdeki hava boşalmış gibi omuzlarım çöktü ve kendi tavrım kayboldu. "Özür dilerim, yapmamalıydım-"

Gülümsemesi, ergenlik dönemim boyunca olduğu gibi sevgi dolu ve cesaret vericiydi. "Hayatını yaşa, tatlım. Kimsenin ne dediği umurumda değil, senin de olmamalı. Aslında, erkeğine iyice baktıktan sonra, sadece umursamıyorum değil, aynı zamanda bundan yanayım. Bayan Betsy'nin damadı Tom'u gördün mü? Yaban domuzuna benziyor. Huyu da öyle. Seni güneşin doğuşunu izler gibi izleyen yakışıklı sevgilinle dolaşıyorsun. Herkesin gördüğünden emin ol. Tom'a ne kadar Snapchat filtresi takarsa taksın, Bayan Betsy'ninki bunu geçemez."

"Meema," diye mırıldandım, gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Küçüklüğün kalıtsal olduğunu kim bilebilirdi?

"Cumartesi günleri Big Mike's'ta kaba bir sarhoştur ama Pazar günü sıralarda yüksek ve kudretli davranır."

"Big Mike's?"

"November'ın babası. Bir striptiz kulübü var."

"Oh." Striptiz kulüplerine karşı bir şeyim yoktu ama ikiyüzlülere çok karşıydım. "O zaman çirkin domuz Tom olmak berbat bir şey."

Bana kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Şimdi, o gitmişken bana şu sevgilinden bahset. Benden saklıyormuşsun."

Başımı salladım ve tekrar denedim. "Biz arkadaşız."

"Seni aptal olman için yetiştirmediğimi biliyorum. Ya kör olacağın için bu hastane yatağında olman gerekiyor ya da bilerek cahillik ediyorsun. Hangisi?"

Bir sandalyeye çöküp ayaklarımı altına aldım. "Resmi olarak sadece arkadaşız. Buraya uçtuğunu bilmiyordum. Ve coşkulu dinleyiciler kulaklarını on bire kadar açtıkları için konuşma fırsatımız olmadı."

"Tamam. Onu evime götür ve konuş. Haklı olduğumu göreceksin."

Onun önerisiyle başım geriye gitti. "Meema, ben gitmiyorum." "Ben sana gitmeni söylüyorum ve hasta olan benim."

"Gitsem bile Killian'ı senin evine götürmeyeceğim."

Küstah bir bilek hareketi daha. "Eminim o odaya gizlice soktuğun ilk çocuk o değildir."

Aslında olurdu.

"Huh," diye mırıldandı, yüz ifademi okuyarak. "İyi bir kız olduğunu biliyordum, ama belki de *fazla* iyiydin. Erkekleri gizlice içeri almak bir geçiş töreni gibi. Geç olması hiç olmamasından iyidir. Merdiven kulübede, Killian pencereye tırmanırken yağmur oluklarına dikkat etsin."

"Onu ağrılayacak vaktim olmayacak. Bütün gece kilisede olacağım, mumlar yakıp senin için dua edeceğim."

"Bu Katolik," diye işaret etti.

"Evet ama şu anda hayatında İsa'ya o kadar çok ihtiyacın var ki, ben dallanıp budaklanıyorum."

Meema gülererek uzandı ve kolumu okşadı. "Seni ziyarete geldiğim için çok mutluyum. Seni çok özledim."

"Sana daha önce de söyledim, temelli buradayım. Geri taşınmıyorum."

Kahkahası kıs kıs gülmeye dönüştü. "Bunu ona söylerken iyi şanslar."

Elini kendi elimle kapatarak nasıl hissettirdiğini düşündüm.

Sıcak.

Yumu

şak.

Yaşıyor.

"O iyi adamlardan biri değil," diye fısıldadım kısık bir sesle. Başımı sallarken gözlerim büyüdü, içimden bir şey söylediğim için kendimi dövüyordum. "Kötü de değil. O... gri."

Meema etkilenmiş görünmüyordu. Nadiren öyle yapardı. "O kaslar ve dövmelele avukat olduğunu düşünmemiştim. Zaten bir avukatla iyi anlaşacağını sanmıyorum."

Benim çenem düştü ama Meema'nın dikkati televizyondaki dramadaydı.

Ona Blake'ten hiç bahsetmedim. Ya şehirde casusları var ya da İşaretle.

Her ikisi de farklı olasılıklardır.

Ne diyeceğimi bilemediğimden cevap veremedim Killian elinde bir kutu tatlı, Meema'nın çayı ve benim için kocaman bir kahve ile odaya geri döndü - tam da sevdiğim gibi hazırlanmıştı.

Bir elinde çayı, diğerinde çöreği tutan Meema bana sırıttı. İfadesi ona hak veriyordu ama bu onun "Sana söylemişim" diye fısıldamasına engel olmadı.

Haklı olduğu zaman kendini çok beğeniyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CINAYETİ AZALTIN

GUS

Kiraladığım SUV'un direksiyonuna geçtim. bir X-ers şarkısı söyledi. Gergin bir enerjiyle huzursuzdum ve coşkulu performansım bile yardımcı olmuyordu.

Bir gün önce, inanılmaz unlu mamullerin tadını çıkardıktan sonra Meema uyuklamaya başlamıştı. Killian'ın beni hastaneden gerçek bir masada yemek yiyecek kadar uzun süre ayrılmaya ikna etmesine izin vermiştim ama restoran küçük olduğu için konuşacak kadar mahremiyetimiz yoktu.

Hastaneye döndüğümüzde, Meema güvenliği beni binadan çıkarmakla tehdit etmişti. Daha bir gün bile uyanmamışken gitmeyi reddederek topuklarıma yapıştım. Açıkladıktan sonra, ertesi gece ayrılmam şartıyla yumuşadı.

Ona göre, kendisine 'genç bir doktor sevgili' bulmasını engelliyordum.

Ayrıca ona göre kokuyormuşum.

SUV'un sınırları içinde, bu konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Bir.

Bu yüzden duş almak için Killian'ın otel odasına gidiyordum. Ben duş alır, sonra odasında yemek yer, konuşur ve...

İşte o anda mantıklı beynim amcığımınla savaşa girdi ve her şey bir şekilde bozuldu.

Savaş yolculuğun geri kalanında, duşta ve hatta sonrasında da devam etti. Killian elinde ikimizin ihtiyacından daha fazla yiyeceklerle içeri girene kadar kararımı vermemiştim.

Dövüş sekizgeninde minderde yatarken beynim nakavt olmuştu. Metaforik amcığım zafer turu atıyor, şatafatlı bir şekilde süslenmiş prezervatifi şampiyonluk kemeri olarak tutuyordu.

Geçirdiğim uzun haftadan sonra sayıklıyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Killian'ı istedim. Hem de çok.

Çantaları küçük masanın üzerine koymak için döndü.

"Aç mısın?" O daha ne olduğunu anlamadan peşine düşmüştüm.

Ela gözleri irileşti, ama ağzını açabilmem için başını öne eğdi.

Beni hastanede öpmüştü. Sık sık. Ama onlar küçük gagalamalar ve çalıntı öpücüklerdi.

Odasının mahremiyetinde ise tüm bahisler kapalıydı. Öpüşmeyi derinleştirdi, dudaklarımı morarttı ve ağzımın tadına baktı.

Ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin -ki acayip muhteşem hissettiriyordu- bu bir alaydı.

Aramızda çok fazla kıyafet varken vücudunu benimkine bastırdı. Ağzında kalan kahve ve dumanlı bal kokusu. *Uzun, kalın* sertliği karnıma baskı yapıyordu.

Öpücük, tutkulu ama çok kontrollü.

Bu kontrol, bunun sadece bir öpücük olduğunu ve çok daha iyi bir şeyin başlangıcı olmadığını anlamamı sağladı. Gömleğinin eteklerine uzandığımda, onu çıkarmamı engelleyeceğini biliyordum. Bu beni denemekten ya da tahminim gerçekleştiğinde hayal kırıklığına uğramaktan alıkoymadı.

Dudaklarını dudaklarımdan ayıran Killian, "Beni öldürüyorsun," diye inledi. Yakaladığım ellerimi salladım. "Hislerimiz karşılıklı."

Onları kaldırarak her iki avucuna da birer öpücük kondurdu. "Konuşmamız gerek."

Yarı şaka yarı umutla başımı eğdim ve "Beni tekrar nasıl öpeceğin hakkında mı?" diye sordum.

Beni bıraktı ve arkasına uzanarak bir silah çıkardı. Masanın üzerine koydu. "Bu konuda. Bizim hakkımızda."

"Tamam, ama bence silah yemek çatalıyla birlikte sağda olmalı." "Sola," diye düzeltti.

"Ha?"

"Yemek çatalı soldadır. Bıçaklar ve kaşıklar sağdadır."

"Oh. Bunu nereden biliyorsun?"

"O konuya geleceğiz. Oturun." Bir çantadan kâğıt tabaklar ve paket servis kapları çıkardı, aç olmadığım bir akşam yemeğini servis etti.

Ta ki önüme serilen Meksika yemeği pornosunu görene kadar.

Sanırım

kemirebilirim.

Killian için.

O kadar zahmete girdi, duygularını incitmek istemem.

O daha tabağı tamamen indirmeden ben içine dalmıştım.

Kendi yemeğini hazırladı ve sandalyesini benimkine yakın olacak şekilde küçük yuvarlak masanın etrafına getirdi. Bana doğru eğerek oturdu. Her zamanki gibi masayı benim için hazırlamakta tereddüt etmedi. "Zaman geçirdim."

"Tamam," dedim. Yargılayıcıydı elbette, ama öyle olup olmadığını merak etmişim. Vücudu gerildi. "Uyuşturucu sevkياتını artırmaktan tutuklandım."

Bu onun söylemesini beklediğim son şeylerden biriydi.

Ve söyleyebileceği birkaç şeyden biri, her şeyi çılgılık atarak durdurabilirdi.

"Killian-" diye başladım, hissettiğim kaçma içgüdüsü soğuk ses tonumda belirgindi.

Gözleri benimkilere kaydı ve beni sakinleştirmek için elini uzattı. "Öyle değil, mo chuisle."

"Annem ben onunla yalnızken aşırı dozdan öldü. Bunu düzeltmek için bana verebileceğin hiçbir gerekçe yok."

Ela gözleri duygularla doluydu. Öfke.

Sempati.

Korku.

Bileğimi tutmaya devam etti. "Ben anlaşma yapmadım. Yemin et. Ama açıkladıktan sonra hâlâ böyle hissediyorsan, hemen şimdi eve uçacağım." Başımı sallayınca devam etti. "Babam ben gençken öldü. Arabaya bindik, işe gittik, oraya hiç varamadık. Annem tek başına dayanamadı, biz de İrlanda'ya taşındık ve

onun erkek kardeşi. Birkaç yıl sonra çiftte vatandaşlık aldık ve Amerika'ya taşındık. Her zaman bunu yapmaktan bahsederdi, bunun kendisinin ve babamın hayali olduğunu söylerdi. Bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim. Hasta olduğunu anladığım anı asla unutmayacağım. On altı yaşındaydım, bir grup suçlu arkadaşla birlikte koşuyorduk ve önemsiz bir şey için tutuklanmıştık. Annem gelip beni karakoldan almak zorunda kalmıştı. O berbat yeşil sandalyede, sürekli yanıp sönen sert ışığın altında oturuyordu ve yorgun görünüyordu. Sadece benim yüzünden değil. Vücudu onu terk ettiği için."

Kızgın olabilirdim -kalbim kırık bir şekilde öfkeliydim aslında- ama duygusuz bir canavar değildim. "Killian, çok üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Hıyarın tekiydim. Eve vardık ve ben başladım. Cevaplar istedim. Her şeyi kırıp döktüm. Çok korkmuştum. Annem... Beni tutmadan önce ölmek üzere olduğunu biliyordum. Bana sarıldı. Beni sevdiğini söyledi. Sonra bana kronik böbrek hastası olduğunu söyledi. Bazı enfeksiyonlar geçirmişti ama detayları paylaşmamıştı, ben de sormamıştım. Bunun normal bir kadın hastalığı olduğunu düşünmüştüm. Gelecek vaat eden bir klinik araştırmaya kabul edildikten sonra bizi Amerika'ya taşıdı ama o zamana kadar artık çok geçti."

Sanki orada olduğumu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi bileğimi sıktı. Ve anılarında kaybolmaması için bir bağa.

"Amcamın gönderdiği parayla bile riskli alternatif tedavileri karşılayamıyordu. Doktor ziyaretleri, testler, hastanede kalış süreleri, ilaçlar... Biriktikçe birikti, onu kurutmaya çalıştılar. Ve sadece o da değildi," diyerek adeta tükürdü. "Kanserden, böbrek hastalığından ya da her ne haltsa ondan ölmek üzere olan bir grup insan hastanenin pis bodrumunda buluşuyor, ölümle yüzleşirken bahşiş ve ot ticareti yapıyordu. Çoğunun daha güçlü bir şeye gücü yetmiyordu. Her gün acı içinde yaşıyorlardı. Acı çektiler. O da acı çekti."

"Çok üzgünüm," diye tekrarladım, kelimeler boş ve faydasız görünüyordu.

Ama sözlerim üzerine Killian'ın gözlerindeki gölgeler kayboldu ve başparmağı iç bileğimi okşadı. "O... zamanı geldiğinde, amcam İrlanda'ya geri dönmemizi istedi ama annem reddetti. Conor Amcam onu en iyi bakım merkezine yerleştirdi ve iyi arkadaşlarından biri de benim geçici velayetimi aldı. İkimize de bakıldı ve o rahat etti. Herkes bu kadar şanslı değil."

"Bekle, sen de mi oradaydın?"

Kaşları çatıldı. "Evet, her zaman. Başka nerede olabilirdim ki?"

"Hapishane mi?"

Başını iki yana salladı. "Neyse ki annem ben içeri girmeden önce öldü." "Ne yaptığınızı bilmiyor muydu?"

"Evet, yardım bile etti. Ama beni kilitli görmek onu öldürürdü.

yuk

arı." Eğer çoktan geçmişse, her ne kadar karanlık bir mazereti olsa da ilaçlarını karşılamasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ve bu beni kızdırdı çünkü içten içe, bir şekilde bunu düzeltebileceğini ummuştum. Birlikte olamayacak olsak bile, en azından yaptığı şey için ondan nefret etmek zorunda kalmayacaktım.

Yayılmasına yardım ettiği zehir için.

"Madem o gitmişti, neden hâlâ uğraşıyordun-" diye sorarken ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

"Sana söylemiştim, ben asla anlaşma yapmam, mo chuisse."

"İyi. Neden hala... her neyse onu yapıyordun?"

"Bu, her şeyin şimdiki gibi kilitlenmesinden önceydi. Annem grubundaki insanların neye ihtiyacı olduğunu öğrenirdi ve bazı eczacılarla bir anlaşmam vardı. Doktor arkadaşları fazladan reçete gönderirdi, onlar da sorgusuz sualsiz doldururlardı. Ya da onlar başka tarafa bakarken ben ve arkadaşlarım birkaç kutu alırdık. Zararlarını karşılıyorlardı ve hastaların getirdiği parayı ceplerine indiriyorlardı."

"Neden o parayı normal yoldan reçetelerini almak için kullanmadılar?" Saçmaladığımı söyleyerek sordum.

"Uçuşunuza baktığınız zamanı hatırlıyor musunuz? Birkaç yüz dolarlık bir bilet, insanlar çaresiz kaldığında aniden bin doların üzerine çıkar. Ya da bir restoranda bir kadeh şarap sipariş ettiğinizde. Her şişe altı bardak alır. Bardak başına on dolar alıyorlar, bu da on beş dolarlık bir şişe için altmış dolar eder."

İçimdeki şarap aşığı bu tür bir hakareten her zaman kişisel olarak rahatsız olmuş ve dışarıdayken sipariş vermeyi reddetmiştir.

Aynı uygulamaların tıpta da olup olmadığını hiç düşünmemiştim. İnsanların boktan olduğunu biliyordum ama cüzdanlarını insanların hayatlarından üstün tutmaları daha da boktandı.

"Peki anlaşmanızda ne sorun çıktı?" Ben sordum.

"Birlikte çalıştığımız bir eczacı emekli oldu. O sırada annem çoktan gitmişti ve biz de geri dönüyorduk. Bunu söylemek çok bencilce, düşünmem gereken kendi geleceğim vardı. Ama eczacının yerine gelen adam yardım etmek istediğini söyleyerek bize geldi. Yaptığımız şeyin onurlu olduğunu düşündüğünü söyledi. Sonra kendi adamına ilaçları takviye ettirirken bizi silah zoruyla alıkoydu. Üçümüz, on yedi yaşındaydık ve hayatlarımızın bir ton bokla uçup gitmesini izliyorduk. Daha önce hiç dokunmadığımız kadar güçlü bir maldı ve toplamda yakaladığımızdan daha fazlaydı. Satarak para kazanacaktı ve yine de zararını karşıladı çünkü polisleri içimizden birinin yükü alıp gittiğini söylemişti. Üç sokak çocuğu bir eczacıya karşı mı? Anahtarları atmak için bekleyemediler."

"İslahevine gitmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Aldığımızı düşündükleri yükle ve doğum günlerimiz yaklaşırken, onların gözünde birer yetişkindik."

Dairesini düşündüm. Bisikletini. Birinci sınıf biletimi.

Asit midemi yaktı ve yukarı çıkmakla tehdit etti. "Hâlâ bunu mu yapıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Resmi olarak değil. Bok sokaklara düşüyor çünkü çatlaklardan düşüyor. Ya da insanlar itiyor. Arada bir, ihtiyacı olan insanlara ulaşabilsin diye biri benim ellerime itiyor. Ama bu pek sık olmaz. Ve *adamlarımdan* biri adımı ve bağlantılarımı kullanarak daha ağır mallar satmaya başladıktan sonra, muhtemelen bir daha olmayacak."

"Serbest çalıştığınızı söylemişsiniz. Gerçekte ne iş yapıyorsun?"

"Yalan söylemedim. Tüm işlerim serbest. Ben bir özel dedektifim."

Sürprizlerle dolu bir gece.

Kool-Aid adamı 'Ohhh yeah' diyerek duvarı delebilir ve ben gözümü bile kırpamazdım.

Alnımın ortasında duygusal kırbaçtan dolayı ağrımaya başlayan bir noktayı ovuşturdum. "Aldatan eşleri bir süre takip edip

Yaşamak mı?"

"Kahretsin, hayır. Bu bok sıkıcı ve iç karartıcı." Bir an durdu ve düşünürken sakalını sıvazladı. "Biri -ya da bir şey- kayboluyor, insanlar onu bulmam için bana tonlarca para ödüyor."

"Bu kulağa... normal geliyor. Yasal." "Yasal" diye eklediğimde ses tonum inançsızlıkla doluydu.

"Yöntemlerim yasal değil." Tereddüt ya da saçmalık yok. "İnsanlar benden ölesiye korkuyor çünkü kendimden ve benim için çalışan adamlardan başka kimseye sadakatim yok. Eğer bir işi kabul ediyorsam, ona inandığım içindir. Bu da ne yapmam gerekiyorsa yapacağım anlamına geliyor. Kararlıyım." Gözleri kızarmıştı. "Eğer bir şeyi istiyorsam, o benimdir."

Kahretsin, bu çok ateşli. Neden sıcak? Neden vücudum şu anda bana ihanet ediyor?

"Bu, kötü insanlara kötü şeyler yaptığım anlamına geliyor," diye devam etti. "Size söyledim, ben iyi adam değilim ama en kötüsü de değilim."

O Batman.

Sadece daha karanlık, daha cesur ve daha fazla cinayet içeren bir yeniden başlatma. Ve yarasa kostümünde meme ucu görünmüyor.

KILLIAN

Sözümü tutmayacağım.

Hayatımda hiç sözümü tutmamıştım. Ama Gus'a, eğer isterse o gece eve uçağımı söylediğimde, bu düpedüz bir yalandı.

Yemeğini tabağının etrafında itti. "Yani yemekten önce ayrıldığınızda bir şeyler eksik miydi?"

"Fısıltıları takip ediyordum. Ama ertesi gün *biri* kayboldu," dedim ve ona Rick, Harlow ve Kase'den bahsettim.

Sonlara doğru kızgın görünüyordu ve onu kızdıracak bir şey söylediğimden endişelendim.

"O pislik!" Elimi onunkinden kurtardı ve ben de hazırlandım. Yine de ayağa kalkmadı, sadece küçük yumruğunu masaya vurdu. "Onu uyuşturucuya alıştırıp fahişelik mi yaptıracaktı?"

"Evet."

"O şerefsiz. Onu sen mi öldürdün?" "Evet," dedim tekrar, daha temkinli.

"Güzel. Umarım canını yakmışsındır. Ve umarım sorumlu adamı daha da acı verici bir şekilde öldürürsün."

Kimin kaşlarının daha yukarı kalktığından emin değildim, onun mu benim mi? Sözleri kafama dank ettiğinde, elinin ağzını kapatmak için havalandığını ve benimkinin de kırılmadan önce sertleşmiş aletimi ayarlamak için düştüğünü biliyordum.

"Özür dilerim, özür dilerim. Öyle demek istemedim," dedi ama tavana bakıyordu. "Bu küçüklükle ve bu ağızla başa çıkmalıyım."

O ağızla yapmak istediğim pek çok şey var. "İş için İrlanda'ya gitmeye ne dersin?" diye sordu. "Amcam yardımına ihtiyacı olduğunda beni arar."

Odada dinleme cihazı varmış gibi sesini alçaltarak, "İrlanda mafyasının bir parçası mı?" diye fısıldadı.

Gülmekten kendimi alamadım. "Bunu hayır olarak kabul et," diye homurdandı.

"İrlanda mafyası hakkında ne biliyorsun, genç kız?"

"Bilmiyorum. Gerçek IRA *Sons of Anarchy*'deydi ve pislik gibi görünüyorlardı. Tabii ki televizyon ve filmler kapıdaki kravat ve omuz kılıfı konusunda yalan söyledi, bu yüzden açıkça hiçbir şey bilmiyorum."

"İrlanda mafyası gerçek ama Conor amcam onun bir parçası değil. Devlette çalışıyor, bir sürü hizmetçisi olan büyük bir evde yaşıyor ve muhtemelen kan görse bayılır. Onunla yaşayarak sofra kurmayı öğrendim."

"Kan kısmını anlayabiliyorum." Başını eğdi. "O zaman orada ne iş yapıyorsun?"

"Buradakinin aynısı. Bazen, taşındığın gün gibi, birini bulmakla ilgili oluyor. Diğer zamanlarda, Conor Amca savaş çıkmadan önce İrlandalıların cevaplarını almamı istiyor. Yalan söylemeyeceğime ya da birinin kıcını kollamayacağıma güvenileceklerini biliyorlar çünkü onlar umurumda bile değil."

"Geçen sefer birini buldun mu?"

Başımı salladım. "Ama onu öldürten kendi aptallığıydı."

Uzun süre sessiz kaldı, el hareketleri ve göz seğirmeleri kafasının içinde sıkışıp kaldığını belli ediyordu.

"Annene ne oldu, mo chuisle?" diye sordum.

"Çok gençken bana hamile kalmış bir partnermiş. Onlara yaşattıklarından sonra bile annem ve babam destekleyici ve sevgi doluydu. Kalmasına izin verdiler, bana yardım ettiler ve her şeyin ötesine geçtiler. Tek şartları tamamen temiz kalmasıydı." Gus üzgün olmaktan çok kızgın görünüyordu. "Ben dört yaşındayken beni son ruh eşinin arabasına bindirdi ve Boston'a gittik. Oraya vardığımızda Meema'yı aradı ve ona hayallerinin peşinden koştuğunu, model olmaya çalıştığını söyledi."

"Ninen akıllı. Bunu anlamadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Annem bir sürü suçluluk duygusu yükledi. Onu boğduklarını ve yeni bir başlangıç yapmak istediğini söyledi. İkna edici olmalıydı çünkü Meema ve babam kullandığından şüphelenselerdi beni almaya gelirlerdi. Bir süre her şey yolundaydı ama sonra hızla yokuş aşağı gitmeye başladı. Aşırı dozdan öldüğünde yedi yaşındaydım. Babam bir hafta önce kalp krizinden ölmüştü."

Gus, banliyöde kolay bir hayatı olması gereken tatlı, akıllı bir kızdı. Bu kadar çirkin şeyler yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Hayatta kaldım.

"Meema geri döndüğüm için mutluydu ve başka bir çocuk yetiştirmek zorunda olduğu için hiç sızlanmadı." Bana titrek bir gülümseme verdi. "İşte bu yüzden burada kalmam gerekiyor. İnsanlar kasabanın uyuşturucu bağımlısı Bonnie Allan'ın kızı olduğumu unutmama asla izin vermedi. Ama Meema, Gus Allan olduğumu unutmama asla izin vermedi. Kendi kişiliğimi. Şimdi onu terk edemem."

"Gus-"

"Sana kızgın değilim. Yani, ilk başta kızmıştım ama uyuşturucuyla ilişki kurmanın seni tekmelemek istememle eşdeğer olmadığı bir yol bulmayı başardın. Ve bir insan olarak benim hakkımda ne söyler bilmiyorum ama bence yaptığın şey harika. Umarım gizlilik şartınız yoktur çünkü davalarınızı duymayı çok isterim. Ama telefonda konuşmak zorunda kalacağız."

"Bu saçmalık."

Omurgası dikleşmeden önce geriye doğru sarsıldı. Çenesini kaldırarak güçlü ve inatçı görünüyordu. Kızgın ve bana vermeye hazır.

Aşağı inen aletim sarsıldı ve kalçam boyunca sertleşti. "Öyle değil," diye tersledi.

"Öyle."

"Hayır, değil!"

Uzanıp başının arkasını avuçladım ve onu kendime çektim. Alnımı alnına dayayarak durakladım, ağır ağır nefes alarak kontrolümü kazanmaya çalıştım.

Ama bana bu şansı vermedi. Gus dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpücük sertti. Çaresizdi.

Üzücü.

Dili içeri girmeye çalıştı. Ona istediğini vermeyince ısırmaya başladı, dişleri alt dudağımı sıyırıp çekiştiriyordu. Yine de yanaşmadım, bu yüzden ağzını benimkinin üzerinde tutarak sandalyesini yere çarpana kadar geriye itti. Üstüme çıktı, neredeyse küçük masayı devirecekti.

Bu beni öldürdü ama elimi saçlarına doladım ve onu kendimden uzaklaştıracak gücü bulmadan önce kendime çektim. "Seni sikmiyorum, Gus."

"Neden olmasın?" diye sordu, dudak büküşü neredeyse ateşi kadar seksiydi. Neredeyse.

"Çünkü bana veda etmeye çalışıyorsun."

"Meema'mın ihtiyacı var-"

"Saçmalık." Kalçalarını kavradım. "Büyükannen bana eğer Boston'da kalmanı sağlayamazsam Aruba'ya gideceğini söyledi. Onun tarzını bozuyormuşsun."

Kollarını kavuşturarak alay etti ama yüreği buna el vermiyordu. "O yaptı değil."

"Evet, sen de biliyorsun çünkü o da sana aynı şeyi söyledi. Ayrıca şu anda orada bir adamı olduğundan da eminim."

"Hayır, yok!"

Gözlerindeki o ateş beni her seferinde yakalıyor.

Yanacağım ve bu umurumda bile değil.

"Neden şaşırdınız? Tombala salonlarını randevu için turlamıyorum ama muhtemelen eskiden yetenekliydi." Kalçalarını sıkıca kavradım. "Bahse girerim daha da iyi yaşlanacaksın, bu da kendi kullanımım için küçük mavi hap sevkیاتlarını artıracığım anlamına geliyor."

Ağız açıldı, kapandı ve tekrar açıldı. Hâlâ kucağımdayken yanaklarına yayılan pembeliği yakından görebiliyordum. "İmkânsızsın."

"Hayır, ben dürüstüm. Senin de dürüst olman gerek. Büyükannen seni burada istemiyor çünkü senin Gus Allan olmanı istiyor. Küçük iddialarda bulunan ve bunu gerçekleştirmek için sevimli kıcını Boston'a taşıyan kişi. Çünkü senin hayalin bu."

"Meema'nın koca bir ağız

var." "Ve hızlı konuşur."

"Yemin ederim bununla iltifat avına çıkmıyorum. Bir devden en az yüzde on daha seksi olduğumu biliyorum. Shrek'ten bahsediyorsak yüzde beş çünkü aksana bayıldığımı biliyorsun." Şakacı gülümsemesi soldu ve yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. "Birkaç hafta önce bir koridorda deli gibi çıldırırken bulduğun bir kız için neden bu kadar uğraşıyorsun?"

"Çünkü sen Gus Allan'sın."

"O-"

"Ne kadar zaman geçtiği önemli değil. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum."

"Ve-"

"Sadece seni becermek için değil." Kalçalarını daha sıkı kavradım ve bana ne yaptığını hissedebilmesi için onu kendime doğru çektim. "Yine de seni sikimin etrafında hissetmek için sol taşığımı verirdim."

Dudakları aralandı ve keskin bir nefes alarak sikimin zıplamasına neden oldu. "Ama

."

"Çok ateşli olduğun için değil, gerçi kesinlikle öyle sin. Bu Çünkü aynı zamanda komiksin. Çok zekisin. Bok gibi dağınık. Ama tatlı, korkusuz ve vahşi. Mükemmel. Seni bu yüzden seviyorum."

Kollarını iki yana açtı. "Bir cümlemi bitirmeme izin verecek misin? Şunu söylemeye çalışıyordum, uzun sürmediğini biliyorum ama..." Gözleri büyürken sözleri kesildi. "Az önce ne dedin sen?"

"I-"

"Killian, bu çılgınlık. Bu çılgınlık. Sen delisin." Konuşurken bile gülümsemesi artıyordu.

"Mo chuisle-"

"Birbirimizi bir aydan daha az süredir tanıyoruz!"

"Şimdi kim bölüyor?"

Dudaklarını bastırarak kapattı, sonra açarak "Bunu hak ediyorsun" diye mırıldandı.

"Evet, öyle."

"Bir aydan az oldu," diye fısıldadı, sanki bilmiyormuşum gibi. Sanki hayatımda olduğu her güne dikkat etmemiştim.

"Bana hissetmediğini söyle," dedim, sesim alçak ve sertti. "Gözlerimin içine bak ve aramızdaki şeyi gerçekten hissetmediğini söyle."

"İstedığimi biliyorsun. Ama-"

Duymam gereken tek şey
buydu.

GUS

Killian'ın ağzı benimkini aldığı anda argümanlarım kafamdan uçup gitti. Öpücükleri beni aptallaştırdığı için değil, gerçi aptallaştırıyordu da. Dikkatini çektiğimde onun iradesine boyun eğen uysal bir kadın olduğum için değil. Onu çok istediğim için bile değil.

Çünkü bunlar saçma sapan bahanelerdi.

Ben kalıyordum ve o Boston'a geri dönüyordu. Mesafe birlikte olamayacağımız anlamına gelmiyordu. Konuşur, bir yolunu bulur ve oradan devam ederdik.

İşe yaramasını sağlarız.

Çünkü sadece arkadaş olduğumuz zamanlarda bile Killian'a veda etme düşüncesi bile kalbimi kırmıştı.

Batman ile gri bölgede takıldığını biliyordum. Asla yalan söylememiş ya da bunu saklamamıştı. Uyuşturucuyu açıklamış ve işinin bittiğini söylemişti, ben de sorun etmemiştim. Özel dedektif olması çok havalıydı. Cinayet kısmı.

Öpücüğünden uzaklaşırken, parmakları tekrar içeri girip ağzı boynuma doğru ilerlediğinde bir iniltiyi ısırdım. Beni ne kadar çok istediğinin kanıtı olarak beni itmek için tutuşunu kullandığında kendimi tutamadım.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Cinayet hakkında. Biraz yumuşatabilir misin?"

"Tamamdır." Hiç
tereddütl etmeden. "Bu
kadar kolay mı?"

"Benden viski ve pürodan vazgeçmemi istemiyorsun, gerçi onu da yapardım. Eğer yatağında olmak isteyecek kadar kafayı yemişsen, seni orada tutmak için elimden gelen her şeyi yaparım. Çuvallamayacağım, beni öldürtecek bir şey yapmayacağım -ya da daha kötüsü- ve başka bir adama seni benden alması için fırsat vermeyeceğim."

Söylediklerinde çok iyi şeyler vardı. Kalbimi dolduran ve külotumu ıslatan şeyler. Yine de sormak zorundaydım, "Öldürülmekten daha kötü ne olabilir?"

"Kilitlenmek. Kapalı alanlarla aram pek iyi değildir."

Tamam, evet, bu daha kötü olurdu.

Elleri yanlarımda gezindi. "Şimdi iyi miyiz? Çünkü bekliyordum-" Sözlerini bitirmeden önce aniden durdu, "Seni hissetmek için uzun zamandır bekliyordum ve sen sikimde ne kadar uzun süre kalırsan, genç kız, kontrolüm o kadar azalıyor."

Neden durakladığını sormak için ağzımı açtım ama Killian bana fırsat vermedi. Dudakları dudaklarıma çarptı, dili içeri girdi ve sanki tadını ezberlemeye çalışıyormuş gibi beni öptü.

Sanki ben onunmuşum gibi.

Bu sefer onun gömleğine uzandığımda, aynısını benimkine yapmadan önce onu çıkarmama yardım etti. Ardından sütyenim geldi; yumuşak kapların yerini Killian'ın iri, sert elleri almıştı. Göğüslerimi sıktı, başparmaklarını meme uçlarımda gezdirdi.

Dilini emmeden önce öpücüğün içinde inledim.

Aniden ayağa kalkan Killian kıcımlı kavradı ve amımı sertliğine karşı tuttu, ağızlarımızı bağlı tutmak için eğildi. Birkaç dakika sonra beni bıraktı ve yatağa bıraktı. Daha zıplamayı bile bırakmamıştım ki, o sırada kitap olan taytımın kemerini kavradı ve onu ve külotumu bacaklarımdan aşağı yırttı.

Dirseklerimin üzerine çıkarak kot pantolonunu çıkarışını izledim. Bunu düşündüğümde -ve bunu çok sık düşündüğümde- onun boxer külot giyen bir adam olduğunu tahmin etmiştim. Ama kotunu indirdiğinde yanıldığımı anladım.

Hiçbir şey yapmayan bir adamdı.

Eğer komando olacağını bilseydim, kendimi onun üzerine tırmanmaktan alıkoyamazdım.

O anda bile ona doğru hamle yapmak üzereydim ama yumruğunu kendi etrafına sardığında donup kaldım.

Yavaşça okşarken bakışları tenimi dağladı. "Eskiden her gece bunu düşünürdüm. Yatağımda olduğunu bilerek... Kanepede uzanırdım, sikim elimde, seni altımda yayılırken hayal ederdim."

Muhtemelen ben de elim bacaklarımdan arasında benzer bir şey düşünürken onun bunu yaptığını duymak baş döndürücü bir güçtü. Beni cesur yaptı. Korkusuz.

"Peki ya şimdi?" diye sorduğumda sesim kendi sesim gibi çıkmıyordu. Bacaklarımdan açılmasına izin verdiğimde son kelime ağzımdan daha yeni çıkmıştı.

"Hayal gücüm bok gibiydi ve ellerim de onun yerini tutamazdı." Bacaklarımdan arasına diz çökerek ekledi, "Ve asla gitmediğinden emin olacağım çünkü ikisi de bana bir daha asla yetmeyecek."

Ağzını amıma götürdü ama yemedi. Onu yiyip bitirdi. Bir aydır bunun hayalini kuran bir adam gibi, yeterince yaklaşamıyor gibiydi.

Kendimi dirseklerimin üzerinde tutamayınca arkama yaslandım ve bir yumruğumla battaniyeyi, diğeriyle de saçlarını kavradım.

Kalçamı kavradığı sırada kalın dili içime girdi ve beni ağzına doğru bastırmak için tutuşunu kullandı. Diğer elini kırımın altına sokarak beni yukarı kaldırdı, başparmağı yanaklarımın arasından kayarak dar deliğime bastırdı.

Sıcak, beklenmedik baskı.

Acımasız dili.

Sakalının hassas tenimi tırmalaması ve okşaması. Bana olan çılgın, kontrolden çıkmış açlığı.

Tüm bunların yanı sıra, kalçalarımın arasında Killian Nox'un olduğu gerçeği midemde bir gerginlik yaratmıştı. Çok geçmeden bacaklarım titremeye başladı. Uzaklaşmak, birikimin bitmesine izin vermek istedim çünkü bitmesine hazır değildim ama böyle bir iradem yoktu. Sırtım kamburlaştı ve gerginlik sona erdiğinde utanmadan ona doğru hareket ettim.

Paramparça.

Saf zevkin minik sarsıntıları içimden geçerek farklı noktaların seğirmesine ve nabzının atmasına neden oldu. Kendimi hava kadar hafif ve yine de tamamen sıvılaşmış hissetmeme neden oldu.

İnanılmazdı. Ve

daha fazlasını

istedim.

Killian'ın saçlarını tutarak onu vücuduma doğru çektim. İsteyerek boşaldı, önce meme uçlarımdan birini, sonra diğerini emmek için kısa bir süre durakladı. Gözlerindeki parıltı benimle de işinin bitmediğini gösteriyordu.

Eğildim ve onu öptüm, dilindeki tadımı umursamadan -belki de sevmeden-. Aleti aşırı hassas amıma doğru kayıyor, klitorisime her vuruşunda yeni şok dalgalarına neden oluyordu. Omuzlarını ittim.

Hemen ayağa kalktı, kol kasları renkli mürekkebin altında kalın ve belirgindi. Dilimle her bir kesik çizginin ve kalın damarın izini sürmek istedim.

Ama bu beklemek zorunda.

Bana bakarken, gözleri odaklanmamıştı ve çok fazla istekle doluydu. Hayır, ihtiyaçla.

Ve aşk.

Lanet olsun, beni gerçekten seviyor.

Daha benim bomba amımı bile yemedi.

Başımı yana doğru eğdim. "Prezervatif. Cüzdan."

Bana seksi poposunu iyice gösteren Killian, tekrar bacaklarımın arasına diz çökmeden önce prezervatifi aldı. Parmaklarını leğen kemiğimin üzerine yaydı, başparmağı klitorisimi yavaş daireler çizerek çalıştırmak için aşağı doğru uzandı.

"Eğer anlayamıyorsan, ben hazırım." Tam olarak ovuşturduğunda biraz inledim. "Hazırdan da öte."

"Olabilir," diye başladı, dişleriyle prezervatif paketini yırtmak için durakladı, "ama sana dokunmadan duramıyorum."

"Oh." Biraz daha geniş açıldım. "O zaman devam et."

"Planlıyorum." Vücudumu kendi vücuduyla kaplamadan önce prezervatifi takmak için dokunuşunu yeterince uzun süre uzaklaştırdı. Bacaklarımın arasında çalışarak, sikini girişime hizaladı ve içeri girdi.

Alçak sesle ve sertçe küfretti.

Ve içime gömüldüğünde, kontrolünü kaybetti.

Sığ itişler, sert ve güçlü itişlere dönüştü. Bunlar bile onun için yeterli görünmüyordu. Dizlerinin üzerine kalktı, daha sert vurmak için kendine kaldıraç gücü verdi. Daha derine. Hızı acımasızdı, sanki doyamıyormuş gibiydi.

Bu çok fazlaydı.

Avuçlarımın altındaki göğüs kıllarının sertliği.

Beni gerdiğini hissediyorum.

Yoğun bir şekilde bakıyor, odağını yüzümden bağlantımıza çeviriyor ve tekrar geri dönüyordu.

Ellerinin tenimde gezinmesi, şefkatli dokunuşları beni vahşice becerme şekliyle tezat oluşturunuyordu.

Gözlerim açık kalamadı. Hızla atan kalbim göğsümde durmuyordu. Zihnim bile üzerimizde süzülüyor gibiydi, ben onun etrafında titreşip sıkılaştıkça bulanıklaşıyor, dağılıyordu.

Ve Killian'a *tüm* parçaları vermek.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, orgazm sersemliği içinde filtresiz. Killian dondu kaldı. "Tekrar söyle."

"Kımılda, Killian." Kalçalarım huzursuzca dalgalandı. "Söyle."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi kımılda." Son kelime uzadı ve emredileni yaptığında bir iniltiye dönüştü.

Ağzımı alarak kendini bana doğru alçalttı. Ön kollarından biri yatağa düz bir şekilde uzandı, eli başımın üstünde kıvrıldı. Diğer yatağın kenarını kavradı ve bana çarpmak için tutuşunu kullanırken hafifçe kaldırdı.

Bitti. Ve

bitti. Ve

bitti.

Vücudu benimkine sımsıkı yapışmışken her itişinde pelvisini aşırı uyarılmış klitorisime bastırıyordu. Yine de bacaklarımı daha da açtım. İçim onun etrafında kenetlenmişti, daha fazlası için açgözlüydüm. Dudaklarımız ayrıldı ama o uzaklaşmadı. Sırtını eğip alnını benimkine dayayarak beni becerdi. Beni damgaladı.

Kendini bedenimin, kalbimin, lanet olası ruhumun o kadar derinlerine gömmüştü ki, başka hiçbir şey yeterli olamazdı.

O zaman, en güzel mutluluk içimde yırtılırken, Killian'ın başının kemerli boynumun yan tarafına bastırıldığını, homurtularının kulağımda yankılandığını belli belirsiz fark ettim.

Sert ve ilkel, içime artçı şoklar gönderdiler.

Terden sıırıslam olmuş bir halde, nefesimizi tutmak için mücadele ederken bana tüm ağırlığını verdi. Bunun ne kadar harika olduğundan başka bir şey düşünebildiğimde, onu hala ölümüne kavradığımı, bacaklarımın ve kollarımın ona sarıldığını geç de olsa fark ettim.

Tutuşumu bıraktım ve yıldız avına çıktım.

Yana doğru yuvarlandığında, beni de yuvarlayarak tutmaya devam etti. Bağımız kopmadı ve ben de onun üzerine yayıldım.

Doğrulup seksi ya da çekici bir şeyler söylemeye çalışacaktım ama çok yorgundum. Bunun yerine boynuna sokuldum, omuz kaslarına alaycı bir ısırık verdim ve "İyi" diye mırıldandım.

Kıkırdadı, sesi ve hissi içimi gümbürdetti, bu da beni biraz canlandırdı.

Bir saniyeliğine.

Sonra tekrar goo oldum.

Birkaç dakika seks sonrası ışıltının tadını çıkardıktan sonra başımın üstünü öptü ve "Prezervatifle uğraşmam lazım, mo chuisle" diye mırıldandı.

"Tamam," diye mırıldandım, ama hareket etmek için hiçbir girişimde bulunmadım.

Beni üzerinden kaldırdı ve yatağa yatırdı, ben de çoktan oluşmaya başlamış olan ağrıdan irkilerek tekrar gözümü açtım.

En iyi türden bir acı.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Uh-uh." Yorgun ve bitkin bir halde gözlerim kapanmaya başlamıştı ki bir şey dikkatimi çekti.

Killian tüm çıplak ihtişamıyla yatağa geri döndü. Kesik hatları, kalın kasları ve güzel sanatıyla vücudu tam bir fanteziydi. Pelvis kaslarının yontulmuş damarı, hâlâ yarı sert olduğu yeri işaret eden bir neon tabelası gibiydi.

Ve sadece yarı yarıya bile olsa etkileyiciydi.

Bunca zamandır Killian'dan canavar diye bahsediyordum, oysa gerçek canavar kot pantolonunun içindeydi.

İç çamaşırı olmadan giydiği.

O canavar muhtemelen uyluğu boyunca ilerliyor.

Biliyor musun, belki de o kadar yorgun değilimdir.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, bu gece uyumayacağız."

İstemeye istemeye gözlerimi yukarı kaldırdım. "Eğer bu bir tehditse, pek de iyi bir tehdit değil. Bay Daha Büyük ve Daha Kötü olarak bu işlerde daha iyi olacağınızı düşünürdüm."

Dudakları eğlenerek kıvrıldı ama gözleri kapandı. Sikinin sertleştiğini görmek için aşağıya baktım.

Evet, şimdi tamamen uyandım.

Ne yazık ki ben ve gözlerim için, Killian ışıkları kapattığında muhteşem manzara kayboldu. Bir dakika sonra battaniye altımdan çekildi.

Yatak eğildi ve sonra kendimi yan yatmış, başımı sert bir göğsün üzerine koymuş ve üzerime yumuşak bir battaniye örtülmüş olarak buldum.

Ayrıca iri bir el kış yanağımı basketbol topu gibi avuçluyordu. Başka bir yere kayacak mı diye bekledim ama kaymadı.

Lanet olsun.

"Bir sorum var..." Ben başladım.

Killian'ın vücudunun gerildiğini hissettim. "Evet?"

"'Mo chuisle' ne demek? Sadece standart bir sevgi ifadesi mi?"

Anında kaslarını gevşetti ama parmak uçlarıyla kışımı kavrayışını sıkılaştırdı. "Hayatımda hiç kimseye böyle bir şey söylemedim ya da düşünmedim. Babam anneme 'a chuisle' derdi, yani canım ya da sevgilim gibi. Sen benim sevgilim değilsin. Sen mo chuisle'sin. Nabzımsın."

Karanlıkta kaldığım için mutluydum çünkü yüzümdeki sırıtışın gülünç olduğunu biliyordum. "Oh." derken sesimi eşit tutmaya çalıştım.

Kartal gözlü olduğu kadar kartal kulaklı da olduğu anlaşılan Killian kıkırdadı. "Bunun seni mutlu etmesine sevindim, mo chuisle."

Nabzı.

Zaten güçlü olan sevgi, sadece benim olduğunu bilmek çok daha iyiydi.

O sadece benimdi.

Genelde uyuduğum diğer tarafıma geçmeden önce bir süre uyuklayıp durdum. Killian'ın uyuduğunu sanmışım ama o da kıkırdandı, vücudunu benimkinin etrafında kıvırdı.

Dudaklarını başımın üstüne bastırarak "İyi misin?" diye sordu.

İyiden de iyiydim.

Killian Batman seviyesinde griydi ve belki de bunu sorun etmediğim için aptalın tekiydim.

Belki de metamfetamin bağımlısı annemle geçirdiğim zaman, dünyayı olduğu gibi görmemi sağlamıştı.

Kusurlu.

Yalancılarla doluydu. Kısa yoldan para kazanmak için on yedi yaşındaki üç çocuğu hapse gönderen açgözlü pislikler. Gece bir striptiz kulübünde kabadayılık yapıp ertesi sabah bir sıranın içinde kendini beğenmiş gibi davranan ikiyüzlüler.

Killian bunların hiçbirisi değildi.

Bana kalacak bir yer vererek beni kurtaran adamdı. Nolan'ı hayatıma sokarak beni bir köpek insanı yapmıştı.

Meema'mı görebilmek için bana aptalca pahalı bir uçak bileti alan kişi.

Sonra da benim yanımda olabilmek için kendine aptalca pahalı bir uçak bileti aldı.

Kahvemi nasıl sevdiğimi biliyordu, Meksika yemeklerine olan takıntımı etkinleştirdi ve beni şimdiye kadar tattığım en harika unlu mamullerle tanıştırdı.

İçeri girerken Killian'ın bir kalbi parçalayabilecek ve bir daha asla bütün olmaması için bazı parçaları alabilecek bir adam olduğunu biliyordum.

Yine de ona benimkini vermiştim.

Çünkü o yalancı, açgözlü ya da ikiyüzlü değildi. Dürüst, verici ve gerçektir.

Tamam, evet, belki küçük bir cinayet işlemiştir. Kimse mükemmel değildir. Ama çok yaklaşmıştı.

Ona kadar, hayatın bu kadar kusursuz olabileceğini bilmiyordum.

Bu yüzden sorusuna cevap verirken dürüst davrandım. "İyiden de öte."

"Seni seviyorum, mo
chuisse." "Ben de seni
seviyorum."

Sonra, onun vücudu benimkine koruyucu bir şekilde sarılmışken, derin ve mutlu bir uykuya daldım.

Çünkü arkamda bir canavar vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

PAVLOV'UN KÖPEĞİ SEKS DÜŞKÜNÜ

KILLIAN

"BİR DAKIKAN VAR MI?"

Kiraladığım eve yaslanarak çenemi kaldırdım ve puromu söndürdüm.
"Evet, Şerif."

Şerif Mayson'ın kıyafetleri onu ele veriyordu ama sivil giyimli olsaydı bile o olduğunu anlardım.

Yanındaki delikanlı, birlikte çalışacağı ya da karşı çıkacağı türden bir adam olup olmadığından emin değilmiş gibi beni incelediğinden, onun Nico olduğunu tahmin ettim.

Ödül avcısı.

Eğer Mayson'ları Gus ve büyükannesinden duyduysam, onların da beni herkesten duyduğuna bahse girmeye hazırdım.

Ziyaretleri beklenmedik değildi ama yine de Gus etrafta yokken geldikleri için memnundum.

"Bayan Carol Anne nasıl?" Şerif Mayson sordu. "İyi.

Uyuyor."

Gus da öyleydi. Kaza yaptıklarında sadece ağlayıp sızlayan bir aile hakkında berbat bir dizi izliyorlardı. Beck'i aramak ve bir sigara içmek için dışarı çıkmıştım ama ikisi yaklaştığında fazla uzaklaşmamıştım.

Şerif Mayson başıyla onayladıktan sonra, "Augusta ile birlikte olduğunuz ve Bayan Carol Anne karımla bazı planlar hakkında konuştuğu için sizi araştırdık," dedi.

Başımı salladım. "Bulacağını tahmin etmiştim." "Hiçbir şey bulamadım," diye ekledi Nico. Evet, ben de öyle olacağını tahmin etmiştim.

Eşyalarım o kadar düzensizdi ki, birinin onu bulmak için benim çarpık pusulama ihtiyacı olurdu.

Şerif Mayson açık sözlü olmaya devam etti. "Bayan Carol Anne Susan'a ne iş yaptığınızı anlattı. Augusta yolun aşağısında büyüdü, büyük bir kısmında sadece o ve Carol Anne vardı. Neden temkinli olduğumuzu anlayabilirsin-"

"Evet, anlayabilirim. Ama Gus'ın artık küçük bir kız değil, bir yetişkin olduğunu da anlayabilirsin. Ve büyükannesine bakılırsa, alınganlığın kalıtsal olması eminim sizi şaşırtmayacaktır. Yani Gus burada *benimle onun* kararları hakkında konuştuğunuzu bilseydi, hepimize kızardı. Kusura bakmayın ama onun kötü tarafına denk gelmemeyi tercih ederim."

Şerif Mayson bunun üzerine genişçe gülümsedi ama Nico hâlâ bana bakıyordu.

Puşt doktor viziteye çıkmadan önce konuşmayı bitirmek istedim. Gus'a bakışından hoşlanmamıştım ve bunu açıkça belirtmekten zevk alıyordum.

Ve bunu yaparken onun ateşli tavrı gerçekten çok hoşuma gitti.

Kaçırmak istemediğim için adamlara borçlu olduğumdan daha fazlasını verdim. "Gus bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Ve beni hâlâ sevecek kadar kafayı yediğine göre, bu seçiminden asla pişman olmamasını sağlayacağım. Bu da ikimizin de güvende olmasını sağlayacak değişiklikler yapmak anlamına geliyor çünkü dediğim gibi, beni etrafında isteyecek kadar kafayı yemiş durumda. Yani Şerif, endişeleniyorsan endişelenme. Ama daha fazla konuşmak istiyorsan, hepimizin iyiliği için, bunu onunla yap. Çünkü kaybetmesi konusunda şaka yapmıyorum."

Ve bunu düşünmek bile beni zorluyor.

Nico başını salladı. "O küçücük bir kadın. Ondan ciddi korkuyor olamazsın."

"Evet," diye itiraf ettim utanmadan, "ve bunu yapmamak için kalın kafalı olmak gerekir ol."

"Bence sorun yok," dedi Şerif Mayson. "Susan ziyaretten bahsetti bu öğleden sonra November ve July ile. Bu işe yaramazsa Augusta'yı arayın."

Onların gelmesi demek, Gus'ın July'yi kucağına alarak, küçük kızı açgözlülükle istifleyerek zaman geçirmesi demekti. Ben de açgözlülükle bebeğimizi ona nasıl koyacağımızı planlayarak onu izleyecektim.

Bu yüzden "Bir ziyaret iyi olur" demekte tereddüt etmedim. Binaya doğru baktım. "O uyanmadan içeri girmeliyim."

Şerif Mayson başıyla onayladı. "Gidip patlamanızın tadını çıkarın."

Nico kollarını kavuşturarak, "Yine mi bu saçmalık," diye mırıldandı. Çenemi kaldırarak döndüm ve patlamamın tadını çıkarmak için içeri yöneldim... Bu her ne demekse artık.

GUS

Birini boğazlayacaktım.

Killian'ın mı yoksa Meema'nın mı olacağından emin değildim, çünkü ikisi de onun peşindeydi.

Ama o anda Killian öndeydi.

Dört gecedir Tennessee'deydi. Şehirdeki ilk gecesinde hastanede kalmıştım ama sonraki üç geceyi onun otel odasında geçirmiştik.

Üç gece sikiştik.

Üç sabah boyunca kollarını bana dolamış bir şekilde uyandım, alttaki göğsümü tutmak için kıvrılmıştı, diğeri ise uyluklarımın arasını avuçlamak için aşağıya uzanmıştı.

Uykusunda bile, Killian bana dokundu.

Uyandığında ya beni yer ya da becerirdi. Bazen ikisini de.

Pavlov'un köpeği gibi, beni şartlandırmıştı. Sırılsıklam uyanırdım, bana her zaman verdiği çılgın zevki beklerdim.

Bağımlı olmuşum.

Ama o da öyleydi, bu yüzden umursamadım.

Resmi olarak birlikte olmaya başladığımızın ertesi sabahı duştan çıkmış ve giyinmek üzereydim ki birdenbire yatağın üzerinde, bacaklarım açık ve Killian'ın başı kalçalarımın arasındaydı. Hiç duraksamadan telefonunu bana doğru fırlattı. Dili küçük bir bükülme hareketi yaptığından gözlerimin doğru odaklanması birkaç dakikamı almıştı. Odaklandığımda, doktorunun muayenehanesinden gelen bir e-posta olduğunu ve neredeyse üç ay öncesine ait son test sonuçlarını içeren bir ek içerdiğini gördüm.

Beynim çalışabildiğinde ve ağız konuşamayacak kadar dolu olmadığında, bana o zamandan önce bir süredir kimseyle birlikte olmadığını ve o zamandan beri de kesinlikle kimseyle birlikte olmadığını söylemişti.

Doğum kontrol hapi kullanıyordum ve temizdim, bu yüzden prezervatifle uğraştığımız tek sefer ilk seferdi. Bu iyi bir şeydi çünkü her seferinde bir tane bulmak zorunda kalmak berbat olurdu, özellikle de yaptığım her şey Killian'ı havaya sokuyormuş gibi görünürken. Kapüşonumu giyme şeklimin seksi olduğuna karar verip beni otel odasının kapısına yaslayarak siktiği zamanki gibi.

Adam beni neyin etkilediğini çok iyi biliyordu.

Yine de, Dr. Collins'le konuşurken, Killian'ın bana verdiği güzel penisin kıskanç bir baş belası olmasına değip değmediğini merak ettim. Doktor ne zaman uğrasa, Killian bana dokunurdu. Sahiplenici bir kolunu omuzlarıma dolayarak önümü kendi tarafına çekerti. Ya da arkamda durur ve kollarını belime dolardı.

Ancak bu kez Killian, Dr. Collins ellerini yıkarken beni kucağına çekerek oyununu gerçekten geliştirmişti. Oturmak için en sevdiğim yerlerden biri haline gelmesine rağmen, Outlaw Meema'nın baş belası saçmalıklarını tartışırken olmak istediğim yer değildi.

Killian'ın aletinin uğraşmaya değer olduğuna karar vererek, kasıklarına diz çökmek için dönmeyi atlardım ve bunun yerine dirseğimi göğsüne sapladım.

Ondan aldığım tek tepki bir kıkırdama ve kıcımın altında sertleşen sikini hissetmek oldu.

Hastaydı.

Daha da hastaydım çünkü asla itiraf etmesem de içten içe hoşuma gidiyordu. Başka bir taktik deneyerek onu tamamen görmezden geldim ve Dr. Collins'e sordum, "Bugün taburcu edilme olasılığı nedir?"

Söz konusu Killian olduğunda her zaman görmezden gelme taktiğini kullanan Dr. Collins sadece bana baktı. "Eğer bu taramalar iyi çıkarsa, yakında umutlanıyoruz."

Evet, eminim öyledir. Dışarı çıktığı anda flamalar ve konfetilerle dolu bir parti görüyorum.

Meema'ya kızdıkları için onları suçlamadım. Birkaç gün önce hastanenin ön kapısından yürüyerek çıkmayı denemişti. Bu işe yaramayınca, geri dönüştürülmüş kutularla dışarı çıkmayı denemişti.

Kelimenin tam anlamıyla.

Sanki James Bond'muş gibi, çökmüş karton kutularla dolu bir arabaya gizlice girmişti.

Dışarı çıkmaya çalışırken yakalandıktan sonra, sadece kafası karışmış yaşlı bir kadınmiş gibi davranmıştı. İkinci seferde kimse bu bahaneye inanmamıştı çünkü arabanın ne zaman başıboş kalacağını bilmek beceri ve dikkatli bir göz gerektiriyordu.

Bu onu üçüncü ve dördüncü kaçışları denemekten alıkoymamıştı; hemşireler sonunda canlarına tak etmiş ve yatağını alarma geçirmişlerdi.

Gus'ın Kışındaki Bir Numaralı En Büyük Acı unvanını kazanmaya çalışmak yeterli değildi. Oh, hayır, Carol Anne Allan için değil. *Herkesin* başındaki en büyük belanın kendisi olduğundan emin olmalıydı. Gördüğü herkesin başının etini yemeye, hatta rüşvet teklif etmeye başlamıştı.

Hastaneyi atlattığını söylemek hafif kalır.

Dr. Collins çağrı cihazını kontrol etti, endişe çizgileri alnını kırıştırıyordu. "Şimdiye kadar dönmüştür diye düşünmüştüm. Gidip departmanı kontrol edeceğim ve başka bir kaçış girişimi olmadığından emin olacağım."

"İyi fikir," dedim şakağımı ovuşturarak.

Killian ve onun arasında, bir ay boyunca başım ağrıyacak.

Dr. Collins kapıyı kapatır kapatmaz ayağa kalkmak için yer değiştirdim.

Killian'ın kolları hala etrafımda kilitliydi, bu yüzden fazla uzaklaşamadım. "Seni becermek istiyor, biliyor musun?"

"Dr. Collins?"

"Evet," dedi sertçe.

Omuz silktim. "Evet, belki. Ama yapmayacak. Sabah uyandığımda kafanın bacaklarımın arasında olacağından eminim." Hançerlerimi savurarak ekledim: "Başımın belası olsan bile. Eminim dışarıda, kucağında benim hakkımda dedikodu yapıyorlardır."

Başı omzumun kıvrımına doğru eğildi. Dilini boynumda yavaşça gezdirerek kulağıma ulaştı ve "Evet, kimin umurunda?" diye fısıldadı.

"İstiyorum," diye nefes aldım, ses tonum istediğim kadar güçlü ve iddialı değildi.

Geri çekildi ve bakışlarımla buluştu. "Tamam."

Buna gerek olmadığını bildiğim halde ağızımdan kaçırdım: "Sana annemin bir partici olduğunu söyledim, bu onun bir sürtük olduğunu söylemenin kibar bir yoluydu. Ve bunu sürtükleri utandırmak için söylemiyorum. Ben seks pozitifliğinden yanayım ama bu konuda pozitif bir şey yoktu."

"Lass-"

"Babamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok çünkü *onun* hiçbir fikri yoktu. Çok fazla erkek vardı ve seçici ya da sağduyulu olamayacak kadar aklını kaçırmıştı. Bu da kulak misafiri olduğum fısıltılardan ya da düpedüz sataşmalardan bir sürü boktan şey duyduğum anlamına geliyordu. Anlayabilecek yaşa geldiğimden beri, meema'mı bir daha asla bu tür şeylere maruz bırakmamak için çok çalıştım. Ben sadece-"

"Mo chuisle, bana bir açıklama borçlu değilsin. Hoşuna gitmediğini söyledin, ben de yapmayacağım. Tamam mı?"

"Evet," diye takıldım, siki kıcıma doğru seğirdiğinde içimde bir sıcaklık yükseldi. "İnsanların birlikte olduğumuzu bilmesini istemediğimi düşünmeni istemedim. Sadece Meema'nın ağız aklından büyük dedikoducularla uğraşmasını istemiyorum." Kalkmama yardım etmeye çalıştı ama ellerini kalçalarımın altına koydu. "Ama bu sadece etrafta başka insanlar varken geçerli." Abartılı bir şekilde etrafıma bakındım. "Ve burada başka kimseyi görmüyorum."

Killian'ın eli saçlarıma gitti ve beni kendine çekerken yumruk yaptı. Ağız benimkine değmek üzereydi ve neredeyse kahve ve bal dumanının tadını alabiliyordum. Ama *daha* tadına bakmadan koridordan bir gürültü geldi.

Riske girmeye hazırdım ama Killian beni dinlediğini ve anladığını göstererek ayağa kaldırdı.

Yine de takip etmedi.

Bunun yerine, kendini cesurca ayarlarken göz teması kurdu.

"Adil oynamıyorsun," diye homurdanarak kapıdan dışarı bakmaya gittim. Dışarıdaki gürültünün sadece öğle yemeği teslimatları olduğunu ve güneşli bir dilberin çıldırmadığını görünce geri döndüm, tekrar kucağına tırmanmaya hazırdım.

Killian Nox'un o güzel işkencesinden daha fazlasını istedim.

Bakışlarım onunkilere indiğinde, edepsiz konuşmalar dilimin ucunda kayboldu.

Kızgın

görünüyordu.

Öfkeli.

"Sorun nedir?"

Telefonundan başını kaldırdı. Kasları gergindi, yüzünde şimşekler çakıyordu ve ela gözlerinde bir fırtına kopuyordu. Etkileyici gözlerini bu kadar kolay kapatabilmesi etkileyiciydi.

Ve bana bunu yapma zahmetine girmemesi gururumu okşadı.

"İş boku." Tekrar telefonuna baktı, parmakları ekranda hızla hareket ediyordu. "Adamım Beck halletmeye çalışıyor ama bana ihtiyacı olabilir."

Eğer duyduysam, bu bir kadın avcısı katilidir.

"Gitmelisin, işlerini hallet," dedim. "Bu kadar uzun süre kaldığın için gerçekten minnettarım ama burada işler yoluna giriyor. Nolan'a ve gerçek hayatına geri dönmelisin."

Her sabah birlikte uyanmayı içermeyen bir şey. Dostum, iç karartıcı düşünceler devam ediyor.

Ne yapacağımız hakkında henüz konuşmamıştık. Yalnız kaldığımızda, yorgun bir uykuya dalmadan önce yapmak istediğim daha keyifli şeyler vardı. Gün içinde bir hastane odasının böyle ağır bir tartışma için uygun bir zaman olduğunu düşünmemiştim.

Yine de buradaydık.

Killian'ın gözleri benimkileri yaktı. "Benim gerçek hayatım seninle, mo chuisle." "Killian-"

"Beck halledebilir."

"Eminim yapabilir. Peki ya bir sonraki şey? Ya da ondan sonraki? Özel dedektif olmanın evden çalışarak yapılabilecek bir iş olmadığına eminim."

Ne yazık ki Meema odasına dönmek için o anı seçti ve konuşmayı askıya aldı.

Yatağını tekerlekli sandalyeyle getirirlerken yollarından çekilmek için Killian'a yaklaştım. Bacaklarının arasında durarak yanağını okşadım ve fısıldadım, "Sorun yok. Bir yolunu bulacağız."

Yeterince sessiz konuştuğumu sanıyordum ama ya odanın akustiği tuhaftı ya da tüm taramalar Meema'ya süper işitme yeteneği kazandırmıştı. "Oh, güzel, ona söyledin mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?" diye sordum.

"Bunun benim işim olmadığını söylemiştim. Benim kararım verildi," dedi Killian.

Onu.

Aralarına baktım. "Ne kararı? Ve siz ikiniz ne zaman Konuşmak mı?"

"Sen kahve alırken." Killian'ın dudakları yukarı kalktı. "Sana hızlı konuştuğunu söylemiştim."

"Tamam, o zaman hangi karar?"

Meema oflayıp puflayarak, "Hiçbir anlam ifade etmeyen boktan bir karar," diye çıkıştı. "Meema! Diline dikkat et," diye azarladım. küfür ettiğini duydum.

"Doğru," dedi. "November ve kötü kalpli annesine olanlar gibi bazı aksiyon patlamaları yaşıyoruz ama eğer işini buraya taşırsa, işlerinin çoğunu Morty's Discount Insurance'tan alacak. Zamanını Hank Anderson gibi moronların sigorta dolandırıcılığı yapmaya çalışıp çalışmadığını izlemekle geçirecek. Öyle zaten. Her aptal bunu görebilir. Sonra da bir sonraki sıkıcı davaya geçecek."

Kendime not: Hayatlarımızdaki olası altüst oluşları tartışmayı bitirdiğimizde, Meema'dan yoksul Kasım ayıyla ilgili ayrıntıları isteyin.

Kahretsin, meraklı olmak burada havaya ve suya yayılmış olmalı.

Killian omuz silkti ve elini kalçama dolamak için uzandı. "Mutlu olurdum."

Gözlerini devirdi. "Ama Boston'da hepimiz çok daha mutlu olurduk." Kaşlarım havaya kalktı. "Taşınmak mı istiyorsun?"

"Sadece istemek değil. Taşınıyorum. Dr. Collins birkaç gün önce benimle destekli yaşam tesisleri hakkında konuştu. Bu tesislere karşı olduğumu söyledi.

Ama sonra sen," bakışları bir an için Killian'a kaydı, "dikkati dağıldı, bu yüzden işlerin ne durumda olduğundan emin değildi. Ve sonra... bir arkadaşım ziyarete geldiğinde konuştuk. Buradaki destekli yaşam tesisleri her zaman gördüğüm aynı insanlarla dolu. Yeni insanlara hazırım. Yeni maceralara."

Killian haklıydı. Onu ziyaret eden bir adam vardı!

Huysuz ve hormonlu yaşlılar, endişeleri ve gizli erkek arkadaşlarıyla.

Çok hızlı büyüyorlar.

"Ve sen... arkadaşını terk etmekte bir sakınca görmüyorsun?" diye sordum.

Sorumu geçiştirdi. "Yeni arkadaşlarla tanışmaya hazırım. Buradaki seçim çok az."

Şakağımı ovuşturdum. "Meema, sana kalacak bir yer öneremem. Şu anda kalacak bir yerim bile yok."

Killian'ın eli bacağıma dolandı.

"Tatlım, burada ya da orada, seninle yaşamak istemiyorum. Bağımsızlığımı seviyorum. Sabahın üçünde kimseyi rahatsız etmeden dizilerimi izleyebilmeyi seviyorum. İstedğim zaman arkadaşlarımı eve çağırabilmeyi seviyorum." Kolumu sıkarken inatçı ifadesi yumuşadı. "Seni büyötmeyi sevdim. Orada olman hiç umurumda değildi çünkü babanla annenin başına gelenlerden sonra benim sana, senin bana olduğundan daha çok ihtiyacım vardı. Ama artık her şey farklı." Anlamlı bir şekilde Killian'a, sonra da bana baktı. "İkimiz için de."

Ona bakmak için döndüm. "Buraya mı taşınmak istiyorsun? "*Sen neredeyse* oraya taşınmak istiyorum," diye gürledi.

"Bir ay sonra mı?" diye sorarken bile kalbim en iyi şekilde sıkıştı, mutluluğum beni coşkulu hissettirdi.

Killian başını salladı. "Hayır. Bir ömür boyu seni bekledikten sonra. Birbirinden ayrı eyaletlerde yaşamak değil, mo chuisle. Benim işim her yerde yapılabilir."

"Meema'nın dediği gibi, buralarda çok fazla hareket olduğundan şüpheliyim. Ve sen aldatan eş davalarından nefret edersin."

"Evet, ama seni seviyorum."

"Ama sadece söylüyorum," diye araya girdi Meema, "Ben hâlâ taşınıyorum. Yani, buraya taşınmak istiyorsan, sorun değil. Evimi alabilirsin ve beni onu listeleme zahmetinden kurtarırısın. Ama buraya sadece bana yakın olmak için taşınıyorsan, o zaman bu tartışmalı bir konu."

En ufak bir şüphe kırıntısı bulmak için meemi inceledim. Hiç şüphe yoktu.

Gelecek konusunda istekli ve hevesli görünüyordu.

Eğer ayarlayabilseydi, bahse girerim doktorları ve hemşireleri iki sıra haline getirir ve oradan çıkarken aralarında *Soul Train* dansı yapardı.

"Boston tamamen farklı bir dünya," diye uyardım kendimi fazla heyecanlandırmamak için.

"Ben de tam olarak bunu istiyorum," diye karşılık verdi. "Arkadaşım iPad'inden bakmama yardım etti ve oradaki destekli yaşam tesisleri tatil köyü gibi görünüyor. Meşgul kalabilirim, yeni insanlarla tanışabilirim ve sen de ziyarete gelebilirsin." Kaşlarını oynattı. "Sadece önce ara."

Kulaklarımı kapattım. "Ömür boyu yara izi kalacak."

Yüz ifadesi tekrar yumuşadı ve gözlerinden yaşlar aktığını görünce şok oldum. "Boston'da olmak Bonnie'min olduğu yere yakın olacağım anlamına geliyor. Her zaman olmak istediği yere. Tıpkı senin MIT'de olduğun gibi, annen de çocukluğundan beri plan yapıyordu. Kalabalıklar arasında kaybolmayı seveceğini biliyordu."

Tıpkı benim gibi.

Acaba başka ortak noktalarımız da var mıydı?

"Eğer büyük evimden taşınmak ve yeni bir yere yerleşmek zorunda kalırsam, orası bebeğimin kendini özgür hissettiği yer olacak," diye bitirdi sözlerini gözyaşlarını silerek.

Bununla nasıl tartışabilirim ki?

Biri içeri girmeden önce kapı çalındı. Perdeyi iterek açan Dr. Collins bana gülümsedi. "Buradan çıkmaya ne dersin?"

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. Meema ve Killian'ın kitaplarından bir sayfa alarak Killian'ın kucağına oturdum, hiçbir dedikoduyu umursamadan.

Aklım Meema'mın iyi olduğu gerçeğindeydi. Hayatta ve mutlu.

Dr. Collins'in hâlâ konuştuğunu fark etmem bir dakika sürdü, ama neyi kaçırdığımı anlayamadan Killian'ın aksanlı sesi sorduğu soruyu cevapladı.

Canavar arkamı kolladı.

"Buradan çıkmak için sabırsızlandığınızı biliyorum," dedi Dr. Collins Meema'ya, "ama taburcu belgelerinizi hazırlarken biraz daha sabretmenizi istiyorum. Hemşire onları getirdiğinde ve imzaladığınızda yolunuza devam edeceksiniz."

Ama sonra ne olacak?

ONUNCU BÖLÜM

MÜKEMMEL KUSURLU

GUS

BU İYİ BİR ŞEY.

Bu doğru seçim.

Sırıtarak elimdeki kutuyu düzelttim ve alarm kodunu girdim. Işık yeşile döndüğünde ve kilit tıkladığında lobinin kapısını açtım ve asansöre yöneldim. Sanki daha hızlı gitmesini sağlayacakmış gibi yukarı çıkarken topuklarımın üzerinde zıpladım. Yedinci kata ulaştığımda, sürgülü kapılardan sıkıca geçebildiğim anda dışarı çıktım.

Daha koridorun yarısına bile gelmemiştim ki bir kapı açıldı ve bir canavar dışarı çıkarak yolumu kesti.

İki adımda üzerime geldi.

Sırtımı duvara dayadım, kutuyu düşürmeden elimden aldı. İri eli çenemi kavradı ve ağzını benimkiyle kapatabilmesi için yukarı kaldırdı. Öpücüğü derinleştirirken çaresiz bir adam gibi inledi.

Bal dumanı ve Killian'ın tadına bakmayalı bir haftadan fazla olduğu için ben de aynı şekilde çıldırmıştım.

Alnını benimkine bastırarak geri çekildi. "Uçağın indiğinde araman gerekiyordu."

"Bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım, bu yüzden bir taksi tuttum."

"Balkondan gördüm." Çantamı elimden alırken ela gözleri fırıl fırıl dönüyordu. "Seni özledim, mo chuisle."

Meema hastaneden taburcu edildikten sonra, iyileşmeye devam etmesi için yatılı bir rehabilitasyon merkezine gönderilmişti. Kaçma girişimlerinin artacağından ve gevşek merkezde daha başarılı olacağından endişelenmiştim ama o bundan keyif almıştı.

Onu orada görmek yanıldığımı anlamamı sağladı. Destekli yaşam evini çok sevecekti.

Killian da yanılmıştı. Her ne oluyorsa Beck'in üstesinden gelebileceği bir şey değildi. İlk mesajdan bir gün sonra Beck'ten öyle bir telefon almıştı ki gözlerinde fırtınalar kopmuştu.

Meema'nın evinde eşyalarını topladığımızdan beri, o beni eski yatağında vedalaşırken fırtınayı dindiren kişi ben olmuştum.

Genç ben geleceğin ne olacağını bilseydi küçük aklını kaybederdi. tutuldu.

Killian gittikten sonra, Meema'nın evinin etrafında çalıştım. akşamlarımı onunla tesiste geçirmeden önce.

Gecelerim Killian içindi. Sadece onunla otel odasında olmak yerine, telefonda konuşurken eski yatağımdaydım. Beni hâlâ boşaltıyordu ama benimle yapmak istediği açık seçik şeyleri anlatırken elim bacaklarımın arasındaydı.

Çok sıcaktı.

Ama Killian'la ilgili her şeyi yaşadktan sonra, bir hafta sadece benim elimle gitmek için uzun bir süreydi. Kendine ait bir canavarı olan bir kadın onsuz bu kadar uzun süre dayanamazdı.

Boston'a dönme vaktim gelmişti. Canavarımı özlemiştim. Ve onun gibi, bunu paylaşmakta tereddüt etmedim.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadım, tekrar bana yaslanmasını iliklerime kadar hissederek.

"Ninen nasıl?"

"Birkaç gün içinde buradan ayrılacak ve bir *arkadaşının* yanında kalacak. Evi yakında listeye girecek ama Bayan Susan bu konuyla ilgili her türlü sorunu halledeceğini söyledi. Meema onun için düzenleyecekleri veda partisine odaklanıyor. Artı, akşam yemekleri, öğle yemekleri, her şey. Sanki veda turuna çıkmış gibi."

"Eminim buna bayılıyordur."

"Doğru söylüyorsun. Onun onuruna bir geçit töreni düzenlememiş olmasına şaşırdım. Evde her şey hazır mı?"

Killian, "İstediği zaman taşınabilir," diyerek Meema'nın gözdesi olma konumunu resmen pekiştirdi çünkü ona seçkin bir sitede bir daire almak için bazı torpiller yapmıştı.

Biri yüksek sesle boğazını temizleyene kadar koridorda başka birinin olduğunu fark etmemiştim.

Çenemi serbest bırakan Killian elini başımın yanındaki duvara koydu ve omzunun üzerinden baktı. "Oh, Tanrı aşkına."

Omzunun üstünü görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim ama boyum çok kısaydı. Onun yerine başımı kolunun altına soktum ve etrafını görebilmek için yana doğru eğildim.

Blake açık kapısında durmuş bize bakıyordu. Oops.

Her ne kadar küçüklüğümü suçlamak istesem de, gerçek şu ki, onun orada yaşadığını unutmuştum. Killian'ı görmüştüm ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bulunduğum garip pozisyondan Blake'e el salladım. "Üzgünüm, biz sadece yoldan çekileceğiz." Killian'ın arkasından sıyrıldım ve bileğini kavradım.

"Bekle," dedi Blake, kitap zekâsının gerçek zekâyâ eşit olmadığını reddedilemez bir şekilde kanıtlayarak. "Telefonlarıma cevap vermedin."

"Hayır, yapmadım. Tamam, iyi konuşmaydı. Güle güle." Tekrar uzaklaşmaya çalıştım ama Blake aptallığı ikiye katladı.

"O söylediği kişi değil, Augusta. O tehlikeli biri."

Hadi canım.

Killian bir kahkaha attı. "Evet, bunu duymak zorundayım. Benim hakkımda ne biliyorsun, delikanlı?"

Uh-oh.

Maskesi yerindeydi, bu da onu sıkılmış ve kayıtsız gösteriyordu. Ama daha kalın aksanı kızgın olduğu anlamına geliyordu.

Blake gözlerini sadece benden ayırmayarak bu ateşi körükledi. "Silahları var." "Evet." Ellerimi birbirinden ayırdım. "Büyük olanlardan. Etkileyici derecede büyük olanlar.

Her şey kayıtlı, sanırım sen de böyle öğrendin." "Ama haydudun sana takıntılı olduğunu söyledi mi?"

"Her gün."

Yüzü buruştu. "Sen buraya geldiğinde seni lobide izledi. Silahlarını öğrendikten sonra, ben... senin için endişelendim," demeye çalıştı, oysa ikimiz de onun sadece egosuna gelecek darbeler için endişelendiğini biliyorduk, "bu yüzden lobideki bazı güvenlik kayıtlarına baktım. O sabah koridorda seni ilk kez görmemiş. Bekledi ve seni izledi, Augusta. Bunu sana söyledi mi?"

Aslında vardı.

Tennessee'deki son gecesinde, lobide beni gördüğünü söylemişti. Beni istediğini.

Yine de beklediğini ve izlediğini bilmiyordum. Elbette, o ilk sabah beni daha önce gördüğünü itiraf ettiğinde, aleti yavaş bir işkenceyle girip çıkıyordu, bu yüzden herhangi bir ayrıntı için zorlamadım.

"Biliyor muydun?" Blake sordu, sesi suçlama ve iğrenme karışımıydı. "Sen çıkarken seni dışarı kadar takip etti. Bu tacizdir! Şu anda suç duyurusunda bulunabilirsin. Hatta seni bedavaya temsil edebilirim."

Killian'ın kolu bana dolandı, vücudu kaskatı kesildi.

Çoğunlukla beni takip ediyor, ben Blake'le uğraşırken sessiz kalıp yanımda olacak kadar bana saygı duyuyordu.

Ama arkamdaki canavar çok öfkeliydi.

Sadece benim kadar değil.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve kendimi tutmaya çalıştım.

Blake bunu hak etmiş olabilirdi, ama basit gerçek şuydu ki, bir pislik gibi davranarak bana bir iyilik yapmıştı. Aksi takdirde, Killian için onu terk etmem biraz daha uzun sürebilirdi.

Yani, gerçekten, ona borçluydum.

Bu yüzden sorduğumda sadece yarı kızgındım, "Sevişemediğini fark ettikten sonra erken toplantıları suçladığın ve bana Uber çağırdığın zamanları mı kastediyorsun? Killian'ın beni güvende tutacak kadar önemseydiğini bilmemi sağladığın için teşekkürler. Şimdi ona ekstra coşkulu bir oral seks borçluyum."

Başka bir şey söylemeden Killian'ın elinden kurtuldum, bileğini kavradım ve çektim.

Ve hiçbir yere varamadım.

"Gitme zamanı," dedi Killian Blake'e, ses tonu aldatıcı bir sakinlikteydi. "Vazgeçecek kadar kalın kafalı olduğun tanrıçanın hatırlatılmasını istiyorsan, sen bilirsin. Çünkü senin aksine, *Gus*'ı becerip beceremediğim konusunda ağzımı açmama gerek yok. Ona bakarak anlayabilirsin. Ama ona bir daha tek kelime edersen, en iyi yaptığım şeyi yaparım."

"Ne? Haydut olmak mı?"

"Bir bok bul. Gömülmesini istediğin bokları. Bütün dünya görsün diye iskeletlerinizi tek tek sıraya dizeceğim."

Demek istediğini anlayan Killian onu daireye doğru çekmeme izin verdi.

Tüylü bir torpido tarafından neredeyse yere serildiğimde oturma odasına ancak girebilmiştim. Kıçımın üstüne düşerek kollarımı açtım ve kuyruğunu deli gibi sallayan Nolan'ın sevgisini kabul ettim.

"Ben de seni özledim dostum." Kulaklarını kaşıdım.

Killian bana, "Etrafta üzgün ve huysuz bir şekilde dolanıyor," dedi. "İkimiz de öyle."

"Bu doğru mu?" Ona bakmadan sordum.

"Evet. Biz iki zavallı çocuktuk." "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Killian çantamı düşürdü ama kutuyu dikkatlice yere koydu.

Meema'nın evini elden geçirdiğimde, eski eşyalarımın saklamak istediğim pek bir şey kalmamıştı. Bağışlanmayanlar, nakliyecilerin ilgilenmesi için paketlenmişti. Bunun tek istisnası uçakta yanımda getirdiğim kutuydu. Annemin yeri doldurulamaz eşyalarıyla doluydu ve ona bir şey olması riskini almak istememiştim.

Adaya yaslanmak için dönen Killian kollarını kavuşturdu. "Seni zaten gördüğümü söylemiştim. Ayrıca o andan itibaren seni istediğimi de söyledim. Sadece bunun ne zaman olduğunu söylemedim."

Bu doğrudu.

Yine de...

"Görmek ve *izlemek* birbirinden çok farklı şeylerdir," diye belirttim.

Killian önümde durmak için hareket etti. Uzanıp yanağımı avuçladı. "Buraya geldiğin ilk gün böyle oturuyordun. O kocaman gözlerinle bana bakmıştın ve ben gitmiştim. Sikim hiç bu kadar sert, bu kadar hızlı kalkmamıştı. Dudaklarının bana sarılmasını istiyordum, evet, ama en çok bana her zaman olduğun gibi bakmanı istiyordum."

"Sana nasıl bakıyordum?"

"Sanki karanlıktaki canavarın ben olduğumu biliyordun ve ışığı kapatıp benimle birlikte olmak istiyordun."

Yine haklıydı. Silahlarını görmeden önce bile tehlikeli olduğunu biliyordum.

Yine de onu istemiştim.

Bana elini uzattı, beni kendine çekmeden önce ayağa kaldırdı. Avuç içi omurgamdan aşağı kayarak kıcıma yerleşti ve geniş göğsünden ya da sakallı çenesinden daha fazlasını görebilmek için arkama yaslanmak zorunda kaldım.

"İzledim çünkü kendime eğer mutlu olursan seni normal bir hayat sürmen için yalnız bırakacağımı söyledim. Ruhunda ceset sayısı ve ellerinde kan olmayan bir delikanlıyla." Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Uzak kalabileceğimi söylemiyorum ama böyle bir iddiam vardı."

Kartal gözlü olduğu için gözlemlerinin doğru çıkacağını biliyordum. Bu beni "Ne gördün?" diye sormaktan alıkoymadı.

"Mutlu olduğunu."

Salla ve ıskala.

Zavallı Killian, artık bin vuruş yapamıyor. O yerleşmek zorunda kalacak .999.

"Ama o hıyarla değil," diye düzeltti, çizgisini koruyarak. "Çünkü sen böylesin. Onunla mutlu olmak istiyordun ama değildin. Bu yüzden onunla yatmadın."

"Biliyor muydun?"

"Kör bir adam bile senin mutlu olmadığını görebilirdi. Seni mutlu etmediğini." Alnını benimkine dayadı. "Karanlıktaki canavar olabilirim ama seni mutlu etmek için yaşar ve ölürüm, mo chuisle."

"O zaman beni öp ve yatağa götür, Killian," diye emrettim boğuk bir sesle.

"Adımı söyleme şekline bayılıyorum," diye homurdandı, parmak uçları kışımın yanağına batarken beni ayak parmaklarının üzerine çekti ve bana doğru eğilerek beni geriye yatırdı. Ağzımı alırken sertliği karnıma baskı yapıyordu, öpücüğü morarmış ve çiğdi.

Gömleğimi yukarı çekti, öpüşmeye sadece başımın üzerinden geçirecek kadar ara verdi. Ben de aynısını onunkine yaptım ama daha yükseğe uzanamayınca o devraldı. Bir eliyle boynunun arkasına uzanıp tişörtü yumuşak bir hareketle çekip çıkarırken dudaklarım sert karın kaslarında ve göğsünde gezindi.

Killian sütyenimin ipini çözdü, ben de omuz silkerek çıkardım ve o göğüslerimi avuçlarken bir yere fırlattım. Başparmaklarının nasırlı uçları meme uçlarımı sertçe okşarken, aşağıya doğru inmeye devam etti. Parmak eklemleri taytıma ulaşana kadar karnımı sıyırdı. Onları aşağı itmek için eğildiğinde dudakları çenemden boynuma doğru ilerledi; dişleri, dili ve sakalı hassas derimle alay ediyordu.

Onu kendime doğru çektim ve bir yandan da kolumu kotunu açacak kadar uzatmaya çalıştım ama başaramadım. "Killian." Adı bir zevk iniltisi ve bir hayal kırıklığı hırıltısı olarak çıktı.

"Bayıldım," diye ısırdı ağzımı öylesine talepkâr bir öpücüğe boğmadan önce, sadece omuzlarına tutunup ona istediğini verebildim.

Ben.

Beni kolayca kaldırdı, yürümeye başlarken öpücüğünü geri çekmedi, etkileyici bir şekilde bizi hiçbir şeye çarpmadı.

Sabırsız ve o kadar tahrik olmuşum ki titriyordum, ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarmaya çalıştım ama yatağa ulaştığımızda sadece ayakkabılarımı çıkarabilmişim. Killian beni tutuşunu gevşetip vücudum onunkine sürtünecek şekilde yavaşça indirdiğinde taytım ve külotum hala dizlerimin etrafındaydı. Ayaklarım yere değer değmez, iç çamaşırlarımın kalan kısmını çıkarmak için çabalıyordum.

"Hayır."

Killian'ın sert sözleri üzerine gözlerim ona kaydı. "Ne?"

"Yatağa uzan, kışını kaldır, mo chuisle."

İki kere söylemene gerek yok.

Kıçım yukarıda ve göğsüm aşağıda olacak şekilde dizlerimin üzerine çökmeden önce yatağın ortasına doğru ilerledim. Omzumun üzerinden baktığımda Killian'ın bakışlarının amıma kilitlenmiş olduğunu gördüm. Kot pantolonunu kabaca aşağı itmesini ve serbest kaldığı anda sikini avucunun içine almasını izledim. Kavrayıp yavaşça okşayarak pantolonundan çıktı ve dizlerini yatağa koydu.

Bacaklarımı açmadığım için ne yapmayı planladığından emin değildim. Eğer daha işkenceli bir alaysa, isyan edecektim.

Bir ya da iki dakika eğlendikten sonra.

En fazla on.

Dizlerini benimkinin dış tarafına koyan Killian alay etmedi. Ağırdan almadı. Aletini amıma soktu, kabzasına kadar soktu ve dizlerimi yataktan kaldırdı.

Yoğun zevk karşısında haykırdım.

Bu çok fazlaydı. Bacaklarım neredeyse kapalıyken, pantolonum ve kendi bacakları tarafından hapsedilmişken, Killian'ın beni arkadan becermesinin zaten keskin olan dolgunluğu daha da arttı. Ağrıyı hafifletmek için yayılamadım. *Her şeyi* hissediyordum.

Çarşafı tuttum.

Sırtımı dikleştirdim ve kıçımı kaldırabildiğim kadar havaya kaldırdım.

o.

Parmaklarıyla kıçımın yanaklarını avuçladığında inledim.

Bu tutuşu kullanarak bana çarptığında çılgınca bir onay tısladım.

Daha sert.

Sıkışmış bacaklarım, kontrolü gittiğinde dizlerim birbirinden ayrılmadan onun güçlü itişlerine dayanabileceğim anlamına geliyordu. Duruşumu düzeltmek için durmam gerekmedi.

Acımasız, umutsuz ritmine ara vermeden, karnımın derinliklerinde inşa ettiği hazzın azalma şansı yoktu. Daha fazla dayanamayacağı noktaya gelene kadar büyüdü, sıkılaştı ve kıvrıldı.

Damarlarım elektrik akımlarıyla doluymuş gibi, kör edici zevk patlamaları farklı noktalara çarpıyor, orgazmım içimden geçerken nabzımın atmasına neden oluyordu.

Beni yok etti.

"Çok şükür," diye homurdandı Killian, beynim hâlâ uçmakta olduğu için sözleri kafamdaki boşlukta yankılanıyordu.

Elini hareket ettirerek klitorisimi okşadı ve içimde küçük sarsıntılar yarattı.

"Bir tane daha alamam," diye iddia ettim, daha da arttığını hissederken bile. Kollarımı kaldırdım, uzaklaşmaya kararlıydım ama onun yerine kalçalarım sallanmaya başladı.

Hâlâ klitorisimle uğraşırken, diğer avucu kürek kemiklerimin arasında düzleşti ve göğsümü yatağa doğru bastırdı. Baskıyı hafifletse de orada tutmaya devam etti. "Bir hafta oldu, mo chuisle. Açgözlü hissediyorum."

Gelmem gerek.

Şimdi.

Killian'ın hamleleri düzensiz ve çılgınca bir hal aldı. Ben de kendimi onun sikinin üzerinde becerirken benimkiler de aynı şekilde kaotikti.

Koordinasyonsuzdu.

Çiğ.

Mükemmel derecede kusurlu.

İçimdeki gerginlik patladı, başım yüzüyor ve vücudum trilyonlarca ayrı sinir ucu gibi hissediyordu.

Killian'ın iniltileri odayı doldurdu, sesi sert ve acımasızdı.

Vahşi.

İşini bitirdiğinde gövdesi benimkini örttü, ağzı kulağımda fısıldadı, "Seni gerçekten çok özledim, mo chuisle."

Dudakları ve sakalı omurgamdan aşağı inerken, o uzaklaşırken siki içimden kayarak çıktı.

O beni tutmadan, zarafetten uzak ama umursamaktan da çok uzak bir şekilde yere yığıldım.

Killian odadan çıktı ama nereye gittiğini görmek için bakacak enerjim yoktu. Bir dakika sonra geri döndü ve yatağın alt kısmı eğildi. Taytımı ve külotumu çekiştirerek çıkardı ve bacaklarımı ayırdı.

Göremesem de Killian'ın bana baktığını biliyordum. Sanki fiziksel bir his gibiydi, hava yoğunlaştıkça beni içine çekiyordu.

Ama olmuyordu.

"Bu sefer gerçekten ciddiym," diye mırıldandım, kelimelerim yatağa çarparak boğuldu. "Bir daha gidemem. Uzun, çok uzun bir süre için."

Killian kıkırdayarak bacaklarımın arasına sıcak bir şey sildi. "Evet. Yarına kadar tekrar denemeyeceğim."

"Çıldırılmayalım. Birkaç saat hedefleyeceğiz."

Bir kıkırdama daha oldu. "Nolan'ı dışarı çıkarmalıyım ve adamlarımla görüşmeliyim. Uyu."

"Evet," diye mırıldandım, onu kızdırmaktan asla yorulmamıştım.

"Ateşle oynuyorsun ufaklık." Elleri başımın yanına gitti, ağzını kulağıma indirirken vücudu beni içine hapsetti. "Seni tatmayalı bir haftadan fazla oldu ve açlıktan ölüyorum."

Belki de o kadar yorgun değilimdir.

Taşınmak zorunda kalmadığım sürece, sanırım bu işi yapabilirim.

"Ama bu sen biraz uyuyana kadar bekleyecek." Dışarı çıkıp üzerimi örttükten sonra kapıyı usulca arkasından kapatırken yatak tekrar kaydı.

Yarı uykulu bir halde düşüncelerim oradan oraya sıçradı. Killian'ın beni fark ettiğimden daha uzun süredir istediği bilgisine odaklanmadan önce Blake'le olan tartışmamın parçalarını tekrar oynattılar - söylemem gereken hızlı geri dönüşleri doldurdular.

Bilinç ve uyku arasındaki o puslu boşlukta, Killian'ın Blake ve benim ölümümü hızlandırmakla bir ilgisi olup olmadığını kısaca merak ettim. Tamamen yabancı biri olarak yanıma gelip Blake'i terk etmemi isteyemezdi.

Seksiydi, ama hiç kimse deli gibi görünmeden bunu başaramazdı.
iş.

Zamanlama ve tesadüf...

Düşüncenin oluştuğu kadar çabuk, onu reddettim. Düşünmediğim için değil.

mümkün olduğunu düşündüm. Kesinlikle mümkündü. Killian istediğini elde etmek için acımasızca kararlıydı.

Ve ona göre, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi beni istediği kadar çok istememişti.

Ama bu tartışmalı bir noktaydı. Killian bir şey yapmış olsa bile, aldatma kararı yine de Blake'e aitti ve bunun ilk kez olduğundan şüpheliydim. Şüpheli bir zamanlama olsun ya da olmasın, hayatımı daha fazla boşa harcamadan onu yakaladığım için minnettardım.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey yan yattığım ve birinin vücudunun benimkinin etrafında kıvrıldığı, önünün sırtıma değdiği oldu. Nefes alırken bal dumanı ve Killian'ın kokusunu aldım.

"Her şey tamam mı?" Mırıldandım.

"Evet." Dudakları başımın tepesine bastırdı, sesi kaba, gürültülü bir fısıltı gibiydi. "Evine hoş geldin, mo chuisle."

Sonra, birlikte uyuduğumuzda her zaman yaptığı gibi, Killian kolunu başımın altına soktu ve göğsümü tutabilmek için kıvrıldı. Diğer kolunu bacaklarımın arasına doladı, sahiplenici dokunuşu orada yarattığı donuk ağrıyı hatırlattı.

Killian Nox beni paha biçilemezmişim gibi sevdi ve kırılmazmışım gibi becerdi.

Mükemmeldi. Aslında,

hayatım öyleydi.

Mükemmel ve eğlenceli ve zor ve kalp kırıcı ve seksi ve stresli ve *Gerçek.*

O zamana kadar olabileceğini bilmediğim bir şekilde mükemmeldi. arkamda bir canavar vardı.

Nox'a kadar.

EPİLOG

KILLIAN

İki Ay Sonra ...

SANIRIM BENİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞIYOR.

Dili boynuma dokundu ve dişleri oradaki kasları ısırды, sonra da "Acele et, Killian" diye fısıldadı.

Evet, kesinlikle beni öldürmeye çalışıyor.

Bacakları belime dolanmışken, kapının kilidini açmayı unutup onu lanet olasıca şeye yaslamak istiyordum. Bütün gece benimle alay etmişti.

Kutlama için Teo, Lars, Jake ve kızları, ayrıca Gus'ın arkadaşları Rosie ve Marco ile akşam yemeği yedik. Onlarla işten gelir gelmez buluşmuştum ki bu muhtemelen daha iyiydi çünkü onu evde kısa elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla görmüş olsaydım, ben doyana kadar oradan ayrılmazdık.

Ve konu Gus olunca, asla doyamazdım.

Onu restoranın lobisinde görür görmez sikim kalkmıştı. Daha da sertleşebileceğimi düşünmemiştim, ama o bana bakarak yanıldığımı kanıtladı - dudaklarında alaycı bir gülümseme ve gözlerinde sıcaklık - dersten sonra alyanslarımızı aldığını fısıldadı.

Ne yaptığını biliyordu. Buraya taşındıktan bir hafta sonra parmağına yüzük taktığımdan beri, onun benim olacağı düşüncesi bile içime işlemişti.

Hastaydım.

Ben de umursamadım.

Onu dışarı çıkarmaya hazırdım ama orada nişanımızı kutladığımız için Gus kalmamızda ısrar etti.

Bana eziyet etmek için elinden geleni yaparken sonsuza kadar yemek yiyip içki içmiştik. Sadece o olması bile beni delirtmeye yetiyordu.

Kendimi derinlere gömmek için geri sayıyordum ama o bana bu şansı vermemişti. Binamıza geldik, asansöre bindik ve daha kapılar kapanmadan üzerime tırmandı.

Sanki lanet bir ağaçmışım gibi.

Bacaklarını belime doladığında elbisesi yukarı kalkmıştı. Parmaklarını saçlarıma dolayarak, sanki bütün gece işkence gören kendisiymiş gibi beni öpmüştü.

Sonunda kapının kilidini açtım, arkamızdan tekmeleyerek kapatmadan önce iterek açtım. Döndüm ve onu kapıya doğru bastırdım, aynı anda hem onu tutup hem de amını yemenin mümkün olup olmadığını merak ediyordum.

Denemeye değer olduğuna karar vererek onu kaldırmaya başladım. "Killian," diye tısladı.

"Evet, güven bana, mo chuisle."

"Hayır, hayır. Bunu kesinlikle yakında tekrar deneyeceğiz. Ama balkona açılan pencere açık."

Vücudum gerildi. Onu ayağa kaldırırken parmağımı dudaklarıma götürdüm. Döndüm ve silahımı bileğimdeki kılıftan çıkarmak için eğildim, gözlerim balkonda kaldı.

Nolan hangi cehennemde?

Gus söz konusu olduğunda, Nolan kabarık, şımarık bir bebektir.

Ancak çoğu kişi için o, dişlerini gösteren ve onları korkutmak için yüksek sesle bağırان bölgeci bir delikanlıydı.

Daire çok sessizdi.

Silahımı çekmiş ilerliyordum, neredeyse açıklığa varmışım ki gölgelerin arasından biri çıktı, ağzından bir duman sarkıyordu.

"Ay!" diye homurdandı kalın aksanlı bir ses. "Eve dönme vaktin geldi."

Silahımı indirirken omuzlarım çöktü. "Neredeyse sana bir kurşun sıkacaktım, seni lanet olası kukla."

Dair sigarasını söndürdü ve içeri girmeden önce yana doğru savurdu.

Nolan da onunla birlikte hareket ederek vücudunu Dair'in bacaklarına yasladı. *Hain.*

Dair kaşlarını çattı ama bu sadece bir roldü. "Evet, bu ne tür bir selamlama?

Davranışların arzulanan çok şey bırakıyor, delikanlı."

Silahımı yerine koyduktan sonra kardeşim sayılabilecek adama sarıldım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kalbini çalan güzel kızla tanışmaya geldiğimi düşündüm."

Gus'ı kolumun altına alarak tanıştırdım. "Gus, bu Alasdair. Dublin'de benim için çalışan delikanlı."

Dair başını yana eğdi. "Daha çok bir ortaklık olduğumuzu söyleyebilirim."

"İyi fikir. Maaş çeklerini imzalamayı bırakacağım ve sen de daha fazla-"

"Ben onun için çalışan delikanlıyım," diye geri adım attı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek adamın uzattığı eli tuttu. "Siz de yarı İskoç musunuz?"

"Evet, iyi bir kulağın var. Nox'un aksine, İskoç olan annem ve Dubliner olan babam." Ona bakarken genişçe sırttı, onu tutmaya devam etti.

Eli ve gözleri benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre kızın üzerinde kaldığında -ki bu bir saniyeden daha uzun bir süreydi- "O kurşun için hâlâ geç değil" diye uyardım.

Kıkırdayarak onu serbest bıraktı. "Beni suçlayabilir misin? Eğer yetenek buysa Amerika'ya taşınmayı düşünüyorum."

"Neden aramadın?" Ben sordum. "Burada olduğun için mutluyum, ama..."

Bakışları Gus'a kaydı ve sonra tekrar geri döndü. "Evet, neden dışarı çıkıp bir sigara içmiyoruz?"

Gus uzaklaşmaya çalışmadan önce beni tutarken gerildi.

Kolumu ona dolayarak, "Sen de çıkabilirsin, mo chuisse," dedim.

Dair'ın ne söyleyeceğinden emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Gus istediği her şeyi öğrenebilirdi.

Sadece her zaman istemiyordu.

Göğsüme dokunarak başını geriye eğdi. "Ben iyiyim. Üstümü değiştirip Nolan'ı besleyeceğim."

"Oh, delikanlı iyi," dedi Dair. "Daha önce acıkmıştım ve sokağın aşağısındaki restorandan bize bir çift porterhouses sipariş ettim."

"Köpeğime yetmiş dolarlık biftek mi aldın?" diye sordum.

En iyi arkadaşmışlar gibi ona yapışmasına şaşmamalı. Ben bile bir porterhouse ile yarışamam.

Kalın kafalı olduğumu düşünmüş gibi kaşlarını indirdi. "Evet. Ben porterhouse yerken ona ucuz bir bonfile alacağımı mı sanıyorsun? Bu kabalık olur."

Başımı sallayarak Gus'ı öptüm ve gitmesine izin verdim. Kutudan bir puro aldım ve yakmak için dışarı çıktım. "Peki, gerçekten neden buradasın?"

Kendi sigarasını yaktı ve derin derin içine çekti. "İrlandalıların başına büyük bir bela geliyor."

"Tamam... Ve?" Sandalyeme oturdum ve uzandım. "İrlandalılarda her zaman bir şeyler olur. Dramatikler. Bir kapıyı açmak için molotof kokteyli atarlar."

"Buradaki İrlandalılar. Amerika'da."

"Ve?" Tekrarladım. "Onlar da çok dramatik."

"Söylentilere göre yeni bir iş girişimine başlamışlar. Senin adın geçmeseydi umurumda bile olmazdı."

"Benim mi? Neden?"

"Çünkü Lars'ın kulübüyle ilgili."

Gerginleşerek öne doğru eğildim ve kollarımı dizlerimin üzerine koydum. "Bana her şeyi anlat."

"Daha hızlı," diye

yalvardı Gus. "Hayır,

genç kız. Yavaş ol."

"Daha hızlı," diye tekrarladı, istekten çok emir gibiydi. Ayaklarını yatağa dayayıp bana doğru hareket ederken gözlerinde ateş yanıyordu.

Sikimin üstünde kendini beceriyor.

Amcığı lanet bir mengene gibi beni kavradı. Beni kendine çekti.

"Evet," diye kabul ettim, ikimizin de ihtiyacı olan şeyi ona verdim. "Daha hızlı."

"Killian," diye fısıldadı, dudaklarında bir gülümseme kıvrılırken sesi kısıktı.

Adımı söyleyiş şekli neredeyse beni boşaltıyordu. Sikime boşalana kadar kendimi tutabildim ama zar zor.

Bir dakika sonra ondan ayrıldığımda, onu da yanıma aldım, böylece çoğunlukla vücudumun üzerine yayılmıştı.

Nefesini topladıktan sonra, "Beni becermeye istekli olduğuna göre, Dair'in söyledikleri o kadar da kötü değildi sanırım," dedi.

Dair bana bildiği her şeyi defalarca anlattıktan sonra bir otele yerleşmek üzere ayrıldı.

Gus'ı yatağımızda uyurken bulmuştum. Saçları banyodan dolayı nemliydi ve üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı.

Cehennem kadar seksi elbisesi ve ayakkabılarından bile daha iyiydi.

Tişörtü yukarı ittim, sikim için yalvarana kadar onu yedim, sonra biraz daha yalvartım.

Geri ödeme.

Göğsümde tuttuğu, üzerinde yüzüğümün olduğ u elini tutup yukarı çektim ve dudaklarımı avucuna bastırdım. "Biri bana dünyanın başıma yıkılmak üzere olduğunu söylesin, mo chuisle, yine de seni becermek isterdim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Cidden, her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Şu anda her şey fısıltıdan ibaret ama Dair biz her şeyi çözüp yoluna koyana kadar burada kalacak."

"Güzel," dedi hemen. Bana güveniyor.

Başının üstünü öptüm. "Seni seviyorum, mo chuisle." "Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika sonra döndü ve yan tarafına kıvrıldı. Ondan birkaç dakika sonra da uykuya daldı.

Ama ben değildim.

Dair'ın sözleri zihnimde tekrarlandı. İçgüdülerim onun zaten söylediği dedi şeyi yankıladı.

İşler kötüye gitmek üzereydi.

Dirseğimin üzerine çıkarak Gus'ın rahatça uyumasını izledim. Bana güveniyor ve Onu güvende tutmak için öleceğimi bile bile.

Dair ona dünyam onun etrafında dönüyormuş gibi baktığımı söylemişti. Yanılmıştı.

Ona sanki tüm dünyam oymuş gibi baktım. Beni hayatta tutan şey.

Nabzım.

Etrafında kıvrıldım, derin nefes almadan önce memelerini ve amını avuçladım. Ortalıkta kopan fırtınaya rağmen kendimi sakin hissediyordum.

Hayatımda başıma gelen onca çirkin olaydan sonra, bir genç kız görene kadar sükûnet hissetmemiştim. Bok gibi dağınık, taco takıntılı, önemsiz, inatçı, çok komik, çok zeki ve sikimi sertleştiren bir ton başka şey olan birini.

Beni mutlu ettiği kadar mutlu etmek için yaşayıp ölebileceğim biri. Gus'a kadar.

Altı yıl sonra.

Karım özlemle bana doğru bakarak, "Ben artık bir tavşanım," diye mırıldandı.

Bana değil.

Hayır, tüm isteği elimdeki kupaya yönelikti.

Onun yanındayken içmemeyi aklıma not ederek kahveyi bıraktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım, ne kadar sert olduğumu hissedebilmesi için onu tezgâha yaslardım. "Hangimiz senin haplarını attı?"

"Şey, ben, ama-"

"Ve uygulaman doğru zaman olduğunu söylediği için şehre döner dönmez sikime mi tırmandın?"

Gus başını öne eğdi. "Yani, teknik olarak bunu her zaman yaparım."

Daha sıkı bastırdım ve elleri göğsüme gitti, hamilelik testi hala bir tanesindeydi. "Evet, ama her zaman kışının altında bir yastıkla yatakta kalmıyorsun."

"Bu sadece-"

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, mo chuisle. Bonny ve Teagan sonunda istedikleri erkek kardeşe sahip olduklarını öğrendiklerinde onlar da çok heyecanlanacaklar."

"Kardeş mi? Bir günlük hamileyim. Bebek ne olduğunu bile bilmiyor."

"O bir erkek. Ve ben her zaman haklıyım, değil mi?"

Ayak parmaklarının üzerinde yükselirken karımın bakışlarını sıcaklık doldurdu. "Evet."

"Lanet olası ateşle oynuyorum," diye homurdandım ağzını kendi ağzımla kapatmadan önce.

Ben onu tezgâhın üzerine kaldıramadan, Nolan steroid almış bir fil gibi ses çıkararak evin içinde koşmaya başladı.

Onu bu kadar heyecanlandıran sadece üç kişi vardı ve biri zaten oradaydı, *beni* heyecanlandırıyordu.

Gus ağzını benimkinden ayırdı. "Kızlar evde."

"Evet." Uzaklaştım ve sertleşmiş aletimi ayarlarken gözlerini tuttum.

"Şimdi kim dalga geçiyor?" Hamilelik testini önemsiz çekmeceye atarak kanıtı sakladı.

Yanağını okşadığımda gülümsemem soldu. "İyi misin?"

"Aklımı kaçırarak kadar mutluyum," dedi geniş bir sırıtışla. "Yani, Kase ve Harlow'un yerinde birkaç kadeh içki içmeyi dört gözle bekliyordum ama bakire margaritaların tadını çıkaran tek kişi ben olmayacağım."

Bu doğrudu.

Kapı çarparak açıldı ve yüksek sesli konuşmalar ve kahkahalar fuayeyi doldurdu.

Çok ikna etmek gerekmişti ama Gus Teagan'a hamile kaldığında sonunda şehir dışına taşınmayı kabul etmişti. Kirişli tavanlardan bahseden bir tane bulana kadar gördüğümüz her ilanı geri çevirmişti. Banyoyu yeniden yapacağıma ve mutfığa tuğla bir fon koyacağıma söz verdiğimde, daireyi tek başına toplamaya çalışmıştı.

"Geciktiğimiz için üzgünüz," diye seslendi Carol Anne. "Parkta zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

Beş yaşındaki Bonny başıyla onayladı.

Sadece üç yaşında olan Teagan hâlâ sarhoş bir genç kız kadar filtresizdi. "Ve dondurma aldık!"

Bonny gözlerini devirdi. "Sana sır tutamayacağını söylemiştim."

Carol Anne şaşırmış ya da utanmış görünmeden, "Denemeye değerdi," dedi.

"Meema, bunu konuşmuştuk," dedi Gus.

"Ve sana söyledim, büyük torunları şımartmak Meemaların işidir." Sesi fısıltıya dönüştü. "Ayrıca, şımartacak bir tane daha olacaksa ekstra pratiğe ihtiyacım var."

Gus'ın çenesi düştü. "Nereden biliyorsun?"

Carol Anne bileğini sallayarak, "Ben her zaman bilirim" diye böbürlendi. Bizi kucağına çekerken yüzü sırıtmaya başladı. "Euchre oynamayı ve bazı enayileri tatlıdan mahrum bırakmayı planlıyorum. Yakında kutlarız."

Kızlarla vedalaştıktan sonra aceleyle kapıdan çıktı, programı bizimkilerin toplamından daha yoğundu.

Karım kızlarımıza, "Gidip elinizi yüzünüzü yıkayın ve üstünüzü değiştirin," dedi. "Birazdan Kase Amca ve Harlow Teyze'de olmamız gerekiyor."

"Lia da orada olacak mı?" Bonny sordu.

"Onların kızı olduğuna göre, evet diyebilirim."

"Harika!" diye bağırdı merdivenlere doğru koşarken.

"Evet! Awesuuuuuuuu," diye yankılandı Teagan, her zaman ablası gibi olmak isterdi.

Onlar odadan çıkar çıkmaz Gus yüzünü göğsüme gömdü. "Bir tane daha doğuracağız," diye mırıldandı, kelimeleri boğuk çıkıyordu.

İyi arkadaşlarla bir yemeğe gidiyorduk. Kızlarımız mutlu ve şeker doluydu, muhtemelen hazırlanmak yerine kaosa neden oluyorlardı. Eşim kollarımdaydı, bebeğimiz onun içinde büyüyordu.

Gülümseyen dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Evet, o kadar şanslıyız."

Altı yıl önce, Gus yatağımdayken kendimi sakın hissetmişim.

Ama o anda, olabileceğimi hiç bilmediğim bir şekilde huzur içindeydim.

Gus'a kadar.

Ve Bonny, Teagan, ve doğmamış oğlum.

SON

YAZAR HAKKINDA

Layla Frost her zaman bir asi olmuştur. Gerçek bir baş belası.

Layla büyürken ablasından aşırıldığı Sweet Valley High kitaplarını okumak için el feneriyle battaniyesinin altına saklanırdı. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizli Harlequin'leri okumaya başladı. Bu durum, "sadece bir bölüm daha" sözünün ardından tüm gece kitap okumaya dönüştü.

Okuma sevgisi, özellikle de romantizm türü, erken yaşlarda kök saldı ve ölçülemez bir şekilde büyüdü.

Layla, okumak ve yazmak arasındaki boş zamanlarını rock yaparak (konserlerde, kanepede, arabada... Yeterince içine girerseniz her yer bir sahnedir), TV izleyerek (ne kadar nerdier o kadar iyi!) ve yemek meraklısı olarak geçiriyor. New York'ta yaşamasına rağmen (şehir değil, eyalet) koyu bir Red Sox taraftarı.

LAYLA FROST İLE BAĞLANTI KURUN

Okuyucularla bağlantı kurmayı seviyorum. Lütfen takip edin... Yani, beni takip edin:

[Facebook](#)

[Yaramaz Cupcakes Grubu](#)

[Goodreads](#)

[Amazon Mağazam](#)

[Benim Sitem](#)

Twitter ve Instagram: @LaylaFWrites E-

posta: laylafrostwrites@gmail.com

İçindekiler

[İçindekiler Nox'a](#)

[Kadar](#)

[Kindle Worlds Başlıkları](#)

[Layla Frost Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Yazarın sapık zihninden..edilmiştir. ARR'ye
ithaf](#)

[Aurora Rose Reynolds'dan bir not](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Yedinci Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onuncu](#)

[BölümSekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında Layla](#)

[Frost ile Bağlantı Kurun](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

